myra

GORE VIDAL

İngilizceden çeviren:
İrem Sağlamer

AYRINTI

GORE VIDAL

Asıl adı EUGENE LUTHER VIDAL (d. 3 Ekim 1925, West Point, New York, ABD), ABD'li romancı, oyun ve deneme yazarı. Yerleşik değerleri hiçe sayan, entelektüel içerikli romanlarıyla tanınır.

1943'te, New Hampshire'daki Philips Exeter Akademisi'nden mezun oldu. II. Dünya Savaşı'nda ABD Kara Kuvvetleri'nde görev yaptı. Daha sonra dünyanın birçok yerinde (ABD'nin doğu ve batı kıyılarında, Avrupa, Kuzey Afrika ve Orta Amerika'da) bulundu. Savaş sırasındaki deneyimlerinden yola çıkarak yazdığı ilk romanı *Williwaw* (1946), eleştirmenlerce beğenildi. Bir eşcinselin yaşamını dolaysız bir anlatımla incelediği üçüncü romanı *The City and the Pillar*'la (1948; Kent ve Sütun) kamuoyunu sarstı. Aralarında *Messiah*'ın da (1954; Mesih) bulunduğu sonraki beş romanı eleştirmenlerce pek beğenilmedi ve fazla satmadı. Vidal roman yazmayı bırakıp sahne ve televizyon için oyunlar, ayrıca senaryolar yazmaya başladı ve üç alanda da başarılı oldu. Sonraki yıllardaki en tanınmış yapıtları arasında 1955'te televizyona, 1957'de sahneye ve 1960'ta filme uyarlanan *Visit to a Small Planet* (Küçük Küremizi Ziyaret), 1960'ta sahnelenen ve 1964'te sinemaya aktarılan *The Best Man* (En İyi Adam) ile *The Catered Affair* (1956; Düğün Evi), The Scapegoat (1959; Suç Kimindir?) ve *Suddenly Last Summer* (1960; Bir Yaz Macerası / Geçen Yaz Birdenbire) filmlerinin senaryoları sayılabilir.

Vidal *Julian*'la (1964; Hükümdar, 1974) yeniden roman yazmaya başladı. Kitapta, Hıristiyanlığa karşı çıkan 4. yüzyılın putperest Roma imparatoru Iulianus'u (Kâfir) sevecen bir bakışla anlatıyordu. ABD başkentindeki siyasal ahlâkı alaycı bir dille incelediği *Washington, D.C.*'yi (1967), Amerikan tarihinin önemli kişi ve olaylarını canlı bir dille anlattığı *Burr* (1974), *1876* (1976) ve *Lincoln* (1984) gibi popüler romanlar izledi. Transseksüelliği ve çağdaş Amerikan kültürünü yerdiği *Myra Breckenridge* (1968) adlı komedisi de büyük ilgi topladı. *Rocking the Boat* (1962; Ortalığı Velveleye Vermek), *Reflections upon a Sinking Ship* (1969; Batan Gemi Üzerine Düşünceler) ve *The Second American Revolution* (1982; İkinci Amerikan Devrimi) gibi deneme kitaplarında çağdaş Amerikan politikalarını ve hükümetini sert bir dille çözümleyen Vidal, açık bir dille savunduğu siyasal düşünceleri ve katıldığı sohbetlerde aktardığı esprili ve yergili gözlemleriyle de tanınmıştır.

Ayrıntı: 127
Edebiyat dizisi: 42

Myra
Gore Vidal

İngilizceden çeviren
İrem Sağlamer

Yayıma hazırlayan
Cüneyt Cebenoyan

Kitabın özgün adı
Myra Breckinridge

Bantam Books/1969
basımından çevrilmiştir

Kapak illüstrasyonu
Sevinç Altan

Kapak düzeni
Vural Mut

Düzelti
Memet Celep

Basıma hazırlık
Renk Yapımevi (0 212) 516 94 15

Baskı ve cilt
Mart Matbaacılık Sanatları Ltd. Şti. (0 212) 212 03 39-40

Birinci basım
1995

ISBN 975-539-084-7

AYRINTI YAYINLARI
Piyerloti Cad. 17/2 34400 Çemberlitaş - İstanbul Tel: (0 212) 518 76 19 Fax: (0 212) 516 45 77

Gore Vidal

MYRA

E D E B İ Y A T D İ Z İ S İ

GÜLÜNESİ AŞKLAR
Milan Kundera/10. basım

KALECİNİN PENALTI ANINDAKİ ENDİŞESİ
Peter Handke

YÜZBAŞI ve KADINLAR TABURU
Mario Vargas Llosa/3. basım

BİZ
Yevgeni Zamyatin/Tükendi

KESİK BİR BAŞ
Iris Murdoch/2. basım

YENİ TANRILAR
Alberto Vasquez-Figueroa

İNFAZA ÇAĞRI
Vladimir Nabokov

EVET AMA, BİR LOKOMOTİF BUNU YAPABİLİR Mİ BAKALIM?
Woody Allen/4. basım

ÇALI HOROZU
Michel Tournier/2. basım

BANYO
Jean-Philippe Toussaint

BALKON
Jean Genet

GÜNEŞ İMPARATORLUĞU
J.G. Ballard

BEYAZ ZENCİLER
İngvar Ambjörnsen/3. Basım

SİYAH MADONNA
Doris Lessing

KAPANDA ÜÇ KAPLAN
G. Cabrera Infante

ZAMANIN KIYISINDAKİ KADIN
Marge Piercy

ANARŞİNİN KISA YAZI
Buenaventura Durruti'nin Yaşamı ve Ölümü
Hans Magnus Enzensberger

FOTOĞRAF MAKİNESİ
Jean-Philippe Toussaint

GÜLÜN GÜNLÜĞÜ
Ursula K. LeGuin

HOTEL DU LAC
Anita Brookner

AZİZLER ve ÂLİMLER
Terry Eagleton

VEDA YEMEĞİ
Michel Tournier / 2. basım

ORLANDO
Virginia Woolf / 2. basım

UTANÇ BİTTİ
Anja Meulenbelt / 2. basım

YAKIN GELECEĞİN MİTOSLARI
J. G. Ballard

KARANLIĞIN SOL ELİ
Ursula K. LeGuin / 2. basım

AG
Iris Murdoch

WATT
Samuel Beckett

EKOTOPYA
Ernest Callenbach

GECEYİ ANLAT BANA
Djuna Barnes

İNSAN POSTUNA BÜRÜNMÜŞ KÖPEK
Ingvar Ambjörnsen / 2. basım

CUMA
ya da Pasifik Arafı
Michel Tournier

AFRODİT'İN BAŞKALDIRISI
Tunç/Nunquam
Lawrence Durrell

GÜNDELİK MUTLULUĞA ALIŞMA
Anja Meulenbelt

MURPHY
Samuel Beckett

MASAL MASAL İÇİNDE
Khimaira
John Barth

ZEN VE MOTOSİKLET BAKIM SANATİ
Değerlerin Sorgulanması
Robert M. Pirsig

PARFÜMÜN DANSI
Tom Robbins

SINIRSIZ RÜYALAR DİYARI
J. G. Ballard

FRANSIZ TEĞMENİN KADINI
John Fowles

BEYAZ OTEL
D.M. Thomas

MYRA
Gore Vidal

DALGALAR
Virginia Woolf

HAYRANLIK
Anja Meulenbelt

MELEKLER ZAMANI
Iris Murdoch

HAZIRLANAN KİTAPLAR

DUYGUSAL BİR YOLCULUK
Laurence Sterne

MÖSYÖ
Jean-Philippe Toussaint

İNSAN RUHUNUN MÜHENDİSİ
Josef Skvorecky

MOLLOY
Samuel Beckett

MALONE ÖLÜYOR
Samuel Beckett

ADLANDIRILAMAYAN
Samuel Beckett

NIETZSCHE AĞLADIĞINDA
Irvin D Yalom

ALTIN DAMLA
Michel Tournier

KIZIL AĞAÇLAR KRALI
Michel Tournier

GÖKTAŞLARI
Michel Tournier

Christopher Isherwood için

1 Ben, hiçbir erkeğin asla sahip olamayacağı Myra Breckinridge... Yalnızca bir jartiyer ve bir giysiden oluşan kalkanıma bürünerek, "neden" ve "çünkü" sözcüklerine sahip olmayan bir ırk olan Trobriand Adalılarının tüm seçkinlerini geri püskürttüm. Taş baltamı savurarak en iyi savaşçılarının silahlarını, kollarını bacaklarını, taşaklarını parçaladım; güzelliğim bütün erkekler gibi onları da kör etti; yakın çekim esnasında, ana ışığın bir buçuk metreden yüksek olmadığı durumlarda, sol dörtte üç profilden bayağı benzediğim güzel Fay Wray'ın yalnızca bir maymun iniltisine indirgediği King Kong'a yaptığı gibi onları bir hiçe dönüştürdüm.

2 Roman öldüğüne göre düzmece öyküler yazmanın bir anlamı yok. Yazmayan Fransızlara ve yazamayan Amerikalılara bakın. Yalnızca olağan insan yaşantısının tamamen dışında var olmam nedeniyle bile olsa yazmaması gereken bana bakın... dışında ama yine de bütünüyle içinde; çünkü ben, şaşırtıcı tarihin, kaba saba düşlerin ve bıçak keskinliğindeki gerçeklerin acı karışımından oluşan Yeni Kadınım (eşsiz zaferim olan bu bıktırıcı, süre giden acıdan; hiçbir erkeğin onun... *benim* koşullarım gerçekleşmedikçe sahip olamayacağı Myra Breckinridge olmak için seve seve ödediğim bu bedelden acaba bir gün kurtulacak mıyım?). Yine de ben bile ortalama okur kadar tek boyutlu bir roman kişisi yaratamam. Buna rağmen, kendimi nasıl yarattımsa hemen hemen aynı şekilde bir de edebi başyapıt yaratmaya niyetliyim, hemen hemen aynı nedenden dolayı; çünkü yok. Ve bunu, size, okura (tedavinin bir parçası olarak bu defteri yazmamı öneren ruh doktorum, arkadaşım ve dişçim Dr. Randolph Spenser Montag'a da), dakikası dakikasına ben olmanın nasıl bir şey olduğunu; *Cehennem Melekleri*'nde Jean Harlow tarafından sergilenen ve ikinci makaranın başlangıcından dört dakika sonra en muhteşem görüntüsünü veren memeler gibi harikulade biçimli memelere sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu tam tamına, harfi harfine açıklayarak gerçekleştireceğim. Yalnızca bu yüzyılda değil, vahşi ve fırtınalı mazisinde de insan ırkının peşini hiç bırakmayan tüm düşlerin ve gölgelerin (Lévi-Strauss'tan) baskılandığı o dokuya, o *mübarek* dokuya giren etten erkek "pena"sının en güzel müzikleri çıkarttığı, türünün ilk örneği bir mandolini andıran kusursuz baldırlara ve kalçalara sahip olmanın ne demek olduğunu anlatacağım. Myra Breckinridge bir fıstıktır, bugünlerde çocukların dediği gibi, tamam mı orospu çocukları...

3 Başlangıç filan olmadığı için baştan değil, ortalardan başlayacağım, tam şu anda kazara bulunduğum noktadan benim içime doğru yaptığımız ortak yolculuk boyunca hâlâ başına neler geleceğini bilmeyen şanslı okur. Hayır, *bizim* içimize doğru.

Çünkü biz, en azından bu yaratma eyleminde, birlikte, zamanın tutsağıyız: Sen sonradan, ben şimdi, dikkatle, özenle, tümceler oluşturacak sözcükler yapmak için harfleri bir araya getirmekteyiz.

Kartları masaya koyarak başlayacağım. Şu anda ("an" sözcüğünü yazarken), Trobriand Adalılarının belası olan Myra Breckinridge değilim. O bir fantezi yaratığı; dişinin, Bronz Çağı'nda, yarağa tapıcı Dorlar Batı'yı köleleştirip, Tanrıça'nın yerine utanmazca bir tanrı koyduklarında yitirmiş olduğu üstünlüğü bir kez daha ele geçirme gereksinimini açığa vuran bir hülya. Çok şükür ki artık tanrının günleri neredeyse bitti; fallus kırılıyor; rahim açılıyor; ve ben sonunda cinsleri yeniden yaratarak insan ırkını kesin bir yok oluştan kurtarma görevime girişmeye hazırım. Bu arada ben artık alışılmış dünyada yaşamıyorum. Bilineni terk ettim. Ve yakında, nihai eylem olarak insan olmayı tamamen bırakacağım ve İsa, Buda, Kibele gibi bir efsane olacağım.

Ama şu anki görevim, pencerelerini kapatmış olduğum aşırı ısıtılmış bu odada, yalnızca siyah dantel bir külot giydiğimden serbestçe sallanan koca memelerimle ne denli rahatsız edici güzellikte olduğumu kafanıza sokmak. Pencerelerim kapalı; çünkü izdiham saatindeyiz (18:07, Perşembe, 10 Ocak) ve aşağıda Strip (Hollywood'da Sunset Bulvarı, California), insanın, neredeyse sürücülerin akciğerlerinde, sağlıklı bir gencin taşaklarındaki spermler gibi neşeyle üreyen kanser hücrelerini duyabileceği yoğunluktaki karbonmonoksitle kararmış havada zar zor ilerleyen gürültülü arabalarla dolu.

4 Oturduğum yerden başımı çevirmeden, jaluzi ile örtülü bir pencere görüyorum. Alttan dördüncü parça eksik ve bu; Greta Garbo'nun ender Hollywood ziyaretlerinde kaldığı Marmont Şatosu'nun önünde, bir elinde sombrerosuyla yavaşça dönen, dev, alçıdan yapılmış müzikal oyuncusu bir kızın orta kısmının gözüme ilişmesini sağlıyor. Pencerenin bulunduğu beyaz duvardaki ıslak leke baş aşağı duran iki yapraklı bir yoncaya ya da yüreğe veyahut da bir taşağın arkadan görünüşüne benziyor. Ama metafor yok.

Hiçbir şey başka bir şey gibi değildir. Şeyler tamamen kendileridir ve yorumlanmaya değil, bütünlüklerine asgari saygı gösterilmesine ihtiyaçları vardır. Duvardaki leke, yarım metre genişliğinde ve bir buçuk metre filan yüksekliğinde. Şimdiden tamamen yanlışsız olmayı beceremedim. "Filan" yazmak zorundayım; çünkü cetvelin üzerindeki ufak rakamları, hiçbir zaman takmadığım gözlüklerim olmadan okuyamıyorum.

5 Sözcüklerin ihanetine ve yetersizliklerine karşın sonunda Myra Breckinridge'in gerçekliğini yakalayabileceğime eminim. Kendimi size, şu anda, köşesinde biri yaklaşık 25 sent, diğeri 10 sent büyüklüğünde iki sigara yanığı bulunan, küçük oyun masasında otururken göstermeliyim. İkincisi yanan bir sigara közünün sonucu herhalde, birinciyse... Ama spekülasyon yapmamalı, yalnızca basit gerçekleri basit bir dille anlatmalı. Şu anda özgürce terleyerek oturuyorum. Şahane vücudum taze ekmek gibi kokuyor (yalnızca tek bir metafor, bundan sonra sade bir üslup kullanacağım), bütün erkekler gibi benim de neredeyse dayanılmaz bulduğum hafif bir amonyak kokusuyla karışık. Olağanüstü bedensel varlığıma ek olarak New School'da klasikleri (çeviriden), kendi kendime de çağdaş Fransız romanını çalıştım ve geçen yıl ise UFA'nın kayda değer bir film şirketi olduğu otuzlu yıllardaki filmleri anlayabilmek için Almanca öğrendim.

Şimdi, zaman içindeki bu keyfi anda, elim üç yüz mavi çizgili sayfası olan siyah dikdörtgen defterin bir sayfası üzerinde geziniyor. Şimdiye kadar on sekiz sayfa doldurmuşum; böylece eğer otuz iki satırının on ikisini kullandığım –bu son sözcüklerle on üçbu sayfayı da sayarsak doldurulacak iki yüz seksen iki sayfa kalıyor –on dört oldu–. Zarif, uçlara doğru incelen parmakları ve arka tarafında, bileğe yakın yerde azıcık altın rengi tüyleri olan elim ufacık. Sıcak su musluğunun altında yarısını eritmedikçe asla buzunu çıkaramayacağınız ölçüde donan yeni plastik buzluklardan bir parça buz çıkarmaya kalkışmanın sonucu olarak, uç kısmının solundan çapraz olarak etin başladığı bölüme kadar kırılmış olan

sağ işaret parmak tırnağımı saymazsak tırnaklarım harikulade bakımlı (gümüş ojeli).

Yine de şu okuduklarınızı yazarken ne gördüğümü tam anlamıyla betimlemek de bir yere kadar mümkün. Daha doğrusu, şu gerçeği kabul etmeli ki ayda 87.50 dolar ödediğim –çok fazla, ama hayatımın rüyası gerçekleştiği için yakınmamalıyım– Strip'in yükseklerindeki bu möbleli odada oturup, buram buram terlerken vücudumun nasıl göründüğünü size tam anlamıyla anlatabileceğim sözcükler mevcut değil. California'da bu yüzyılın tüm efsanelerinin doğduğu yer olan Hollywood'tayım ve yarın benim için Metro-Goldwyn-Mayer'de bir ziyaret ayarlandı. Yirmi yıldır gündüz düşlerimi dolduran bu büyülü dünyaya bir kez adım attığım anda yaşayacağımı bildiğim duyguları, Lourdes'e giden bir hacı bile yaşayamaz. Evet, yirmi yıl. İster inanın, ister inanmayın, ben yirmi yedi yaşındayım ve ilk filmimi yedi yaşında gördüm: Lana Turner, James Craig ve merhum John Hodiak'ın başrollerini oynadığı, yapımcılığını Pandro S. Berman'ın üstlendiği ve Robert Leonard'ın yönettiği "Marriage is a Private Affair" (Evlilik Özel Bir İştir). Küçük bir kızken, Lana Turner'in beni o koca memelerine bastırıp, "Seni seviyorum, Myra, canım benim," diye mırıldandığını hayal ederdim. Allahtan bu lezbiyenlik dönemi geçti ve kısa bir süre sonra arzularım James Craig üzerinde yoğunlaştı. Oynadığı her filmi gördüm. Sesini bile kaydettim. Parker Tyler, o şaheser kitabı "Filmlerin Büyüsü ve Efsaneleri"ndeki James Craig'in sesi için, "Bir tür Orta Güneybatı aksanı, gerçek bir bomba" der. James Craig'in her yönden bir bomba olduğuna can-ı gönülden katılıyorum; yıllarca o sesi, o omuzları, o güçlü bacaklarını benimkilerin arasında düşünerek kendime eziyet etmiştim ve dürüst olmam gerekirse, James Craig bugün ne durumda olursa olsun, evli ya da değil, moruklamış ya da değil, Myra Breckinridge, ona eski günlerin hatırına hoşça vakit geçirtmeye hazır.

6 Buck Loner artık, müzikallerde Şarkı Söyleyen Ateş Eden Kovboy rollerinde oynadığı günlerdeki Buck Loner değildi: On sekiz tane düşük bütçeli westernde oynamış, bir süre Roy Rogers ve Gene Autry ile birlikte zirveyi paylaşmıştı. O eski filmlerinde, ince uzun bacakları ve dar kalçalarıyla zayıf ve güçlü bir adam görünümündeydi, ama kıç diye bir şey yoktu adamda; ben de kıçsız adamları çok çekici bulmam. Ben erkeklerde, mesela, "Muhteşem Ambersonlar"daki Tim Holt'unki gibi çıkık kalçaları severim. Mr. Holt, ne kadar yaşlı olursa olsun kazara Myra Breckinridge'le karşılaşacak olursa bayağı keyifli anlar yaşayacak. Çünkü Myra, sonunda, Hollywood kelimenin tam anlamıyla ayağına kadar (Yüksek kemeri ve tabii pembe topuklarıyla her fetişisti memnun edecek güzel ayaklarına) gelmişken niyetini gerçekleştirmeye kararlı. Bugün Buck Loner (Asıl adı Ted Percey; Portland, Maine doğumlu) şişkonun teki –şişko da laf mı, yarım dünya!– memeleri benimkilerden bile büyük, dev gibi, iğrenç bir moruk ve geçen yıl feribotla Staten Adası'na giderken boğulmuş olan tek yeğeni, film eleştirmeni Myron Breckinridge'in yeni dul kalmış karısı olmama rağmen, beni yatağa atmak için geberdiği her halinden belli. Myron intihar mı etti, diye soracaksınız. Buna hem evet hem de hayır, diye cevap vereceğim. Bunun ötesinde bir şey söyleyemem, dudaklarım mühürlü... Her neyse, bu sabah, kocamın amcası Buck Loner'la yaptığım görüşmeye ilişkin katı gerçekleri kaydetmek için bu hülyayı bir yana bırakalım.

"Bizim Gertrude'un oğlunun kadınlar konusunda bu kadar zevkli olduğunu bilmezdim." Beni kızılağaçtan masasının yanındaki iskemleye oturturken bir zamanların ünlü Buck Loner tarzıyla söylediği ilk şey maalesef buydu ve kaba, kütük gibi eli, sutyen giyip giymediğimi anlamak için, gereğinden uzun bir süre sol omzumda oyalandı. Sutyen giyiyordum.

"Mr. Loner," merhum Ann Sheridan'ı taklit ederek (Doughgirls'ün beşinci makarası) dikkatli, alçak perdeden bir sesle başladım. "Doğrudan konuya gireceğim. Yardımınıza ihtiyacım var."

Bunu söylemem hataydı. Bir konuşmaya bir şey isteyerek başlamak her zaman yanlış bir yöntemdir, ama ben lafı ağzında geveleyenlerden değilim. Hele karşımda Buck Loner gibi iç kapayıcı

biri oturuyorsa. Çelik ve siyah deri koltuğuna oturdu; en iyi büro eşyası dükkânlarında yaklaşık 400 dolara satılan çok pahalı bir parça. Biliyorum. Bir yıl boyunca Abercrombie ve Fitch'de çalıştım, dolayısıyla iyi şeylerin ne kadar pahalı olabileceğini biliyorum. Bu, zavallı Myron'un Parker Tyler ve 40'ların filmleri hakkındaki kitabını tamamlamaya çalıştığı yıldı; Mr. Tyler yardım etsin etmesin, bir gün o kitabı bitirmeye niyetliyim. Neden? Çünkü Tyler'ın görüşü (Filmler asırlık mitlerin bilinç dışı ifadeleridir), belki de bu yüzyılın ürettiği tek önemli eleştirel görüştür. Ayrıca, Tyler'ın 40'ların filmleri üzerindeki dikkatli incelemesi onu yüzyılımızın en önemli düşünürü yapıyor; çünkü 1935 ve 1945 arasındaki on yıllık dönemde önemsiz tek bir film bile yapılmadı. O yıllar boyunca, insanlığın, (yani Amerikalıların) bütün söylenceleri filmlere konu oldu ve bu olağanüstü yapıtlar hakkında derinlikli bir incelemenin insanlık durumunu aydınlatacağı kesindir. Örneğin, rastgele bir örnek alırsak, Johnny Weismuller, güçlü Tarzan, yumuşak insanın vahşi çevreyle olan ilişkisi üzerine son sözü söyler... Öğlen vakti bir kireç kayasının önünde duran bu ışıltılı ve aşırı kilolu gövde, konu hakkındaki her şeyi söyler. Auden, Tarzan ve Amazonlar'ın (1945) binlerce karesinin herhangi birinin bile, kendisinin önünde olduğunun ve dolayısıyla çabalarının boşa gittiğinin farkında olmadan, kireçtaşını öven bir şiir yazmıştı. Bu, Myron'un beni en çok heyecanlandıran görüşlerinden biriydi. Onu ne kadar da özlüyorum.

"Onu o kadar özlüyorum ki, Mr. Loner. Özellikle şimdi. Biliyorsunuz bana bir kuruş bile bırakmadı..."

"Hiç mi; sigorta, tasarruf hesabı, bono, hisse senedi yok mu ya da bankada kasası falan? Gertrude oğluna *bir şeyler* bırakmış olmalı.."

Buck tuzağıma düşmüştü. "Hayır," dedim, Margaret Sullavan'ınkini biraz andıran (ama yine de tamamen aynı olmayan), gırtlaktan gelen ve hafif vıraklamalı bir sesle.

"Sizin hitap ettiğiniz gibi Gertrude, Myron'ın melek ruhlu annesi, ona bir kuruş bırakmadı. Öldüğü gün olan, 1966'nın Noel arifesinde sahip olduğu tek şey, bir yatak odası takımıydı. Ailedeki birçok masraflı hastalık yüzünden; onun, Myron'ın, benim, her şeyimiz gitti. Sizi ayrıntılarla sıkmayacağım, ama son beş yıl içinde

bir düzine doktor besledik. Kızkardeşiniz Gertrude, Frank E. Campbell Cenaze Kilisesi'nde, ben ve Myron'dan başka yasını tutacak kimse olmadan, ölüp gitti. Ardından Myron öldü, ben de tamamen yalnızım ve beş kuruşum yok."

Bu resital boyunca, Buck Loner, bana insanın, Başkan Johnson'ın kendisine Bobby Kennedy hakkında bir soru sorulduğu anlarda çekilmiş fotoğraflarında görebileceği o kısık bakışlarını yöneltti. Ama nihai silahımın etkisinden emin, ben ona karşılık olarak sadece üzgün bir gülümseme sundum ve Max Factor Supreme kirpiklerimi kırpıştırarak, bir iki damla gözyaşı döktüm. Sonra, Buck'ın masasının arkasında asılı ve iki yanı Amerikan bayraklarıyla çevrelenmiş gerçek boyutlardaki Elvis Presley posterine baktım ve işportacı üslubuyla konuşmaya başladım. "Bay Loner, Myron'ın annesi Gertrude..."

"Harikulade bir kadın....", diye Loner boğuk bir sesle başladı; ama yaşayan hiçbir erkek *benî* boğuk ses yarışında geçemez.

"Gertrude," dökemediğim şelalelerce gözyaşıyla tam anlamıyla *böğürdüm*, "son nefesinde ya da son nefeslerinden birinde –oksijen çadırı ve dişlerini takmaması yüzünden son zamanlarında söylediklerinin birçoğunu anlamadık–, Gertrude dedi ki, 'Myron –ve sen de güzel kızım– eğer bana bir şey olursa ve yardım gerekirse Ted Dayı'na, Buck Loner'a git ve o orospu çocuğuna hatırlat –şimdi kelimesi kelimesine aktarıyorum– 'Hollywood'un hemen dışındaki Westwood'da bulunan dayına ait Tiyatro ve Modellik Akademisi, ki 20'lerde babamın portakal bahçesiydi, babamızdan ikimize miras kalmıştı.... O orospu çocuğuna de ki' –Özür dilerim, ama Gertrude'ın nasıl konuştuğunu bilirsiniz, hemşirelik yaptığı yılların etkisi– 'vasiyetin bir kopyası bende ve ben payımın sana, Myron'a gitmesini istiyorum; çünkü bu mülk şimdi su içinde bir milyon dolar eder!' " Anlattıklarım beni devam edemeyecek kadar üzmüş gibi durdum.

Buck Loner, masa lambasının kaidesi görevini yapan Pat Boone büstünü tembelce okşadı. Uzun bir an geçti. Üstünde yer aldığı arazinin yarısının –50 dönümlük, Westwood'un en güzel meskûn arazisi– benim olduğunu düşünerek, büroyu inceledim, zengin dekorasyonuna hayran kaldım. Kanıt cüzdanımdaydı: Buck Loner'ın babasının vasiyetnamesinin bir kopyası.

"Gertrude el kadar bir kızken bile yüce gönüllü bir kızcağızdı." Bir Shetland midillisini betimler gibi işaretler yaptı; bir parmağında dev bir elmas parladı. "Myron bana zavallı Gertrude'un ölümünün çok korkunç olduğunu yazmıştı. Son günlerinde çok acı çekmiş." Dudaklarını şapırdattı, bok herif geri adım atmamıştı: ama kendi kendime, "Sakin ol Myra, kızım," dedim, "bütün bunların yarısı senin olacak". Ani bir düş: Buck Loner başaşağı şişko bir patates çuvalı gibi asılmış ve bendeniz ona bakır telli bir tenis raketiyle saldırıyorum.

"Myron'u hiç tanımadım," diye ekledi, sanki bu, aralarındaki ilişkiyi kuşkulu kılacak bir şeymiş gibi.

"Myron sizi hiç tanımadı." Kasten lafı uzatıyordum. "Demek istediğim, kariyerinizi ilgiyle izlerdi. Eski Radyo Günleri'yle ilgili hakkınızda çıkan her öyküyü toplardı. Ve, tabii ki onun 'Parker Tyler ve 40'ların Filmleri ya da Transandantal Panteon' adlı kitabının bir bölümünde uzunca yer alacaktınız."

"Yok yahu!" Buck Loner olması gerektiği gibi keyifli görünüyordu. "Sanırım yeğenim bir vasiyet bırakmıştır."

Buna hazırlıklıydım. Ona elimde üç tane vasiyetname olduğunu söyledim. Babasının portakal bahçesini ortaklaşa Gertrude'a ve kendisine bıraktığını, Gertrude'un Westwood mülkündeki payını Myron'a bıraktığını ve Myron'un bütün mülkünü bana bıraktığını belgeleyen...

Buck Loner içini çekti. "Biliyorsun," dedi "Okulda işler pek iyi değil." Fonetik olarak söyledikleri tam böyle değilse de buna yakın bir şeylerdi. Düzyazıda başkalarının gerçek konuşmalarını karakterize edebilecek hiçbir yeteneğim olmadığı için şanslıyım ve edebi nedenlerle, herkesi benim gibi konuşturmayı tercih ediyorum. Bu yüzden, artık, çok canlı bir şey aklımda kalmadıkça, Buck Loner'ın konuşmasını aynen yansıtmaya kalkışmayacağım. Bana Tiyatro ve Modellik Akademisi'nin mali durumu hakkında yalan söylerken, birkaç dakika boyunca kayda değer bir şey demedi. Ama gösteri dünyasındaki herkes, Akademi'nin, oyuncu, şarkıcı, model olmaya çalışan kayıtlı bin üç yüz genç erkek ve kadınıyla, çok başarılı olduğunu biliyor. Bazıları kampusta kalıyor, ama çoğu başka yerlerde oturuyor ve okula 'külüstür'leriyle geliyorlar (İlk kez "Best Foot Forward"da duyduğum, 40'lardan

kalma bir sözcük bu külüstür; ah, o yıllarda yaşayan bir yetişkin olmak vardı!). Akademi para basıyor.

Buck ağıtını bitirdiğinde yavaşça ve özellikle bacak bacak üstüne attım, (eteğim süper miniydi, bacaklarımsa ilahi güzellikte) ve Buck'ın salya üretiminde gözle görülebilir bir artışla ödüllendirildim. Zorlukla yutkundu, gözleri, daima şu soruya davetiye çıkaran o üçgen karaltıdaydı: O şey mi yoksa don mu? Bırak merak etsin! Hiçbir erkek Myra Breckinridge'e sahip olamaz, ama Myra Breckinridge erkeklere sahip olur, kendi keyfi için ve acımasız şehvetine uygun yöntemlerle. Her neyse, Buck Loner üç kez evlenmiş bir adam ve şimdiki karısı Bobbie Dean, bir zamanlar, 40'larda Claude Thornhill'in orkestrasında şarkı söylemiş, şimdilerdeyse, sonsuza dek arka sokak günahkârlarını kurtaracak olan tutkulu bir Yehova Şahidi. Gertrude onu bayağı bulurdu.

"Doğal olarak, her şey biraz ani oldu, Myra, sana Myra diyebilirim, değil mi? Hiç tanışmamış olmamıza karşın sen benim yeğenimin karısısın, yani akrabayız."

Penceremin dışında bir şangırtı koptu; kopmuştu ("şangırtı koptu" yazdığım anda zaman değişti). Strip'te iki araba çarpıştı. Kırılan camların sesini duydum. Şimdi hiçbir şey duymuyorum. Kaza ciddiyse eğer, yakında siren sesleri duyulur. Her zamankinden fazla inanıyorum ki Gutenberg sonrası çağda edebiyata kalan tek kullanışlı biçim hatırat: Mutlak gerçeklik, yaşamdan titizlikle kopya edilmiş, tercihan tam yaşandığı anda...

Buck Loner bana bir teklifte bulundu. Onun avukatıyla benim avukatım bir anlaşma üzerinde çalışırken, o bana şimdi başlayan ve haziranda okul yılı bitene dek sürecek olan bir iş vermekten mutlu olacaktı; okul yılı sonunda TV'den, sinemadan ve plak şirketlerinden bütün yetenek avcıları, Akademi'ye doluşup marifetlerini gösteren öğrencileri inceliyorlardı. Teklifini kabul ettim. Neden olmasın? Kalacak bir yere ihtiyacım var (sinema dünyasına girmeye de) ve Akademi'de bir öğretmenlik işinden iyi ne olabilirdi ki? Genç erkeklerle tanışmaktan zaten hoşlanırım (gerçi onların benimle tanışmaktan hoşnut kalıp kalmayacaklarını zaman gösterecek!). Akademi onlarla kaynıyor, kendini beğenmiş, burunları havada gençler; Buck Loner'ın ofisine giderken çoğu koridorda ardımdan ıslık çalmıştı. Eh, bu kötü davranışlarının ce-

zasını çekecekler! Myra Breckinridge'le dalga geçen hiçbir erkek cezasız kalmaz!

"Şimdi senin için oyunculuk bölümünde boş yerimiz var; bu bölüm, sinema ve TV oyunculuğu için, tiyatro oyunculuğuna girmiyoruz, pek talep yok..."

"Tiyatro bitti..." diye başladım.

"Bunu tekrar söyleyebilirsin." Benim, daha çok Myron'un, çağımızın tek *yaşayan* sanat biçiminin sinema olduğu kuramını çağrıştıran kuramlarımla pek ilgilenmediği ortadaydı. Daha çok diyorum, çünkü 1940'ların filmlerinin, Michelangelo ve Shakespeare de dahil, bütün Rönesans yapıtlarından üstün olduğu konusunda Myron'a katılmama karşın, son zamanlarda reklam filmlerinin büyüsüne kapıldım; bu TV reklamları kabà saba emekleme dönemine rağmen, diğer tüm görsel sanatların yerini alacakları izlenimini veriyor. Ama düşüncelerim hâlâ burada yazabileceğim ölçüde netleşmiş değil, yalnızca şunu söyleyebilirim ki insanın sürücü koltuğuna oturması (Hertz'in izni ile) uzay ve mesafe üzerindeki sonsuz hükmetme ihtiyacını en inandırıcı biçimde ortaya koyuyor; Lascaux mağaralarında başlamış olan ve Apollo kapsulünün oksijen karışımlı ortamında, hatta şu anda ben bunları yazarken de devam eden, hiç bitmeyecek bir ilerleme.

"İş yükün elbette hafif olacak. Her şeyden önce sen de ailedensin ve tabii ki Myron'ın üzücü ölümünü de göz önüne alıyorum, gerçi, deneyimlerime dayanarak söylüyorum, çalışmak, acıları hafifleten en olağanüstü ilaçtır."

Böyle vakit geçirirken, bir yandan da bir çizelgeyi inceliyordu. Sonra bir not karaladı ve bana verdi. Pazartesi, perşembe ve cumartesi sabahları bir saat Empati kursu veriyorum. Salı ve cuma öğleden sonraları Beden Dili öğreteceğim.

"Özellikle Beden Dili konusunda oldukça donanımlısın. Odaya girdiğinde nasıl göründüğünü fark etmemek elde değildi, gerçek bir kraliçe edasıyla davranıyordun. Empati ise sinema oyunculuğu sanatının Sign Kwa Known'udur (*sine qua non*).

Birbirimizle oynadık, muhteşem yalanlar söyledik. O beni "takıma almaktan" çok memnun; ben Hollywood, California'da çalışabilmekten çok mutlu; gerçekleşen hayallerim ve –60'ların başında söyledikleri gibi– bir dolu laga luga. Oh, biz harikulade

düzenbaz bir çiftiz. O, mirasımı vermemek için beni kandırmaya çalışırken ben de hem onun sahip olduğu her kuruşun üstüne yatmaya çalışıyorum hem de kendime öyle delicesine âşık etmek istiyorum ki böylece baş koyduğum yolda yürümeyi sürdürerek, o şişko kıçına kritik anda tekmeyi basabileceğim. Hölderlin'in romanında, Diotima'nın Hyperion'a dediği gibi, "senin istediğin bir erkek değil, inan bana, sen dünyaları istiyorsun." Ben de dünyaları istiyorum ve almaya niyetliyim. Bu erkek –herhangi bir erkek– bunu elde etmenin yalnızca bir aracı (bu da Erkek).

Sirenler başladı. Kaza ciddiydi. Bacaklarımı gerdim. Sol ayağım uyuşmuş. Birazdan sarı tükenmez kalemimi bırakacağım, ayağa kalkacağım, kısa bir süre karıncalanmayı hissedeceğim; sonra pencereye gideceğim ve jaluziyi açıp caddede ölü vücutlar olup olmadığına bakacağım. Kan olacak mı? Korkuyorum. Gerçekten.

BUCK LONER BİLDİRİYOR
Kayıt No: 708
10 Ocak

Yeni kapalı devre TV bedeliyle ilgili konular kurulda görüşülecek nokta paragraf sanki Gertrude'un oğlunun birkaç yıl önce evlendiğini anımsar gibiyim ve galiba ibne olduğu için de şaşırmıştım hep düşünmüşümdür zaten benim kardeşim gibi bir anneyle başka ne olabilirdi ki küçük piçi hiç tanımıyorum yalnızca bir kere St. Louisde görmüştüm belki yirmi yıl önce o zaman kardeşim yeminli kamu saymanı olan üçüncü kocasıyla birlikteydi hep sinemaya gitmek isteyen o kız kılıklı veledi hayal meyal hatırlıyorum ona Sporkonun şu altın renkli atın Buck Lonerın eskiden ve hâlâ da simgesi olan atın üzerinde imzalı bir resmimi vermiştim gerçi söz konusu gerçek altın renkli at uzun zamandır cennette ve artık benim kıçım Myra Breckinridge dışında belki başka hiçbir midilliye atlayamayacak kadar büyük nokta paragraf en büyük soru gerçek Myra Breckinridge öyküsünün ne olduğu kırıtarak odaya süzülüşü ve

oturduğunda neredeyse ta çenesine kadar çıkan eteğiyle beni kroke etti hoş bir orospu ama kızışmıştı kesinlikle kızışmıştı ve muhtemelen ruhsal dengesi bozuktu o bölümdeki çalışmasını yakından kollamalıyım ama kalçaları taş gibi ve galiba hepsi onun ve sanırım eski Buck Loner Specialı canı çok çekiyor aç parantez kilo vermek için yine işeme haplarına başla fermuar açılıp duruyor ve kahrolası pasaklı bir görünüm veriyor kapa parantez nokta paragraf ama zerrece hoşuma gitmeyen şey şu vasiyet meselesi galiba yarın Flagler ve Flagleri devreye soksam iyi olacak mülkün bana ve Gertrudea ortak kalmış olduğu doğru ama o her zaman derdi ki Ted derdi bana asla Buck demedi şimdiye kadar var olmuş en kıskanç orospuydu özellikle de zirvelerde Royun ardından ve kesinlikle Geneden büyük dev bir yıldızken gene de Genein gözlerine sahip olmak isterdim o herif yükünü tuttu tabü ben de Akademimle o kadar kötü değilim ama Gene Autry bugün büyük harf z büyük harf e büyük harf n büyük harf g büyük harf i büyük harf n ama benim gişe hasılatım daha iyiydi Gertrude dedi ki Ted benim o bi boka yaramayan portakal bahçesindeki payımı alabilirsin babamızın bütün yaşamı boyunca biriktirdiği tasarruflarını saçıp aldığı ve bu yüzden sıfırı tükettiği o narenciye meyvelerini ne görmek ne de hakkında bir şey duymak istiyorum gibisinden bir şeyler söyledi ama sonunda Hollywoodın Bentwood ve Westwooda doğru yayıldığı ve tüm diğer korulukların ABDnin dört bir yanından kopup gelen güneş ve eğlence aşıklarıyla dolup taştığı haberleri Saint Louis ve sonradan da şu çılgın ressamla yaşadığı Manhattan Adasına kadar ulaşınca Gertrude bir iki kez ortak mülkümüz hakkında sorular sordu ama ona Akademiyi kurmak için para gerektiğini ve portakal bahçesine eğitim için ve belki de bir bina yapmak için ihtiyacım olduğunu söylediğimde bunu çok makul karşıladı ve yalnızca zamanı geldiğinde Myrona film yıldızı olabilmesi için yardımcı olmamı istedi oğlan benim onun yaşımda olduğumdan bile daha yakışıklı imiş ve rol yapabiliyormuş şu küçük ibne bana onun bir sürü resmini yolladı ve bence bir resim kadar renksiz biriydi ve hiçbir dergide rastlanmayacak İngilterede bile duymadığım ve hatta Fran-

sızcada bile yazılamayacağından emin olduğum o üşütük sinema yazılarını gönderdi bana içlerinden tanrım bana yardım et büyük kovboy yıldızlarının popolarına dair olanını okudum ciddi ve tutkulu Gotik yassı kıç Hoot Gibsondan küstah Barok kıç James Garnera bok ünlem işareti paragraf yarın ilk iş Flagler ve Flagler aranacak arazinin tapularını dikkatle incelemeleri söylenecek aynı zamanda şu Myra Breckinridge dulu ve alacaklısı hakkında özenli bir araştırma istenecek ve boşluklar bulunmaya çalışılacak çünkü beş bin dolarlık bir portakal bahçesinden kendi ellerimle iyi niyetli bir tahminle binalarla birlikte elbette bulunduğu bölgeye bakılırsa iki milyon dolarlık bir değere ulaştırdığım bir araziye tebelleş olmasına izin vermeye hiç niyetim yok belki Myrayı düzüp biz işin girdisini çıktısını incelerken onu bir süre mutlu edebilirim bu arada da benim ibne yeğenimin doğru dürüst bir vasiyetname bırakıp bırakmadığını öğrenebilirim bütün bunlar Flagler ve Flagler ve özel dedektifleri tarafından en ince ayrıntılara kadar araştırılmalı bu arada Myra burada çalışacak böylece onu kollayabilirim nokta paragraf yeni TV makyaj malzemelerini kontrol et Başkan Johnsona yaz Noelden önce Fresno Rotaryye verdiğim konuşmayla aynı doğrultuda olarak sanata devlet yardımı konusundaki görüşlerimi ver şu iki çocuk kesinlikle düzüşüyor ve kız özellikle burada yatakhanede kaldığı için bu tür şeylerin kampusta bu denli gözönünde yapılmasından hoşlanmıyorum müdire kızın her fırsatta o tokmakçıyla çıktığını ve geceyarısından sonra geldiğini söylüyor çok güzel bir parça şu kız Buck Loner Special onun aklını başına getirebilirdi ama dikkatli hareket etmeliyim çünkü o bir on sekizlik ve 1.85 boyunda ve boğa gibi ve favorili bir film yıldızı olmak isteyen bir on dokuzluğun cazibesine kapılması son derece doğal hapisten uzak durabilirse tatlı bir çocuk ve umarım bir gün başaracak bu arada benim canımı sıkan onun kızı düzüyor olması demek istediğim Hollywood hakkındaki en kötü korkuları gerçekleşen annesi ne derdi acaba en iyisi müdireye ona sert bir çıkış yapmasını söylemek ya da Winnipege yabancı bir düşman ve ırzına geçilmiş bir bakire olarak geri yollamak üstelik bendenizin hiçbir hatası olmadan masöze beş yerine altıda gel-

mesini söylemeyi unutma şu Winnipegli küçük şeyi düşündükçe fena halde azıyorum adı neydi Sally Sue Baby Dee Mary Ann hah evet Mary Ann Pringle ve Detroitli başka nereli olacak Rusty Godowski ile düzüşüyor belki yıldızlığa götüren şu ekstra şeye sahip olan sevimli aptal Polonyalıyla masöz bugün inşallah işini iyi yapar

7 Bunları, acayip pahalı bir gayrimenkul olduğu su götürmez bir gerçek olan ana binanın batı kanadında bana tahsis edilmiş olan ofisteki masamda yazıyorum. Son birkaç günü Akademi'yi kolaçan etmekle geçirdim, dünyanın en pahalı eserlerinden biri, su içinde milyonlar eder ve yarısı benim, en azından üzerinde bulunduğu arazinin yarısı. Çoktan iyi bir avukat buldum, çok yakında Buck Loner'ı taleplerimle şaşırtacak. Davamızın su götürmez sağlamlıkta olduğuna eminim.

Buck Loner benim için tam bir muamma. Kimse onun kadar güleryüzlü olamaz, kimse onun söylediği kadar sevgi yaratmaya hevesli olamaz. Ve gerçekten, hiçbir ayırım gözetmeksizin bütün öğrencilere dostluk dalgaları yayıyor, öğrenciler de ona tapıyor gibi görünüyor, şu herkesle dalga geçen ve "hippi" denenler bile (Burada çok zengin bir argo söz konusu, ama biraz da tatsız: Yeniyetmelere –zaten berbat bir sözcük– "fırlamalar" deniyor burada!). İstemeye istemeye ben bile adama hayran olmaya başladım, canavarın teki de olsa... Ama çok yakında onu dize getireceğim. Şu dünyada Myra Breckinridge'e rakip olabilecek bir erkek olabilir mi?

8 Şu anda Culver City - Metro Goldwyn Mayer'a giden bir otobüste oturuyorum. Yüreğim o kadar hızlı atıyor ki petrol kuleleriyle bezeli şu kurşuni ufukta –fantastik bir masal şatosu gibi– yirmi yıldır fotoğraflarından ezberlediğim renksiz cepheli (ama öy-

lesine geçmişi anımsatıcı) Irving Thalberg Memorial Binası'nı ve çevresindeki sesli çekim stüdyolarını görüvereceğim korkusuyla camdan dışarı bakmaya korkuyorum.

İlk izlenimimi mahvetmek istemediğim için, gözlerimi, bir dizimde dengelediğim ve gelişigüzel aklıma geleni yazdığım defterimden ayırmıyorum; kendimi, bu yüzyılın efsanelerinin yüce motoru olan Stüdyoların Stüdyosunun, düşlerimde pek çok kez olduğu gibi, Myra Breckinridge'i içeri, hak edilmiş krallığına buyur etmek için, kapıları ardına dek açık önümde belirivereceği anın korkunç coşkusundan korumak için aklıma gelen her şeyi yazıyorum.

Ben yıldız olmak için doğdum ve bugün bir yıldıza benziyorum: Bir peruk, saçıma hacim kazandırırken, sinema güzellerinden Merle Oberon tarafından çok tutulan hafif Max Factor allığı, birazdan bir çekimi izlemek için bulunacağım sesli stüdyonun göz kamaştıran ışıklarının altında bile yüzümü ışıl ışıl gösterecek. Sonra, yönetmen "Okey, tamamdır," deyip işçiler bir sonraki seti hazırlarken, yönetmen beni fark edecek, adımı soracak ve yemekhaneye götürüp Yeşil Tanrıça Salatası (yıldızların favorisi) yerken bana yüzümün uzunluğundan ve fotojenik olup olmadığından söz edecek ta ki ben onu bir gülümsemeyle durdurup "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var. Bir sahne testi" deyinceye kadar. Film yıldızı olmak benim en büyük hayalim. Zaten, New York'ta bazı deneyimlerim de oldu. Myron ve ben, ikimiz de birkaç underground filmde oynamıştık. Tabii bunlar deneysel filmlerdi ve birçok deney gibi daha laboratuvarda başarısızlığa uğradılar; ama zaten başarılı olmuş olsalardı bile, hiçbir zaman gerçek Hollywood, gerçek bir efsane olamazlardı. Ama yine de bir yıldız olmanın nasıl bir şey olduğuna dair bir fikir edinmemi sağladılar.

Bu yolculuk hiç bitmeyecek. Otobüslerden nefret ediyorum. Bir araba kiralamam ya da satın almam şart. Burada mesafeler inanılmaz ve taksi tutmak da bir servete mal oluyor. Kentin özellikle bu bölümü pis kulübeleri ve isli havasıyla pek bir kırık dökük görünüyor; gözlerim yanıyor ve sulanıyor. Allahtan gösterişli neon tabelalar ve arada bir rastlanan ilginç yapılar durumu sıradanlıktan biraz kurtarıyor. Şu anda kahverengi dev bir doughnut tatlısı bi-

çimli küçük bir lokantayı geçiyoruz. Kendimi artık daha iyi hissediyorum. Fantezilerin benim üzerimde böyle bir etkisi var.

Öğrencilerle ne yapmalı? Şu ana kadar dört Beden Dili dersi (nasıl zarif yürünür, mobilyaların üzerine bir taş gibi düşmeden nasıl oturulur) ve iki Empati dersi verdim (Onlardan portakal, içme suyu, bulut vb. rolü yapmalarını istiyorum... Sonuçlar en hafif terimiyle alışılmadık).

Konuşma bölümüyle hiçbir ilgim olmamasına rağmen, öğrencilerin çoğunun ne denli konuşma özürlü olduklarını fark etmemek elde değil. Kızlar burunlarından vıyaklarken oğlanlar da havlama eğiliminde. Geleneksel insani konuşma biçimi yanlarından bile geçmemiş anlaşılan; ama unutmamalıyız ki onlar 50'lerin ilk yıllarında başlamış olan televizyon kültürünün ilk ürünleri. 54 ekrandaki soluk gri şekilleri (ne siyah ne de beyaz, önemli bir ayrıntı bu) izleyerek geçirmişler gelişme yıllarını. Bunun sonucunda da yalnızca reklamların hızlı ritmine tepki veren, ruhsuz ve dikkatsiz tipler olmuşlar. Resimli bulvar gazetelerinden biraz daha karmaşık bir şeyi pek azı okuyabiliyor. Yazmaya gelince "imza"larını atabilmeleri onlara yetiyor. Yine de bazılarında edebi bir dehanın pırıltıları sezilebiliyor, (edebi dehaların soyu hiçbir zaman tükenmez) ilk gün yanlışlıkla girdiğim erkekler tuvaletinin duvarında gözlerimle gördüğüm müstehcen duvar yazılarının arasında, bir pisuarın üzerinde, büyük harflerle "Buck emer yarak" yazdığını gördüm. Bu doğru olabilir mi? Bizi harekete geçiren ve uygarlığa ulaştıran şeyin nefret olduğunu bilmeden önüne gelene sevgi saçan bu adam için ben böyle bir şey yazmaya tenezzül bile etmezdim. Juvenal, Pope ve Billy Wilder'a bakın.

Beden Dili sınıfında, Lehçe bir adı olan erkek öğrenciden özellikle etkilendim. Uzun boylu ve acayip gür, kum rengi, kıvırcık saçlı ve favorili, uzun siyah kirpikli soluk mavi gözleri ve "Lives of a Bengal Lancer"da muhteşem işkencelere maruz kalan merhum Richard Cromwell benzeri kavisli bir ağzı var. Blucininin önündeki asimetrik yuvarlakça kabarıklığa bakılırsa, aletinin bayağı büyük olduğu tahmin edilebilir. Ne yazık ki uzun düz sarı saçları (boya), güzel bacakları ve memeleriyle, Lupe Velez'i andıran olağanüstü hoş bir kıza vurgun. Kız geri zekâlı. Ona, "Yerinden kal-

kar mısın" dediğimde ne demek istediğimi anlamadı, ben de "Ayağa kalk" demek zorunda kaldım, bunu anladı. Oğlan da muhtemelen onun kadar aptal, ama allahtan çok fazla konuşmaması gerektiğini bilecek kadar sağduyulu. Bununla birlikte konuştuğu zaman, o denli özgün bir köylü aksanı kullanıyor ki neredeyse donumun içinde eriyorum.

"Sanırsam, çook eğlencez, Bağyan Myra", dersten sonra alt üst olmuş yüzüme bakıp, erkek olmanın verdiği üstünlüğün bilincinde olarak söylediği ilk şeydi. Fakat, bana o kadar yakındı ki en iştah açıcı koku olan deodoranla karışık tütün ve ılık erkek kokusunu duyabiliyordum. Ama ben uygun bir yanıt vermeden, kız onu alıp götürdü. Zavallı çocuk! Onu eninde sonunda ele geçireceğimi bilmiyor daha.

9 Bir saniye bile daha dayanamayacağım. Yeniden doğdum ya da "Here Comes Mr. Jordan"daki Robert Montgomery gibi yeniden doğma sürecindeyim. Metro'nun arka taraflarında, Montmartre caddelerinden birindeki bir Fransız kafesinde oturuyorum. Geçen yılki yangın, Stüdyo'nun yerleşik açık hava dekorlarının çoğunu yok etmiş; Myron'la bir zamanlar yaşamış olduğumuz Manhattan'ın Chelsea bölgesinden bile daha iyi tanıdığım o caddeler ve kaleler. Bu yangın beni çok üzüyor, hâlâ yitip gidenlerin yasını tutuyorum, özellikle de kahverengi taşlarla yapılmış binalarıyla ünlü New York sokağı ve büyüleyici Normandiya köyünün... Ama, tanrıya şükür bu kafe hâlâ yerli yerinde duruyor. Metal bir iskelet üzerine ucuz tahtalar öyle başarılı bir biçimde yerleştirilmiş ve boyanmış ki bir Paris bistrosu şaşırtıcı bir benzerlikle yaratılmış. BYRRH yazılarıyla birlikte "kaldırıma" yerleştirilmiş metal masa ve iskemlelere gölge veren çizgili tenteler görüntüyü tamamlıyor. Her an, bir Parisli görmeyi umuyorum. Ve bir garson yakalayıp Pernod ısmarlamak isterdim.

Işıkların, kameranın, mikrofonun, teknisyenlerin, herkesin ve her şeyin odaklandığı bu masada, bir makyajcının, yüzünün o ünlü hatlarını pudraladığı –çok zayıf ama benimkilere benzeyen göz-

leriyle güzel yüzlü– Leslie'yi spot ışıkları altında neredeyse gözlerimin önüne getirebiliyorum.

Oturduğum yerin köşesinden Andy Hardy'nin yaşamış olduğu Carvel'daki caddenin bir bölümünü görebiliyorum. Cadde layık olduğu biçimde bir tapınakmış gibi çok güzel korunmuş. Amerikan tarihinde dokunaklı ve –evet– iyi olan her şey; sonu Asya semalarına nihai bir noktalama işareti gibi yerleştirilmiş iki mantar biçimiyle belirlenen bir dönem için son bir anıt bu cadde.

Birkaç dakika önce, Yargıç Hardy'nin düzgünce bir yana yatırılmış çimenleri ve arkasında hiçbir şey olmayan, pencereleri muslin perdelerle kaplı evini gördüm. Evlerin, yüksek yeşil ağaçları ve çiçekli çalılarıyla, hafif dönemeçli yolun her köşesinden bu denli gerçek görünmeleri ürkütücü bir şey. Yine de insan evlerin arka tarafına doğru yürüdüğünde, paslı metal iskeletleri, çürümeye başlamış boyasız tahtaları, lekeli ve yırtık muslin perdeleri görebiliyor. Zaman, insani olan her şeyi solduruyor; yine de dün akşam, kırmızı ışıkta durmuş arabasında Ann Rutherford'u gördüğümde, hemen büyük kara gözleri ve o değişken yüzü tanıdım. En azından yiğitçe bu hayata kafa tutuyor, hiçbir şey beni daha fazla heyecanlandıramazdı! Lewis Stone'un nerede gömülü olduğunu öğrenmeli.

Stüdyo'nun arka bölümünde, görünürde kimsecikler olmadan oturduğum şu an, hayatımın en mutlu anı; stüdyo rehberine Thalberg Binası'nın boş ofislerinden birinde uzanıp yatmak istediğimi söyleyerek kaçabildim ve tabii doğruca buraya, ana stüdyodan halka açık bir yolla ayrılan arka bölüme koştum.

Keşke Myron bunları görebilseydi! Ama bu çürüme belirtileri onu üzerdi mutlaka. O eski ruh uçup gitmiş. En korkuncu ise burada, şu anda HİÇBİR FİLM çekilmiyor olması; bu da demek oluyor ki Gable, Garbo, Hepburn (Katharine), Powell, Loy, Garland, Tracy ve James Craig gibi birçok mucizenin doğumunu görmüş olan yirmi yedi dev sesli stüdyo, TV reklamı çeken birkaç ekip dışında boş!

Artık mutlak gerçeği; benim Myron Breckinridge değil, kendim olduğum gerçeğini yazmalıyım ve kocamın kısacık yaşamı boyunca çok keyif aldığımız yoğun ortak yaşamsal ilişkiye rağmen ve onun 1935-1945 dönemi (1945 dahil) filmlerinin Batı kül-

türünün doruk noktası olduğu ve Dionysos Tiyatrosu'nda Aşil'in Atinalılara hitaben konuştuğu o ilk gün başlamış olan devri tamamladığı tezini tamamen desteklediğim gerçeğine rağmen, televizyon konusunda Myron'la aynı fikirde olmadığımı itiraf etmeliyim. Marshall McLuhan'dan bile önce, katot tüpün gri gölgelerinin cazibesine kapılmıştım. Aslında, 1959'da, dünyanın en iyi sanatçılarının ve teknik adamlarının ilgisini en çok çeken şeyin artık filmler değil, televizyon reklamları olduğu gerçeğinin farkına varacak kadar *avant-garde*'dım. Ve şimdi onların bu olağanüstü sanatlarının ürünü, beğensek de beğenmesek de içinde yaşadığımız bu yeni dünya: Gutenberg sonrası ve Kıyamet öncesi... Neredeyse 20 yıldır çocuklarımızın kafası, onlarla sonsuza kadar kalacak olan düşlerle doluyor, aynı şu çıldırtıcı cıngıllar gibi (Yazarken hafifçe ıslıkla "Rinso Beyazlığı"nı çalıyorum, kültürel bağlamda, Stravinsky'nin bütün eserlerinden, hatta John Cage'inkilerden bile çok daha anlamlı bir tema). 1960 yazında, Partisan Review'a bu konuda bir makale sunmuştum. Hiç mütevazı olmaya gerek yok, inanıyorum ki tüketici ve reklamcı arasındaki ilişkinin, Batı'daki vazgeçilmez sevginin son gösterisi olduğunu ve ana ifade biçiminin televizyon reklamı olduğu gerçeğini kanıtladım. PR'dan hiç ses çıkmadı ama makalenin bir kopyası bende ve Parker Tyler kitabına ekleyeceğim, ek bir bölüm olarak belki.

Hemen hemen bir saattir, bir televizyon reklam filminin çekimini izliyorum. Filmin çekildiği set, Bette Davis'in başrolünde oynadığı, reklam filmlerinin ruhunu yakalamaya çalışması gerekirken televizyon oyunlarıyla rekabete giren filmlerin öngörülebilir başarısızlığının bir örneği olan *The Catered Affair* filminin seti. Daha sonra, oyuncuların insanda zıvanadan çıkmış bir zaman makinesinde olduğu izlenimi yaratarak, olağanüstü kostümlerle gezindikleri büyük günlerden bu yana oldukça değişmiş olan yemekhanede yemek yedim. Masaları artık televizyon yöneticileri ve teknisyenleri işgal ediyor ve bir zamanlar adı Louis B. Mayer Tavuk Çorbası olan çorbadan ısmarlıyorlar, rehberim bana, yalnızca Mayer'in mönüden çıkarıldığını söyledi. Ne büyüklük! Daha acısı, Thalberg Binası'nın ikinci katındaki, insanlığın faniliğini hatırlatan boş ofisler. Beni özellikle, Pandro S. Berman ve Sam Zimbalist'in bitişik dairelerinin boş olduğunu görmek üzdü.

Zimbalist (*Boom Town* onu ölümsüzleştirmişti) Roma'da Stüdyo'yu batmaktan kurtaran *Ben Hur*'u yaparken öldü ve Pandro S. Berman (Canavar Tohumu, Dorian Gray'ın Portresi, Yedinci Haç), yerel bulvar gazetelerinin deyimiyle, "bağımsız yapımcı" oldu. Ne acı! Pandro S. Berman'sız MGM, yıldızsız Amerikan bayrağı gibi...

Hiç şüphe yok ki bir çağ kesinlikle sona erdi ve ben bu çağın vakanüvistiyim. Klasik filmler öldü, yaşasın televizyon reklamları! Yine de bu kadar yüce insani şeyler kolayca ölemez. Yalnızca başka bir şeye dönüşür; Jeanette MacDonald'ın New Orleans'a çıktığı rıhtımın (*Naughty Marietta*, 1935) başka yüzlerce filmde kullanılmış olmasına rağmen, tarih bilincine sahip olan insanlar için, her zaman Jeanette'in rıhtımı olarak kalacak olması gibi. Tarihten söz ederken, Nelson Eddy'nin, geçtiğimiz günlerde, bir gece kulübünde, müşterilerin önünde gerçekleşen ölümünde, olağanüstü ilahi bir şey vardı. Bir şarkının ortasında, birden sözleri unutmuştu. Ve, ona uzun zaman önce, süper starlar panteonunda kalıcı bir yer kazandırmış olan bu hüzünlü bariton sesiyle, eşlikçisine dönüp, " 'Dardanella'yı çal, belki o zaman sözleri hatırlarım," demiş. Ve ardından düşüp ölmüş.

"Dardenalla'yı" çal! Çalmaya devam et! Ne olursa olsun, bizlere hâlâ, bir zamanlar aramızda tanrılar ve tanrıçalar olduğunu anımsatmak için varlıklarını sürdüren şu filmlere şükran duymalıyız ve Metro Goldwyn Mayer (şu anda bulunduğum yer) o tanrı ve tanrıçaların gölgelerini sonsuza kadar koruyacaktır! Acaba gerçek İsa, birinci Kralların Kralı'ndaki (*King of Kings*) H.B. Warner'ın parıltısının ve gizeminin birazcığına sahip miydi ya da çarmıha geriliyken bile çektiği ıstırap, Nicholas Ray'ın olağanüstü eseri ikinci Kralların Kralı'nda üşütük Jeffrey Hunter'ın çektiği ıstırabın gölgesi bile olabilir miydi?

10 Akademi kafeteryasında bir masada oturuyorum. Geleli üç hafta oldu. İnsanlar yanıma oturmak istiyorlar, ama ben kibarca yazmayı tercih ettiğimi söylüyorum. Genel yerlerde olmadık

zamanlarda yazmama saygı gösteriyorlar. Ve CIA'den olduğuma dair söylentiler yayıyorlar.

Şimdi servis yapılacak olan bugünün yemeğini beklerken –fena halde Gravy Train'e, yani California'lı yoksul Meksikalıların fasulyelerine karıştırdıkları şu konsantre köpek mamasına benzeyen bir chili con carne (acılı etli fasulye)– öğrencilerin yıldızcılık oynamalarını keyifle izliyorum.

Gloria Gordon adlı harikulade güzel bir kız masasında hayranlarını kabul ediyor; göbeğine kadar açık, gümüşi lame bir gece elbisesi giymiş. Rock and roll şarkıcıları da odanın ortasında irticali şarkılar söylüyorlar; bu çizmeler ve süvari pantolonları giymiş western yıldızlarının hoşuna gidiyor; ama haçlar ve zincirlerle süslü siyah deri giysileri içinde nefret saçan motosikletliler bu keyfi pek paylaşmıyor, ellerinde boş evrak çantaları, Brooks Brothers giysileri ve düğmesi ilikli yakalarıyla pek ciddi bir uyuşukluk içindeki Doğululardan o kadar farklılar ki. Öğrenciler, uyuşturucu kullandıkları için uçuk sayılan Doğululara saygıyla davranıyorlar. Aslında bütün öğrenciler marihuana içip LSD kullanıyorlar, ama pek azı damarcı, bunlar içinde de yalnızca Doğuluların müptela olduğu sanılıyor.

Kendimi 1940'lara ait hissettiğimden, bu tür davranışları onaylamıyorum. Uyuşturucu tutkunu pasifisttir. Ben aktivistim. Ama, –dürüst olalım– bu aşırı kalabalık dünyada ortalama insan kendine nasıl anlamlı bir yaşam kurabilir ki? Ortalama insan için çalışma hayatının cazip pek bir yanı yok, cinsellik ise yalnızca hem düşgücüne hem de gerçekleştirme olanaklarına sahip olanlar için gerçekten ilgi çekici. Bu genç insanların arasında, insan, şöyle bir duyguya kapılıyor: Onlar, içgüdüsel olarak geldikleri yerde daha birçokları olduğunu biliyorlar, o halde telaşa ne gerek var? Çok yakında gidecekler ve yerleri onlara kardeşleri gibi benzeyen diğerleri tarafından alınacak.

Onlar, kendileri için bile, kişiliksiz birer karaltı, bu da onların değişken ve sersemce bir tarzda rolden role girmelerini açıklıyor. Gündüz vakti, Gloria, Miriam Hopkins kokteyl karıştırıcısıyla tamamlanan gümüşi lame gece elbisesi giyecek; akşam ise giysileri dansçı taytı ve şapkadan oluşabilir. Bu genç insanlar için, aslında hiçbir şey olduklarından dolayı herhangi bir şey olmak çok kolay

ve onlar da bunu biliyorlar. Ve başkalaşımları, TV dizilerinin Batılı ya da Doğulu yıldızlarından abartılmış ve gece kulübü komedyenleri tarafından TV'de geç vakit anlatılan fıkralarla süslenmiş belirli konuşma biçimlerine özenmenin ve giysi değiştirmenin ötesine nadiren geçiyor.

Taklit etmek olağan bir şey, özellikle de gençlik yıllarında, ama benim tek itirazım bugünün modellerinin, genel olarak seviyeyi düşürmeleri. Kırklarda Amerikan gençliği bir dünya imparatorluğu yarattı; çünkü James Stewart, Clark Gable ve William Eythe olmayı seçtiler. Bizim çocuklarımız bu tanrısal, özerk erkekleri taklit ederek Hitler, Mussolini ve Tojo'yu yenebildiler. Bunu tekrar yapabilir miyiz? Özel dedektifler ve sahte kovboylar muhteşem örnekler yaratacak kadar kudretli mi? Hayır. En iyileri James Bond... onun da kaderinde hep, apış arasına yönelmiş bir kaynak makinesiyle mermer bir sütuna bağlanmak var. O debdebe yok artık ve bizlere Cumhuriyetimizin o eski büyüklüğünü ve enerjik gençliğini anımsatacak yalnızca televizyon reklamları kaldı.

Akademi'nin bütün öğrencilerinden yalnızca bir tanesi kendine 40'ların yıldızlarından birini model aldı: Doğuluların en berbatı bu aralar Humphrey Bogart'ı oynuyor ve bence hiç ümit vaat etmiyor. Geri kalanların hepsi de çağdaş modellerin peşinde; folk şarkıcıları, kovboylar ve İngiliz sinema oyuncuları gibi davranıyorlar. Cockney ya da Liverpool aksanlarını taklit etme girişimlerinin tamamen başarısız olduğunu söylemeye gerek yok. Bir taraftan, aksan taklidi onların yeteneklerine göre çok fazla; diğer taraftan ise Güney California *dışında* gerçek bir dünya olabileceğine dair en ufak bir kanıt bile öğrencilerimizin moralini bozmaya yetiyor. Elbette başka dünyaları televizyondan izleyebilirler, ama sonuç olarak bu gösteri dünyası ve bildik bir şey. Güneydoğu Asya'nın Merih'e benzeyen görüntüsü bile bir TV setinin bildik plastiğiyle çerçevelendiği zaman bütün tuhaflığını yitiriyor, savaşa katılanlar ise izleme oranının en yüksek olduğu saatlerde televizyonda görünecek kadar şanslı figüranlar olarak algılanıyor.

Doğal olarak, Vietnam.... öğrencileri fena halde sarıyor. "Demek istiyorum ki", dedi bir tanesi, "eğer onları orada durduramazsak, –yani, şimdi oldukları yerde– tam buraya, Los Angeles'e geliverirler." Ben de, "Çinliler bu kenti şimdikinden daha

kötü yönetemezler nasılsa ve açıkçası, eğer Çinlileri bu işi yapmaları için ikna edebilirsek ki bundan kuşkuluyum, bırakalım yapsınlar" diye yanıtladım.

Bu konuşmadan beri, bazıları, Myra Breckinridge'i kızıl sanıyor, aslında bu o kadar da kötü bir şey değil; çünkü öğrencilerin komünizmden ödleri patlıyor (hey, onlar adamı *çalıştırıyorlar*!.. gibi) ve potansiyel işbirlikçilerden ve sempatizanlardan da acayip ürküyorlar..., bu da hoşuma gidiyor. Bu arada, kuramsal olarak komünizmin k'sinden bile haberleri yok. İşin aslı, tek okudukları kitap da Kipling ruhu ve Mickey Spillane üslubuyla yazılmış, Yeşil Bereliler diye son derece milliyetçi bir şey. Sadist düşlerin değişmez kaynağı bu kitap olsa gerek. Sık sık öğrencilerin, büyük bir hevesle Vietkonglularla savaşmak ve onlara işkence etmekten ya da onlar adına Vietkonglularla savaşan ve onlara işkence eden genç adamlardan söz ettiklerini duyuyorum. Erkek öğrenciler (başkaları tarafından yaratılan) şiddete eğilimli oldukları kadar, Amerikan standartlarında bile oldukça totaliter düşünceliler, eminim ki herhangi cazip bir televizyon yıldızı diktatörümüz olmak istese, bunların tam desteğini alır.

Her zamanki gibi çelişkilerle doluyum. Bir yandan zihinsel anlamda, eski Amerika fikrine sıkı sıkıya bağlıyım. Adalete inanıyorum, bütün yanlışları düzeltmek istiyorum, herkes için iyi bir yaşam –böyle bir şey varsa eğer– istiyorum. Öte yandan, duygusal bağlamda ise yalnızca görevimi yerine getirebilmek için de olsa dünya diktatörü olmaktan büyük mutluluk duyardım: *Cinsiyet ilişkilerini yeniden düzenlemek için, ırkımızdaki son geleneksel erkeklik kırıntılarını yok edip böylece nüfusu azaltırken insanları daha mutlu ederek, insanlığı bir sonraki aşamasına hazırlama görevi.*

Şüphesiz, benim eşsizliğimi ve dehamı, içimdeki bu gerilim yaratıyor. Bunu mutlaka herkes hissediyor. Öğrenciler derslerime koşa koşa geliyorlar. İlgimi çekmek ve öğütlerimi duyabilmek için, ne dersem büyülenmiş ve ürkmüş bir halde kıkırdıyorlar. Gücümü hissediyorlar. Özellikle de korktukları halde gücümün etki alanına giren erkek öğrenciler. Bu öğrenciler mutlaka bütün bir ulusu temsil etmiyor. Ortalama insandan biraz daha aptallar ama aynı zamanda daha yaratıcı ve hayalciler. Alt sınıfların birçok üyesi gibi

gerçek anlamda gericiler: Bilinmeyen onları korkutuyor, Dr. Montag'ın deyimiyle "denk grup"larının dışında hiçbir deneyimleri olmadığı için, çoğu zaman paniğe yakın bir ruh hali içindeler, neredeyse her şeye tepki gösteriyorlar. Myron, 1964'te, bütün erkek orospuların Başkanlık için Goldwater'ı desteklediğini gözlemlemişti. Buna ilişkin çok güzel bir yazı yazıp ADA'ya yollamış, ama bir yanıt alamamıştı.

11 Winnipeg'li Mary-Ann Pringle'ın çok çekici bir kız olduğu sugötürmez bir gerçek ve hiç de gerekmediği halde, bütün kadınları kıskandığım için, bu durum açıkçası hiç hoşuma gitmiyor. Ama haset, insan denen hayvanın doğasında olan bir şey ve insan bütün gerçekler gibi, bu gerçeği de kabullenmeli. Örneğin, Beden Dili sınıfımda, onun erkek arkadaşı Rusty'ye karşı aşırı gaddarca davrandığım doğru değil mi? Evet. Gaddarca davrandım. Kimse kendine yalan söylememeli ve bu nedenle başkalarına da. Hiçbir gerçek gizlenmemeli. Mükemmel yorum ve simgenin olmadığı yerde kargaşa vardır. Özünde her birimiz, Robbe-Grillet'nin ileri sürdüğü, ama sonuca ulaştıramadığı gibi en sıkı çözümlemeler ve formülasyonlar sonucu sınıflandırılabilen bir duyumlar ve izlenimler selinden başka bir şey değiliz (Robbe-Grillet'nin, romanı bir sanat biçimi olarak yeniden canlandırma çabaları ne kadar etkisizse sinema sanatını yok etme girişimleri de o ölçüde başarılıydı). Elbette ki şeylerin *doğru* bir biçimde adlandırılması olanaksız. Zihinlerimiz çok zayıf ve duyumsal donanımımız bizler için çok gizemli ve karmaşık olduğu için ancak yaklaşık tanımlamalarda bulunabiliyoruz. Yine de sonucun ne denli yetersiz olduğuna bakmadan, çabalarımızı sürdürmeliyiz. Sonuç olarak, *bilinçli* olarak yaşadığım her şeyi anında çözümlemeyi bir kural haline getirdim. Mary-Ann Pringle'ı ele alalım.

Öğlen yemeğinden hemen sonra, ofisimde, yarınki Empati dersinin notlarına bakarken kapım ürkekçe çalındı (*Şeylerden* söz ederken antropomorfik göndermeler yapmama yeminime karşın, vuruşu duyar duymaz, bunun korkmuş, başka bir deyişle ürkmüş

bir kafanın yönlendirdiği kapıya vuran bir yumruk olduğundan emindim).

Mary-Ann içeri girdi. Mini etek (parlak sarı) ve süveter (koyu yeşil) giymişti, sutyensizdi. Masum, çekici ve genç. Kırık tırnaklarıyla pis, ama dikişsiz eldivenler gibi pürüzsüz elleri çocuk elleri gibi.

"Miss Myra, sizinle yalnızca bir dakika konuşabilir miyim acaba? Sizi rahatsız etmiyorum, değil mi Miss Myra?"

Kızlardan, özellikle genç ve güzel olanlardan hoşlanmamama rağmen, kendimi anaç duygular içinde buldum. Bu duyguyu anında bastırdım, ama gene de kibar davrandım. "Elbette beni rahatsız etmiyorsun Mary-Ann. Kapım sana her zaman açık. Otur. Sigara? Kola?"

Gail Patrick'i oynadığımı ve sıcak, pırıltılı gülümsemelere iki perde daha devam etmek gerektiğinin farkına çok geç vardım, çünkü bir kez başladığım bir rolü yarıda bırakmam pek. Sanatsal tutarlılık süreklilik arzetmelidir, bu dünya Mary-Ann gibi sanattan anlamayanlarla dolu olsa da. Hüzünlü, ama tutkulu bir Loretta Young oynamaktan çok daha fazla keyif alırdım, fakat bir kez Gail Patrick olarak başladığım için bu role devam edip inatla sırıtacağım.

Ürkek duraksamalardan sonra, konuya girebildi: Benim Rusty'ye karşı olan davranışım. "Biliyorsunuz, aslında, içten içe çok hassastır o. Oh, çok kuvvetli olduğu ve bir yıl boyunca profesyonel futbol oynadığı için pek göstermiyor bunu, biliyorum ama, onun da herkes gibi duyguları var ve siz 'pirelenmiş bir maymun gibi' yürüdüğünü söylediğinizde çok üzüldü, ben de öyle."

Hüzünlü bir şekilde gülümsedim, pek de kolay bir şey değildir bu. "Oh, bunu duyduğuma çok üzüldüm. Gerçekten. Ben sadece yardım etmek istemiştim. Ama onun hareketleri gerçekten felaket."

"Hepsi dört kaburga kemiğinin kırılmasına neden olan ve utancından size söyleyemediği o futbol kazasının yüzünden, tedaviden sonra da asi.., asik..."

"Asimetrik mi?"

"Evet, öyle, bir yana doğru eğik gibi. Aslında, sizin gözünüzü dikip azarladığınız zamanlarda tedirgin oluyor ve düzgün yürümeye çalışıyor."

"Beni çok ama çok utandırdın Mary-Ann." İçtenliğim beni bile şaşırttı. "O denli güçlü ve *güvenli* bir genç adam izlenimi veriyor ki bu kadar hassas olabileceği hiç aklıma gelmezdi."

"İşte, o öyle biri. İşte böyle." Mary-Ann o kadar umutsuz, dokunaklı, genç ve fena halde çekici görünüyordu ki, yapabildiğim tek şey, onu kollarıma almaktan –yanlış yorumlanacağı kesin bir davranış– sakınmak oldu.

Bunun yerine, ileride, doğal sabırsızlığımı gemlemeye çalışacağıma söz verdim. Bununla birlikte, Mary-Ann, öğretmen-öğrenci ilişkisinde, mutlak doğrunun söylenmesi gerektiğini bilmeli. Bu durumda, Rusty pireli bir maymun gibi yürüyor olsa da görevim icabı, diğer beden hareketlerinin, sınıfta hatalarını yüzüne vurduğum anlar dışında, onu asla terk etmeyecek gibi görünen; sakin ama uzlaşmaz eski moda bir erkekliğin sonucu olarak çoğunlukla olağanüstü zarif olduğunu eklemeliyim. İleride, eleştiriyi hak edilmiş övgüyle karıştırmaya yemin ettim. Memnun ve müteşekkir oldu. Tatlı Mary-Ann. Göründüğü kadar aptal mı acaba?

12 Buck ofisime daldığında, Empati II sınıfından yeni dönmüştüm; girişini tanımlayabilecek başka bir fiil bulamıyorum. Alamet-i farikası olan beyaz Stetsonları ve gerçek işadamı kimliğini gösteren iyi kesimli İskoç kumaşları içinde, Buck bütün odayı doldurdu, gülümsemesi o kadar geniş, o kadar mutlu, o kadar samimiydi ki...

"Evet küçük hanım, harika görünüyorsun." Hayır, onun konuşmasının fonetiğini daha fazla taklit etmeyeceğim, zaten o kadar çabuk Cheyenne'den Pomona'ya kadar değişiyor ki insan gerçek kökenini belirlemeye çalışırken kafayı yiyebiliyor. "Çocuklar seni çok seviyor, gerçekten. Özellikle Empati dersi konusunda onlardan harika raporlar alıyorum, umarım, şu ufak iş meselemiz de çözülünce, kalmayı düşünürsün." Odadaki tek koltuğa gömüldü ve bana işbirlikçi biçimde göz kırptı. "İyi bir öğretmen olmak ve benim gibi birine, bir kara cahile bile yardımcı olabilmek için gerekli her tür donanımın var."

"O kadar da cahil değilsin, canım." Karşılıklı birbirimizi pohpohlama yarışındayız. Buck Loner'la işim bittiğinde işeyecek kabı bile kalırsa, benim adım Myra Breckinridge değil; o Myra ki en kibirli erkekler bile ayaklarına kapandı, aşağılanmanın acısıyla önünde kıvrandı, bu dünya için ya da en azından *onların* dünyası için fazlasıyla güzel, narin bedenini –bedenimi– bir kez olsun kollarına almak için yalvardı. Ben *Kadınım.*

"Ama ben, öğrencilerinizi tanıma olanağı bulduğum bir haftanın ardından, sonunda aşırı nüfusun ne anlama geldiğini öğrendiğimi söyleyeceğim. Beyinleri şimdiki neslin bir ürünü. Yerel portakallar gibiler, parlak ama tatsız."

İncitmek istemiştim. İncittim. Sanki kocaman sarımtırak geçkin Aydede suratına bir tane patlatmışım gibi iskemlesine düştü. "Ama neden, bu çok *çok* büyük bir haksızlık, Myra. Gerçekten çok büyük bir haksızlık." Kendini nasıl savunacağını bilemez bir haldeydi.

Zaten ben de ona zaman vermedim. "Amerika'daki devlet okullarının içler acısı durumunu bildiğim kadar, televizyonun; çocukluklarını o kutuya bakarak geçirmiş olanların zihinsel gelişimine yaptığı etkilerin de farkındayım, ayrıca bu insanların deneyim arayışlarında sıradanın ötesine geçen yeni bir tür olduklarını kabul ediyorum; 'bilgi' sözcüğü, peşinde oldukları şeyi tanımlamak için pek uygun değil; belki "kolay para"* her şeyi açıklar... amacım kelime oyunu yapmak değil. Her neyse, onlara en basit bir düşünceyi bile aktarmak öyle güç ki, ama ben, büyük sinema çağında büyümüş bir Amerikalı olduğum için hâlâ kültürümüzün yaşadığına, hâlâ 'Sen Gittiğinden Beri' gibi bir başyapıt yaratabileceğine inanmak istiyorum ve senin buraya topladıklarının, kültürümüzde önemli bir azınlık oluşturan ulusal ayaktakımı, uyumsuzlar, nevrotikler, aklı bir karış havada olanlar, hayalperestler, –kısaca– ağzına sıçılmışlar olduğuna inanmak durumundayım. 22 Kasım 1963'te, Dallas'ta olanları anımsa!"

Bu son sözcüklerimle yelkenleri tamamen suya indi. İskemlesinde büzüldü, gözlerimin önünde ufaldı. Kocaman aydınlık yüzü, otoriter bakışlarım karşısında kararıverdi. Açıkçası, aydınlık bir yüze yaklaşıp bir anda onu karartacak şeyleri söylemekten daha

* İngilizce metinde: "easy buck". (ç.n.)

keyifli bir şey düşünemiyorum. Myron bu huyumu pek sevmezdi; ama o zamanlar, şimdi de olduğu gibi eğer insan haklıysa söylenmemesi gerekenler bile söylenmelidir ve geçici olarak kararttığım bu yüzler, uzun vadede uğraşması daha keyifli yüzler olacaktır, diye düşünüyordum.

Buck aynı fikirde değildi. "Bu kızlar ya da oğlanlar, bu ülke gençliğinin bir kesiti ne daha iyi ne de daha kötü. Sahip oldukları, sıradışı *olan* ve belki de senin Harvard İşletme Okulu'na girememelerine neden olan şey, karşı konulmaz bir gösteri dünyasında olma tutkusudur, yüzlerini ve isimlerini bütün dünyaya tanıtmak, yabancılar tarafından sevildiklerini görmek; ve inan bana, buna bir kere bulaştın mı, benim gibi ve onlar gibi, bundan daha keyifli bir yaşam biçimi bulamaz insan."

"Sevgili Buck," ona, sesimde boğuk bir Jean Arthur tınısıyla, kibarca hitap ettim, "*sen* sıradışısın. Eşsizsin. Sen bir yıldızdın, bir yıldızsın. Çok sevilirdin ve televizyonda gösterilen eski filmlerin sayesinde hâlâ seviliyorsun. Bu vücutlar, senin ve benim vücudum toprak olduktan, bu kızlar ve oğlanlar yaşlanıp öldükten ve yeni kuşaklar gelip gittikten sonra bile *sen yaşayacaksın*. Buck Loner, Şarkı Söyleyen Ateş Eden Kovboy, Sporko'nun sırtında dünyanın düşlerinde at koşturacak. Sen sonsuza kadar varolacaksın, onlar ise böyle değiller ve hiçbir zaman olamayacaklar."

Onu canevinden vurmuştum. Myron'dan öğrendiğim meşhur bir - iki: Önce, abartılı iltifatların arasına gizlenmiş bir yudum acı gerçek; ardından öldürücü darbe. Yüzünde coşku ve düş kırıklığı okunuyordu. Evet, bu raunt Myra'nın...

"Evet, hayatım, ne demek istediğini anlıyorum ve çok ince bir noktaya değindin. Yani, evet, tam on sekiz adet müthiş filmde oynadım, bu doğru ve benim pezevenk avukatım, ona 'Sydney, bu televizyon aynı radyo gibi olacak ve o zaman Buck Loner filmleri ağırlığınca altın edecek' dememe rağmen, anlaşmalarıma, filmlerimin televizyona satılmasıyla ilgili tek bir sözcük bile koymadı. Sözlerime hiç kulak asmadı ve... Ama konu bu değildi, değil mi? Hayır, ha, biz çocuklardan konuşuyorduk." Kaşlarını çattı.

"Şimdi bunlar, çoğu ülkenin dört bir yanından gelen yoksul ailelerin çocukları ve benim gibi bir yıldız olabilme umuduyla güneşli California'ya koşuyorlar. Akademi'de okurken bir yandan da

geçimlerini sağlamak için orada burada çalışıyorlar, biz de burada onların içindeki yaratıcı potansiyeli ortaya çıkarabilmek için kıçımızı yırtıyoruz..."

"Geç bunları babalık," dedim ve Myron'ın bayıldığı, ama benim hiç hoşlanmadığım bu 50'li yıllar argosunu kullandığım için kendime şaştım. "Bu işi para kazanmak için yapıyorsun ve kazanıyorsun da."

Gerçekten pek bir incinmiş gibiydi. "Peki hayatım, elbette para kazanıyorum ya da aslında kıt kanaat geçiniyorum demeliyim, bu birinci sınıf yerleşim bölgesindeki gayri menkul vergileri..." Yüzümdeki küçümseyici ifadeyi fark edince (ve düşman saflarda olduğumuzu anımsayınca), aramızda hassas bir sorun oluşturan ortak mülkümüz konusunu hemen değiştirdi.

"Neyse ben gerçekten bu kızları ve oğlanları mutlu görmek istiyorum; çünkü –muhtemelen güleceksin– sevgiye inanıyorum ve burada, onları dünyanın acımasızlığından biraz olsun koruyacak bir atmosfer yaratmaya çalışıyorum; zaten sağda solda garson ya da bilmem ne olarak çalışırken yeterince çekiyorlar, bu arada geldikleri mutsuz ve çoğu dağılmış ailelerinden söz etmeye gerek bile yok. Ben onlara, her gün gereksiz yere birçok kalbin kırıldığı –ama bu işler maalesef böyle yürüyor– gerçek gösteri dünyasının korkunç çilesi ve başarısızlık acısı olmaksızın ünün, yıldız olmanın büyüsünü ve coşkusunu vermeye çalışıyorum. Burada en azından kapalı devre TV'mizde oynayabiliyor, okul gazetesinde her zaman iyi ve yapıcı olan eleştirileri okuyabiliyorlar. Plak doldurup kendi müzik sistemimizde çalabiliyorlar. Basınla nasıl söyleşi yapılacağı konusunda özel kurslar alıp sonra bunları okul gazetesinde okuyabiliyorlar. Geçenlerde kapanmasına karşın kapalı devre TV gece sohbetimiz, NBC'dekiler kadar iyiydi, yıldızlarımızla Johnny Carson'u taklit eden bir öğrenci söyleşiyordu. Bütün bunlarla, bir süre için, bu duvarların arasında, binden fazla genç adam ve kadın mutluluktan uçuyor."

Hakkını vermek gerekiyor, son derece etkileyiciydi. Boş yere kırılan kalplerden söz ederken (Myron bu lafa çok gülerdi), gözlerimin dolduğunu itiraf etmeliyim. Çünkü, televizyondaki sayısız başarısızlıklarının birinden sonra Betty Hutton'ın yaptığı bir konuşmayı taklit ediyordu. O kızcağız hep şanssızdı. 40'larda Pa-

ramount için oynadığı filmlerin onu gerçek bir tanrıçaya dönüştürdüğünü fark edemediği için olsa gerek; bu filmlerde o şeytani soytarı, Olympus'un bandolarda baston sallayan kızıydı ya da Parker Tyler'ın her zamanki bilgeliğiyle ortaya koyduğu gibi, "Komedyen Hutton, çağdaş ahlâk sistemine kök salmış bir şeyi son derece inandırıcı bir biçimde simgeleyen bir hiyeroglifti: Ortalama erkeğin bilinçaltı güdüsü, eğer bir kız öpülmeyi reddederse ya da tüyerse, onu devir, al ve yap."

Tyler, Hutton'ın, "epileptik taklitçi pantomimini" çözümlediğinde tam doğru yere parmak basmıştır, onun gayretkeş soytarılığından yola çıkarak Amerikan kadınlarının erkekler tarafından tecavüze uğramaya çok hevesli oldukları gerçeğini görmüştü; tersi de doğruydu, her Amerikalı erkeğin içinde orgazm sırasında boyun kırmaya hevesli bir Boston Canavarı yaşıyordu. Bu bizim ırkımız vahşi bir ırk.

Buck'la aynı fikirde olamayacağımız konusunda anlaştık. Ama aptal olduğu kadar yenilmez ve çok inandırıcı bir kişilik, bu yüzden tehlikeli bir rakip. Onu yok etmek için bütün dehamı kullanmam gerekecek... Ve onu yok etmeliyim, yalnızca Myron'ın mirasından dolayı beni üçkâğıda getirmeye uğraştığı için değil; aynı zamanda 40'lar sonrası kültüründe nefret ettiğim her şeyi simgelediği için: Düşüncede ve sanatta aşırı baştan savmalık. Yani şey gibi, gibi, gibi... Californialı'nın boğulurken "imdat gibi" diye bağırması gibi. "Gibi"yi öyle bir biçimde kullanıyorlar ki tüylerim ürperiyor. Çok sıkı bir gramerci olduğum için değil. Gutenberg sonrası nesrinin, eğer böyle bir şey varsa tabii, özel görevi olan kendiliğindenlik ve doğrudan doğruyalık izlenimini yaratmak için, biçemde belirli bir gevşeklik olması gerektiğinin farkındayım. Ama "gibi"ye aptalca belirsizliği yüzünden karşıyım.

"Saat kaç Rusty?"

"Üç gibi Miss Myra," dedi, saatine baktıktan sonra. Zamanı *tam* olarak biliyordu, ama yaklaşık bir şey söylemeyi tercih etti. Evet başka şeylerle birlikte ona saati söylemeyi de öğreteceğim.

BUCK LONER BİLDİRİYOR
Kayıt No: 715
5 Şubat

Flagler ve Flagler davayla ilgili pek bir aşama kaydedemedi Gertrudeın vasiyetnamesi yasal mülk üzerindeki kendi payını Myrona bırakıyor Myronınki bir avukat tarafından düzenlenmemiş olmasına rağmen usulüne uygun biçimde tanıklar huzurunda yapılmış mahkemede her şey Myranın lehine olacak yani mülkün yarısı yasalara göre onun bu bence korkunç bir adaletsizlik orası Westwood olsa da ben olmasaydım beş para etmeyecekti avukatlar Westwooddaki dönümler için bugünkü fiyatlarla anlaşmamı öneriyorlar Westwooddaki araziler iki yüz bin dolar değerinde ama ben bunu ödemeyeceğim ayrıca içimde onun daha da büyük bir av peşinde olduğuna dair bir his var son zamanlarda Akademiyi o biçim yöneten ne kadar kıyak bir takım olduğumuza dair şakalara başladı bu kadından nefret ediyorum ve Tanrıdan ondan yakamı sonsuza kadar kurtaracak bir yol bulmasını diliyorum Flagler ve Flagler şu anda onun şu ibne yeğenimle gerçekten evlenip evlenmediğini araştırıyor şu andaki tek umudumuz evlenmemiş olması ya da başka bir şey bu arada onu elimden geldiğince hoş tutmaya çalışıyorum nokta paragraf bu kurumda uyuşturucu kullanımı yalnızca yasadışı ve sağlığa zararlı olduğu için değil aynı zamanda bir şey etkisi altında oynayan oyuncuların oynadıkları temsili de tehlikeye attıkları için onaylanmıyor polis her zamankinden daha fazla ağzıma sıçmasın diye gazete için de bu doğrultuda bir şeyler yazmalıyım LAnın her köşesinde insanlar birbirini öldürüyor çılgınlık bu bütün yerel hızlı aynasızlarımız esrarın çocuklara içkiden daha az zarar verdiğini görebilirler bu çılgın bir dünya kesinlikle öyle nokta paragraf Hildaya pazartesi Kanadalı Fransız yeni masözü göndermesini söylemeyi unutma dünyanın en iyisi olduğunu ve masaj hakkında da her şeyi bildiğini söylüyorlar Bobbie Deana çatni* almayı unutma bu akşam köri pişirecek

* Çatni: Hint usulü bir tür salça.(ç.n.)

13 Banyo kapısını kilitledim. Bir sürü insan içeri girmeye çalıştı, Rusty bile; ama "öbür helayı kullanın" diye bağırdım ve gittiler, şüphesiz burada bir erkekle olduğumu düşünüyorlar oysa ben yalnızca partiden kurtulmaya çalışıyorum.

Kendimi çok tuhaf hissediyorum. Bir esrarlı sigaranın hepsini içtim, daha önce hiç yapmamış olduğum bir şey. Eskiden Myron ve ben kırk yılda bir birinin cigaralığından bir fırt çekerdik, ama hiçbir zaman bütün bir çubuğu tüttürmemiştik. Her zaman uyuşturuculardan etkilenmediğimi düşünürdüm, ama yanıldığım ortada.

Ağlamak istiyorum. Banyo küvetinin etrafında bir yüzük, hayır iki yüzük, biri açık biri koyu, kızın ve oğlanınki, beni boğuyor. Ne yapıyorum ben? Ben, Myra Breckinridge, Kadın, etekleri yerlerde sürünen upuzun giysimle, çölde yürüyorum. Birden sevgilimi görüyorum, Cennete gitme umutlarından benim bedenim uğruna vazgeçen bir rahip. Kollarımı açıp, gümüşi kumların üstünde ona koşuyorum...

Zar zor yazabiliyorum. Gözlerimi bir şeye odaklayamıyorum, ama bütün yaşadıklarımı tam olarak yazmalıyım; çünkü olağanüstü yoğun ve önemliler. Sonunda algının kapısı ardına kadar açıldı ve şimdi hep doğru olduğunu düşündüğüm şeyin doğru olduğunu, zamanın sıvılaştırılmış mekân, bu mini eteğin bana çok kısa; zamanın sıvılaştırılmış diz olduğunu biliyorum. Cehennem bu.

14 Fena halde akşamdan kalmayım, cin ve esrar karışımının sonucu, otun insanda olumsuz bir etki yaratmadığı söylenir; ama bu bence uyuşturucu müptelalarının uydurduğu bir efsane. Ofisimdeyim, günün ilk dersine hazırlanmaya çalışıyorum. Bu satırları yazmak için olağanüstü çaba harcıyorum. Ellerim titriyor. Çok fena hissediyorum kendimi.

Partiyi müzik bölümündeki öğrencilerden biri vermişti, Clem ya da Clint, her neyse. Onu daha önce hiç görmemiştim, ama dün sabah Gloria Gordon (benim Empati I sınıfımdan) bana onun muhteşem "uçuk" partiler verdiğini ve gece gelirsem çok sevineceklerini; çünkü Clem ya da Clint'in uzaktan uzağa bana hay-

ran olduğunu söyledi.

Sonunda Laura, Petrarch'ın partisine geldi, modaya uygun söyleyelim acayip kafayı buldu. Son derece aşağılayıcıydı ve iki yüzükle boş küvete yatıp tek elektrik ampulüne bakarken bütün dünyayla uzlaşma içinde olduğum hissine kapıldım. Etki altındayken yazdıklarım gerçekte neler hissetmiş olduğumu yansıtmıyor; çünkü bir tür felce uğrayıp yazmayı durdurmak zorunda kaldım. Açıkçası, Clem ya da Clint ve Gloria, şafaktan az önce, kapının kilidini kırıp beni şatafatlı düşlerimden kurtarana kadar, ne konuşabiliyor ne de hareket edebiliyordum.

Allahtan, onlar her şeyi büyük bir şaka olarak gördüler; ama ben hâlâ kendimi, böyle bir duruma sokmuş olduğum için aşağılanmış hissediyorum. Ayrıca gün ışığında kozmik bilince inanmakta zorluk çektiğim için aydınlanmış da değilim. Aslında galiba, bu berbat akşamdan kalmalık, mistiklerin o meşhur sezgilerinin fizyolojik olduğunu kanıtlıyor, beyne giden kandaki şeker miktarındaki büyük düşüşün sonucu. Dün gece birkaç saat şekerden mahrum kalan beynim, şimdi, mukavvadan bir kafatasının tepesinde umutsuzca bir çıkış arayan, genleşen bir sıvıyla dolu gibi.

En azından ilk başlarda, partiyi ilginç bulmuştum. Davetlilerin arasında en yaşlılardan biriydim; ama bunun, Dr. Montag'la uzun görüşmeler sonucu binbir güçlükle kazanmış olduğum kendime güven duyguma bir katkısı yoktu. Ama pek hoştum, güldüm, sohbet ettim ve en önemlisi, bir öğretmen gibi değil; yalnızca Myra Breckinridge gibi davrandım, otuzuna varmamış güzel bir kadın. Sonuç olarak, genç adamların birkaçı bana asıldı; ama ben onları tahrik etmeme ve onlarla oynaşmama rağmen daha fazla yakınlaşmalarına izin vermedim, hatta ileride bir gün bir şeyler olabileceği umudunu da vermedim. Greer Garson olmayı tercih ettim, sevecen göğüsleri azmış bir oğlanın kaba elleri arasında oyuncak olmaktan çok, son nefesini vermekte olan bir gencin son yastığı olmaya uygun, kibar bir hanım.

Ama bu güruhun cinsel takıntıları yok gibi görünüyor. Diğer şeylerin yanı sıra California Valisi'ni lezbiyenlikle, Başkan'ı Tanrı olmakla, Frodo'yu (Tolkien'in bir masalından bir kişilik) gerçekten var olmakla suçlayan rozetler takıyorlar. Bütün bunlar benim için biraz fazla züppece. Ama insan her türlü deneyime açık

olmalı ve gençler, bir bakıma bizi yönlendiriyorlar; çünkü onlar bizlerden daha fazla. Ama onlar acayip yaratıklar, özellikle 40'ların ortamında yetişen biri için. Cinsel açıdan oldukça rahatlar; yalnızca birbirleriyle ilişki kurmuyorlar, aynı zamanda en doğal şeymişçesine grup seksi de yapıyorlar. *İntermezzo*'da Leslie Howard'ın Ingrid Bergman'a duyduğu korkunç yoğun aşk türünden aşklara inanan benim kuşağımdan o kadar farklılar ki. Bütün bu atletizme rağmen, *hakiki* ilgileri, tuhaf bir biçimde, cinsellikten başka birşeyeymiş hissini veriyor. Uzun süre hiçbir şey yapmadan oturmaktan hoşlanıyorlar, müzik dinliyorlar ya da kendilerinin müzik olduğunu düşündükleri o şeyi. Özünde edilginler, esrarın popülerliği de bundan.

Elbette benim kuşağım (kronolojik olarak, ruhi olarak değil) başlattı bütün bunları. Biz 50'lerin kuşağı Zen'in popüler bir güç olarak başlangıcını gördük. Bizim Beat'lerimiz yaşama ve deneyime karşı olan tutumlarında edilgin olmasalar da bir şey de olamadılar. Her zaman yola çıkıyorlardı, hiç varmıyorlardı. Ne Myron ne de ben, genç olmamıza rağmen onların zevklerini ve davranışlarını paylaşmadık, biz 40'lı yıllara aittik, insanın kendi dışında birtakım şeylere bütünüyle bağlanabileceği, insanlık tarihinin son dönemine... Savaştan ve Hitler, Mussolini ve Tojo'nun yok edilmeleri gereğinden söz ediyorum elbette. Dane Clark'ın aynı isimli filmde yaptığı gibi Sahne Kapısı Kantini'ni ziyaret etmek, onun gibi, bütün büyük yıldızları zirvedeyken tanımak ve hatta Dane'in arkadaşı Bob Hutton gibi Yüzbaşı York filminde izleyip umutsuzca âşık olduğum Joan Leslie ile bir aşk yaşayabilmek uğruna o zamanlara bir saat süreyle bile geri dönmek için yaşamımdan on yıl verirdim desem abartmış olmam. Ama Joan nerelerde şimdi? O güzelim savaş ve özveri yılları ve Pandro S. Berman filmleri nerelerde? Hiçbiri geri gelmeyecek, yalnızca Gece Şovu'ndaki gri, bulutsu minyatürlerde ve yakında, inşallah, Myra Breckinridge'in güçlü üslubuyla üzerinde çalıştığı ve bitireceği, merhum kocasının 'Parker Tyler ve 40'ların Filmleri' adlı başyapıt olacağı kesin kitapta var olacaklar.

Şimdiki kuşak bu çabalarım hakkında ne düşünecek acaba? Sorun bu. 40'ların yıldızları hakkında herhangi bir laf onları sıkıyor. Dün gece genç biri, "Gary Cooper kimdi?" diye sordu, öbür

kız da onu Clark Gable ile karıştırarak, "Koca kulaklı olan" diye yanıtladı! Ama hepsi de Humphrey Bogart'a bayılıyor ve onun sayesinde belki bu gençlere ulaşacağım.

Dün geceden bir konuşma:

"Deneyimin her şey demek olmadığı gibi Myra. Şey gibi, *o* içinde derinlerde bir yerde de olmalı."

"Ama nedir *o*?"

"İçinde, derinliklerindeki şey, işte *o* bu. Sen neysen."

"Ama seni yaşadıkların sen yapmıyor mu?"

"Hayır, hissettiğin şeyler gibi..."

Gibi. Gibi. Gibi. Bu altkültürün bu virviri beni boğuyor. Arkadaşım sırık boyuyla benim hoşlandığım tiplerden olmasına rağmen onu susturdum ve odanın ortasında dans etmekte olan gençleri seyre daldım, hepsi de kendi dünyasında, birbirlerine dokunmadan dönüp duran bir düzine kız ve oğlan... bu anın oyununun anahtarı işte bu:

Bana dokunma ben de sana dokunmayacağım. Yürürlükte olan sözcükle "cool". Eğlenceli gibi? Deli gibi!

Dansçıların içinde, Rusty Godowski şüphesiz en heyecan verici ve kesinlikle en çekici olanı, soluk safari pantolon ve kareli gömlek giymiş, üstten iki düğmesi kopuk, düz ve kaslı bir boynu sergiliyor, boyun kökünde, hemen köprücük kemiğinin altında, her zamanki erkek Brillo'nun aksine, ipek gibi yumuşacık hissi veren bronz renkli kıvırcık lüleleri şavruluyor. Çok yakında o lülelerin ne kadar yumuşak olduğunu öğreneceğim. Zavallı Mary-Ann.

"İyi dans ediyor, değil mi?" Mary-Ann, metafizikçinin, maalesef ben fark etmeden gidip, boş bıraktığı yerde oturuyordu. Rusty'yi izlediğimi gördüğü apaçık ortadaydı. O kadar da aptal değil.

"Bedeninin devinimlerini inceliyordum." Sesim planladığımdan da soğuk çıktı; ama beni beklenmedik bir biçimde yakalamıştı, insanların beni çaktırmadan izlemesinden hiç hoşlanmam. Dans ederken hareketlerinin çok iyi olduğunu söyleyebilirim." Sesime, ona ürkekçe gülümseme cesareti veren bir sıcaklık kattım.

"Sporcu olduğu için. Sadece yürüdüğü zaman biraz çuvallıyor."

"Evet, çok yakında bununla ilgileneceğiz," dedim heyecanla ve

kesinlikle ilgileneceğim, zavallı piç kurusu seni.

Mary-Ann fena emellerimin farkında bile olmadan, konuşup duruyordu. "Kursu bitirdikten sonra, haziran ayında belki evlenebiliriz diye düşünüyoruz; tabii, ikimiz de iş bulabilirsek. Elbette ben model olarak her zaman biraz para kazanabilirim. Biliyorsunuz, kariyer için çıldırmıyorum aslında. İşin aslı, sırf Rusty ile birlikte olabilmek için bu müzik kursunu alıyorum, gözüm üstünde olsun diye. Etrafta onun için deli olan bunca güzel kız varken işi şansa bırakamam."

"Çok hoş bir çift oluşturuyorsunuz." Bir kez daha hem hoşlandığım hem de kıskandığım, bu taze dupduru teniyle ne kadar çekici olduğunu fark ettim, benim yüzümün teninin dokusu pek de Helena Rubinstein'ı hayran bırakacak türden değil. Gençliğimde tam bir güneş tapıcısıydım ve tenim bu ruh tazelemesinin bedelini ödemeli; ama Jones Plajı'ndaki ve Far Rockaways'daki uzun güneşli öğleden sonralarında kesinlikle yeniden doğuyordum.

Artık Rusty'nin sırtı bize dönüktü ve elektrogitarın ritmine uygun olarak yavaşça dönen ve biraz köşeli olan ufak poposundan gözlerimi alamıyordum. Kumaşın gizleyici örtüsü olmadan nasıl görüneceğini gözlerimde canlandırmaya çalıştım, ama tatmin edici bir görüntü hayal edemedim. Allahtan yakında her şeyi göreceğim!

"Tabii ki ikimiz de sürünüyoruz. Winnipeg'deki ailemden bana ufak tefek bir şeyler geliyor, ama zavallı Rusty'nin bir tek Detroit'teki amcası ve teyzesi var, onlar da onu çocukken biraz serseri takıldığı için pek sevmiyorlar..."

"Araba çalmaktan tutuklanacak kadar serseri." Rusty'yi sınıfta ilk gördüğüm gün, öğrencilerin dosyalarının durduğu Buck'ın ofisine koşmuştum. Dosyalar müthiş ayrıntılıydı. Rusty'nin ertelenmiş üç yıllık cezasının yanı sıra eğer yasalarla başı tekrar derde girerse, yirmi yıl yiyebileceği gibi inandırıcı bir gerçek de yazılıydı.

Mary-Ann dehşetle baktı. "Bunu kimsenin bilmediğini sanıyordum."

"Yalnızca Buck Dayı ve ben." Elini okşadım. "Merak etme, ikimiz de kimseye söylemeyeceğiz."

"O zamandan beri çok değişti, gerçekten. O zamanlar bir sürü kızla geziyordu. Elindeki fotoğrafları bir görseniz! Ama beni ta-

nıdıktan sonra bütün bunlara bir son verdi, artık yalnızca yıldız olmak için sıkı çalışmaktan başka bir şeyle ilgilenmiyor ve büyük bir yıldız olacağından da eminim."

"Kesinlikle televizyondakilerden daha kötü değil." Gerçekten dürüst konuştum. "Zar zor konuşuyor, ama nasılsa TV'dekiler de konuşamıyor."

"Oh, ama çok iyi konuşur. Biraz ifade güçlüğü çekiyor, ama bunun için alıştırma yapması yeter. Aslında önemli olan *hakiki* ve tabii ki çok seksi olması. Onu geçen bahar, kapalı devre TV'de şu çılgın silahşörü oynarken izlemeliydiniz. Oh, gerçekten çok etkileyiciydi."

Tam bu arada Clem ya da Clint bana esrarlı cigarayı verdi ve gecenin geri kalanı dinsel bir niteliğe büründü.

15 Kendimi daha iyi hissetmeye başladım ve Empati II sınıfında elimden geleni yaptım, şu anda tükenmiş olmama rağmen en azından akşamdan kalmalıktan kurtuldum.

Dr. Montag'dan gelen bir mektup keyfimi yerine getirdi. Myron'ın ölümünden sonra yatkın olduğum bunalımlara karşı beni uyarıyor ve açıkça, analiz yerine, kendimi meşgul etmemi öneriyor. Ne kadar meşgul olduğumu hayal bile edemez! Rusty'yi tuzağa düşürme planlarım ve Akademi'den hakkım olan payı koparma çabalarım arasında, kendimi hayatımın asli görevine, Myron'ın kitabını tamamlamaya adayacak zaman bulamıyorum. Ama, MGM ziyaretim sırasında edindiğim izlenimler mutlaka Myron'ın kitabına çok şey katacak. Bu arada, Pandro S. Berman hakkında, Cahiers du Cinema'yı çatlatacak harika bir yazı düşünüyorum. Sonuç olarak, Orson Welles ve Samuel Fuller'dan sonra Berman, 40'ların en önemli sinemacısıdır.

16 Bugün Rusty'yi Beden Dili dersinde fena halde haşladım. Hiçbir ilerleme yok, ama galiba ben de fazla acımasızdım. "Sen doğru dürüst yürümeyi bile beceremiyorsun." Onun, bir şekilde şehvet uyandıran; ama sahne için hiç de uygun olmayan kamburumsu yürüyüşünü taklit ettim.

Çok kızgın görünüyordu ve ağzının içinde, anlayamadığım; ama iltifat olmadığından emin olduğum bir şeyler geveledi. Mary-Ann her zamankinden de fazla rahatsız görünüyordu ve gözleriyle vazgeçmem için yalvarıyordu. "Godowsky, seninle dersten sonra görüşürüz." Oldukça kabaydım. "Bu böyle devam edemez," diye uğursuz bir sesle ekledim.

Daha sonra nasıl oturulması gerektiği üzerine bir dizi alıştırma yaptırdım, hiçbirinin kolaylıkla beceremediği bir şey. Sürekli, gözümün ucuyla, Rusty'nin asık yüzünü kesiyordum. Planım çok iyi işliyor.

Rusty dersten sonra ofisime geldi ve masamın yanındaki iskemleye oturdu, bacaklarını iyice açarak yana kaykıldı. Hiç sinirli değildi. Hatta, meydan okuyordu, *beni* küçümsüyordu, erkekliğinin verdiği üstünlükle kendini son derece güvende hissediyordu.

Her zamanki gibi iki düğmesi kopuk spor bir gömlek vardı üzerinde. Ama bugün, bir tişört göğsünü gözlerden saklıyordu. Soluk blucin ve çöl botları kostümünü tamamlıyordu ve –daha önce belirtmiş olduğum gibi– erkekler günümüzde o aptal rollerini oynarlarken kostüm giyiyorlar, bu makine toplumunda bir erkek olmanın, kullanışlı ve güçlü olanın gözden çıkarılabilir, yumuşak bir yardımcısı olmak demek olduğu gerçeği ile karşı karşıya gelmekten kurtulmak amacıyla bir fantezi dünyası yaratıyorlar. Bugün eski moda erkeğin yapabileceği hiçbir şey yok, kabul töreni ya da kişisel yarışmalar gibi dinsel erkeklik sınamaları yok, hayatta kalmak ya da çiftleşmek için fiziksel mücadele yok. Farklı bir dönemi anımsatan giysiler giymekten başka yapabilecekleri bir şey yok; yalnızca kötü bir taklit olarak, kendilerine hayran kadınlarla dolu mekânlarda keyifle dolanan, kendi kurallarını kendi koyan geleneksel kahramanı oynayabilirler. Çok şükür, bu çağ sona erdi. Marlon Brando bu geleneksel kahramanların sonuncusuydu ve hâlâ önemlidir, o bile hep son makarada dayak yerdi, eski erkeklik idealine yüz vermeyen bir toplumun kurbanıydı. Brando'dan bu yana,

hanım evladı O'Toole, şaşkın Mastroianni ve sevimli beceriksiz Belmondo'dan başka bir şey gelmedi. Dam erkeğin tepesine göçtü ve biz artık Muzaffer Kadın; Myra Breckinridge çağının başındayız!

Sevimli ve tehlikesiz bir giriş yaptım. "Kısa bir süre önce Mary-Ann seni sürekli azarladığımdan yakındı, Rusty..."

"Doğru, öyle yapıyorsunuz..."

"Lafımı kesme, lütfen." Eve Arden gibi sert, ama sevimliydim, "Eğer yapmışsam, senin iyiliğini istediğim içindir. Büyük, gizli bir yeteneğin olduğunu düşünüyorum. Ne denli büyük olduğunu şu anda bilemem; ama sen doğru dürüst yürümeyi öğrenmedikçe, bu dünyada büyük bir yıldız olma şansın sıfır."

Yeteneğine değinmem hoşuna gitmiş, kehanetim ise onu ürkütmüştü. "Abartmayın, Miss Myra, o kadar da kötü yürümüyorum."

"Maalesef yürüyorsun. Ve bak, şu anda nasıl da yana kaykılmışsın. İskemleden düşüverecekmiş gibi duruyorsun."

Doğruldu ve bacak bacak üstüne attı. "Böyle iyi mi?" Sesindeki alaycı ton beni heyecanlandırdı. Daha kötü düşmesi için, daha fazla havaya sokulması gerekiyordu.

"Evet, artık fiziksel bir sorunun olduğunun farkındayım. Mary-Ann sırtına olanları söyledi bana."

"Dört kaburgam kırıldı, o halde bile ikinci yarıyı bitirdim." Haddinden fazla gururluydu; hiç şüphesiz, kendine güvenen bir genç.

"Çok etkileyici. Şimdi kalkmanı ve kapıya doğru yürüyüp tekrar buraya gelmeni istiyorum."

Sarsakça ayağa kalkarken ağzının içinde, "Kahretsin" diye mırıldandığını duydum. Kapıya doğru yavaşça yürüdü, daha doğrusu ayaklarını sürüdü, sonra döndü ve başparmakları kemerine takılı, meydan okurcasına tam önümde durdu. İlk defa, acayip uzun, tüysüz başparmaklı ellerinin ne kadar büyük ve güçlü olduğunu fark ettim.

"Tamam mı?" diye sordu.

"Tamam *değil*." Bir an onu inceledim. Bana o kadar yakındı ki gözlerim kemer tokasıyla aynı seviyedeydi.

"Bak, Rusty, geçen gece dans ederken bu sorunun ortadan kalk-

tığını fark ettim. Şimdi, bir alıştırma olarak, şu malum danslardan birini yapmanı istiyorum, adları hakkında hiçbir fikrim yok. Biliyorsun, hani şu partide etmiş olduğun dans gibi."

"Dans mı? Burada mı? Şimdi mi?" Şaşırmıştı. "Ama müzik yok ki."

"Açıkçası, o danslarda *müzik* hiçbir zaman yok ki yalnızca elektronik bir gürültü var. Glenn Miller'ın *muhteşem* müziği hiçbir şeyle kıyaslanamaz. Zaten, gereken tek şey ritim. Parmaklarını şaklatarak ritim tutabilirsin."

"Kendimi aptal gibi hissediyorum." Kaşlarını çattı ve bir an bayağı tehditkâr göründü, ama ben ne yaptığımı biliyordum.

"Haydi, önümüzde bütün bir gün yok. Başla."

Parmaklarımı şaklattım. Gönülsüzce o da aynı şeyi yaptı ve yavaşça kalçalarını döndürmeye başladı. Bütün bunları neredeyse dayanılmayacak kadar erotik buluyordum. Rusty tamamen bana ait, bir metre ötemde, kalçaları cinsellik fışkırarak dönüyor. Birkaç dakika daha kalçalarını döndürdü, parmak şaklatmaları, elleri terledikçe mükemmelliğini yitirmeye başladı. Sonra, arkadan görünüşünü inceleyebilmek için, ona dönmesini söyledim. Söylediğimi yaptı. O güçlü, gizemli popo dönerken, şehvet dalgaları başımı döndürüyordu. Bu popo hiç tecavüze uğramış mıydı? Gerilime dayanmakta güçlük çekiyordum.

Sonunda durmasını söyledim. Rahatlamış bir vaziyette durdu. Bana döndüğünde, kıvrık üst dudağının boncuk boncuk terlemiş olduğunu gördüm. Yoğun erkekliğiyle, o da gerilimi fark etmiş ve belki içgüdüsel olarak, nedenini sezmiş ve korkuyu tanımıştı. "Müzik olmadan iyi dans edemiyorum" diye mırıldandı, kendini böylesine teşhir etmeye zorlandığı için biraz utanmış gibiydi.

"Çok iyiydin." Cıvıl cıvıl, cesaret vericiydim. "Sanırım sorunumuza bir çözüm bulabilirim. Sana tek lazım olan şey dik durmanı anımsatacak bir şey. Kaburgalarının kırıldığı yer neresi?"

Sol tarafına, kalbinin altına dokundu. "Dört tanesi, tam buradakiler ayvayı yedi, o yüzden sola çekiyorum."

"Göster bana."

Önce soruyu anlamamış gibi yaptı. "Şöyle," dedi ve iskele tarafına nasıl yattığını gösterdi. "Hayır, hayır." Oldukça serttim. "Bana sırtını *göster*. Gömleğini çıkar."

Şaşırmıştı. "Ama görecek bir şey yok ki... Yani kırık kaburgalar benim içimde."

"Kaburgaların *nerede* olduğunu biliyorum Rusty." Sabırlıydım. "Ama kasın seni bir yana çekmeye başladığı o noktayı tam olarak görmeliyim."

Yanıt vermedi. Bir şey söyler gibi oldu, ama sonra fikrini değiştirip sustu. Yavaşça kemerini çözdü, blucininin üst düğmesini açtı. Sonra gömleğinin düğmelerini çözdü ve çıkardı. Yorucu doğaçlama dansın sonucu olarak, belki de (uyduruyor muyum?) korkudan, tişörtün koltuk altları terden sırılsıklamdı.

Kollarını ilk kez çıplak görüyordum. Teni çok beyazdı (ocak ayında, hava bayağı güneşli olsa da kimse burada plaja gitmiyor), pazuları oldukça belirgindi; ama aşırı gelişkin değildi, uzunlamasına iri damarlar kollarından ellerine ulaşıyordu, iyi bir işaret ve damarlar mavi değil beyaz olduğu için de itici değil, bu teninin olağanüstü kalın olduğunu gösteriyor, yine iyi bir işaret. Dirseklerinin altından başlayarak kollarında bakır renkli düz kıllar var. Daha sonra ne yapacağını bilmiyormuş gibi bir an durdu. Ona yardımcı oldum. "Tişört de çıkacak; gözlerim röntgen ışınları saçmıyor."

Abus bir suratla tişörtü başına doğru çekti. Bedeninin ortaya çıkan her yeni bölümünü kendimden geçerek seyrediyordum. Önce ufak, fırlak göbeği göründü. Hemen göbeğin altında, Jockey şortunun altında saklı olan hafif bir kıvırcık kıl hattı, gevşek kemerinin üstünden ortaya çıktı. Tişört daha da yukarı çıktı. Göbeğin yaklaşık beş santim üzerinde, daha kıllı bir bölge başlıyordu (bu hayat ağacının üst dallarını esrar partisinde görmüştüm, şimdi boynuna doğru çıkan ağacın yavaşça genişleyen köklerini de görüyordum). Göğsü tamamen çıplakken, yüzü bir an nemli tişörtün kıvrımları arasında kayboldu, ben de çaktırmadan, o anda çukur ve dikleşmemiş durumda olan ufak gül kurusu renkli meme uçlarını inceledim. Ve ardından tişört dürülüp yere atıldı.

Benim ilgili bakışlarımın farkına varıp kızardı. Kalın boynunun kökünden yükselmeye başlayan tatlı bir renk gözlerine kadar ulaştı. Birçok erkek narsist gibi çelişkili bir biçimde utangaçtı: Kendini teşhir etmekten hoşlanıyordu, ama yalnızca kendi kurallarıyla.

Görünüşüyle ilgili bir laf etmek gerekiyordu ve ettim. "Çok

formda görünüyorsun..."

"Evet, biraz çalışıyorum; ama olması gerektiği kadar değil, eskisi gibi değil..." Uzun parmaklarını kemerine takınca, göğüs kasları, bir gram fazla yağ ya da gevşek derisi olmadığını gösterir biçimde hafifçe seğirdi.

"Şimdi lütfen duvara dönüp, kollarını iki yana açıp ellerini mümkün olduğu kadar kuvvetle duvara bastırır mısın?"

Hiçbir şey demeden söyleneni yaptı. Arkası da önü gibi güzeldi (omuz kıllarını elektrolizle aldırmak zorunda kalmış olan zavallı Myron'ın aksine, omuzları kılsızdı). Blucin kaymaya başlamış ve artık belinin birkaç santim altına düşmüştü, eskimiş Jockey şortu görünüyordu. Pantolonun kaydığını fark edip bir eliyle çekmeye çalıştı, ama ben onu durdurdum. "Eller duvara!" Hayırı yanıt olarak kabul etmeyeceği belli cırlak bir sesle bağırdım.

"Ama, Miss Myra..." Sesi artık boğuk değildi, bir çocuğun sesiydi, ağlamaklı, korkmuş: Genç Lon McCallister.

"Dediğimi yap!"

Duyamadığım bir şeyler mırıldandı ve söyleneni yaptı. Sonuç olarak blucin popo kavisini ortaya çıkardı ve tam beş santimi gözler önüne serili olan kalçalarına pek de sağlam olmayan bir şekilde yapışıp kaldı.

Üstüne titrenecek, sevinçten havalara uçulacak, uğruna ölünecek bir andı. Ne kadar utandığı apaçık ortadaydı, bu durumu gerçek bir dram gibi yönetiyordum; çünkü ta en başından beri, ona *cinsel açıdan hiç ilginç gelmediğimin bilincindeydim.* Benden nefret ettiğinden, nihai zaferim daha görkemli ve önemli olacak.

Avımı birkaç saniye inceledim (belkemiği gerçekten bir S oluşturuyordu ve kalın beyaz trapezoid bağ bir yana eğikti). Ama, benim en çok ilgimi çeken şey, Jockey şortu ve içinde saklı olanlardı. Ama artık daha kibarca ilerlemeliydim. Yanına çömeldim. Ona o kadar yakındım ki erkeklerin korktukları ya da tahrik olduklarında zaman yaydıkları at kokusuna benzer kokuyu duyabiliyordum. Bu kez söz konusu olan korkuydu.

Hafifçe elimi belkemiğinde gezdirdim. Bu dokunuş onu ürpertti, ama bir şey söylemedi. Bu arada, asabi bir hayvanı yatıştırır gibi onunla yavaş, sakin bir biçimde konuşuyordum. "Evet, şimdi sorununu görebiliyorum. Tam burada, kürek kemiğinin altında."

Ilık, pürüzsüz deriyi okşadım, yine irkildi, ama ben durumunun "çözümlemesini" yaparken bir şey söylemedi. "Belki buraya bir kuşak bağlamak işe yarayabilir."

Artık ellerim ince belindeydi. Soluğu bir hırıltıya dönüşmüştü, ellerini duvara o denli kuvvetle bastırıyordu ki kol kasları, birbirine dolanmış, saldırıya hazır beyaz yılanlar gibi kasılıyordu.

Bir elimin üstünde ılık bir şey hissettim: Sol koltuk altından damlayan bir damla ter. "Ancak sorun biraz daha aşağıda da olabilir belki. Bel girintisinin etrafında. Evet, tabii! Bel bölgesi. İşte tam burada!"

Sakin hipnotize edici bir biçimde konuşurken, başparmaklarımı hafifçe şortunun yıpranmış gevşek lastiğine geçirdim ve o daha ne olduğunu anlayamadan, şortu dizlerine indiriverdim. Boğuk bir feryat koyverdi, kıpkırmızı yüzü, bir karış açık ağzıyla omzunun üstünden bana baktı, ama ağzından tek bir sözcük çıkmadı. Benden kaçmaya çalıştı, sonra, tam anlamıyla çırılçıplak olduğunu anımsayıp durdu. Şimdi, iffetinin son kalesi olan duvara yapışmış durumdaydı.

Bu arada ben gevezeliğe devam ediyordum. "Evet, desteğe buradan başlayabiliriz." Omurgasının bitimine dokundum, şu anda bütün ihtişamıyla gözlerimin önünde serilmiş olan poposunun üst kavisinin arasında oldukça çıkıntılı bir kuyruk sokumu... Bu popoyu ancak muhteşem sözcüğü tanımlayabilir! Pürüzsüz, beyaz. tüysüz, yalnızca kuyruksokumunun altında bakır renkli birkaç tüy başlıyor ve bir kol demiriyle bile açılamayacak kadar sımsıkı kapanmış derin popo çizgisinin içinde gözden kayboluyor.

Elimi, öylesine, pürüzsüz, hafif nemli kaba etlerinde gezdirdim. Güzel bir Akdeniz gününde, güneşten ısınmış, iyi cilalı bir mermere dokunmak gibiydi. Hatta, işaret parmağımla, yalnızca kuyruksokumundaki değil, kalçalarındaki daha kalın kıllarla da patavatsızca oynadım. Birçok genç erkek gibi onun bedeni de orman gibi bacaklarına kıyasla tüysüzdü. Myron'da böyleydi. Ama yaş ilerledikçe, bacaklardaki bu ergenlik kılları azalırken, gövdedeki kıllanma da artıyor.

Araştırmalarımda aşağı yukarı gidebileceğim en son noktaya kadar gitmiştim. Ancak, daha tam bir egemenlik kurmuş değilim. Ama iyi bir başlangıç yaptım: Esrar perdesinin yarısı aralandı, ge-

risi için daha müsait bir an beklemeli. Son bir kez poposunu yoğurduktan sonra (kaba etlerini ayırmaya çalıştım, ama beceremedim) "Şimdilik bu kadar yeter, Rusty. Sanırım sorunun kökenine oldukça yaklaştık" dedim.

Kaskatı bir şekilde, bütün bedeniyle bir yana eğildi ve düşmüş olan pantolonunu yakaladı. Hafifçe çömelmiş olsaydı –bu pozisyonda yapılacak olan en doğal şey– büyük sırrı arkadan şöyle bir görebilirdim, pek hoş bir açı olmasa da, çelişkili ama bu beni her zaman heyecanlandırır, bu da benim "sahne arkasına" olan tutkumla ilgili bir şey galiba; o büyülü şeyi, değişik, ayrıcalıklı bir açıdan gözlemleme. Ama bacaklarını mümkün olduğunca bitişik tuttu, elbiselerini inanılmaz bir çabuklukla giydi, yalnızca şortunu çekerken ön tarafta bir şeyler şorta takılınca, beceriksizce düzeltip homurdanırken, yavaşladı. Sonrasında her şey yolunda gitti ve sonunda bana döndüğünde kemeri de sıkıca bağlanmıştı. Tatmin edici ölçüde soluk ve ürkek görünüyordu.

Tepeden tırnağa tam bir öğretmen havasında, "Bu çok yararlı bir görüşme oldu, evet, gömleğini giyebilirsin," dedim. Gömleğinin düğmelerini iliklerken elleri titriyordu. "Buck Dayı'ya gelen fizik tedavi uzmanıyla konuşacağım" ("Buck Dayı" Akademi'de daima mucizeler yaratır) "ve senin için ne yapabileceğini soracağım."

"Evet, Miss Myra." Sesi zar zor duyuluyordu. Kızgın kızgın, bir mendille yüzünü sildi.

"Burası çok havasız, değil mi? Havalandırmayı kapatıyorum hep. Sinüslerim için zararlı çünkü. Evet, seni Mary-Ann'den bir dakika bile daha fazla ayrı tutmak istemiyorum. Ne muhteşem bir kız! Umarım ne kadar şanslı olduğunun farkındasındır."

"Oh, evet, Miss Myra, kesinlikle," diye homurdandı. Sonra, yalnızca onun çıkarlarını düşündüğüm izlenimini vermenin güveniyle, onu odadan dışarı uğurladım. Birçok bakımdan, hayatımın en *şehvetli* anlarıydı; şimdiye kadar. Ama daha iyisi de olacak çünkü Dr. Montag'a, insanın hayatında *bütün* fantezilerini gerçekleştirip, bütünlüğe ulaşmasının mümkün olduğunu nihai olarak kanıtlayacağım.

Rusty odadan çıkar çıkmaz, tişörtünü unuttuğunu fark ettim. Yüzümü, ılık, terli kıvrımlarına gömdüm, insan tenini ikame ede-

bilecek en uygun şey. Koku, koltukaltlarında biraz keskin, ama kesinlikle rahatsız edici değil; çünkü taze ter en büyük afrodizyak olduğu kadar, doğanın kendi doğal kayganlaştırıcısıdır.

BUCK LONER BİLDİRİYOR
Kayıt No: 721
18 Şubat

Hayatımda Myra Breckinridge kadar korkunç bir kadın daha tanıdım mı bilmiyorum öğrencilere hiç yetenekleri ve yıldız olma şanslarının olmadığını söyleyerek programın içine ediyor bu okula verdiği zarar bir yana düpedüz kötü kalplilik ben de onunla Empati dersini verdiği konferans salonunun arka tarafında konuştum bu derse diğer derslere göre neden iki misli fazla öğrencinin katıldığını anlayamıyorum çocuklar konuşmalarına bayılıyorlar ve şüphesiz öylesine yılan diili orospunun teki ki sınıftan birinin hüngür hüngür ağlayarak fırlamaması çok ender bir olay ama sonra daha fazlası için geri dönüyorlar bu kesinlikle sağlıksız bir şey ona açık açık Akademideki işimizin büyük harf güven verme olduğunu ve işimizi mahvettiğini söyledim ünlem işareti paragraf evet bana o aşağılayıcı bakışlarıyla baktı ve insanlara yalan söylemenin iyi bir şey olduğunu düşünüyorsan kanser olan birine iyi olduğunu ve ameliyat gerekmediğini söylemenin yapılacak en doğru şey olduğunu da düşünüyorsun dedi elbette hayır dedim ona ama ameliyat olmuşsa ve ölümcül bir vakaysa sanırım onu mümkün olduğu kadar mutlu etmeye ve bu koşullar altında moral vermeye çalışmalısın peki dedi sahnede billboard rolü yapan öğrencilerin duyabileceği kadar yüksek bir sesle en azından bu geri zekâlıların ölümcül vakalar olduğu ve yakında çoğunun geberip gideceğini kabul ediyorsun hayır öyle değil dedim yüzündeki o pis sırıtışı yok etmek için suratının ortasına bir tane patlatmak isteğiyle hayır onlar mümkün olduğunca özenle seçilmiş geleceğin yıldız adaylarıdır hepsi de evet sonra tıslayarak lafımı kesti öylesine bir tıslama

ki tüylerim diken diken oldu sanki çalıların arkasında dişlerini bacağıma geçirmeye hazır kötü yürekli ihtiyar bir çıngıraklı yılan gibiydi kimse beni kendi Akademimde böyle susturamaz ben de iyice sertleşerek şöyle dedim benimle böyle konuşup cezasız kalamazsın seni uyarıyorum yoksa seni buradan öyle bir atarım ki ne olduğunu bile anlayamazsın o da tatlı tatlı gülümsedi ve inanılmaz bir hoşlukla hele bir dene orospu çocuğu o zaman her şeyi elinden alırım her şeyi ve Empati sınıfını da kapatırım dedi şimdiye kadar hiçbir kadın benimle böyle konuşmamıştı kesinlikle hiçbir erkek de eşek sudan gelene kadar dövülme korkusuyla böyle bir şeye cesaret edemezdi bütün söyleyebildiğim ayağını denk al hepsi bu burayı elimden almaya gelince senin hakkında daha pek çok şey öğrenmem gerek çünkü şu ibne Myronla gerçekten evlenip evlenmediğini bile bilmiyorum sanırım çok ileri gittim çünkü elini kaldırıp yüzümün ortasına öyle bir çaktı ki yıldızları gördüm bu bir kız tokadı falan değil bayım sanki içi bir sürü bozuk parayla dolu allahın cezası bir yumruktu neredeyse düşüyordum korkunç bir sarsıntıydı ve sesi tabanca patlaması gibiydi çünkü çocuklar billboard rolü yapmayı bırakıp sanki bir oyun sahneliyormuşuz gibi bize bakakaldılar Myra olayı öyle bir soğukkanlılıkla ele aldı ki gerçekten de oyun gibiydi şimdi çocuklar dediğini aynen alıntılıyorum bu klasik sahne tokadıdır tokadı yiyen insan şiddetle tokatlanmış gibi görünse de aslında öyle değildir hepsi numara daha sonra size nasıl yapıldığını göstereceğim bu numara ilk kez Küçük Tilkiler filminde Miss Patricia Collinge tarafından kullanılmış bir numaradır evet bu gösteri için çok teşekkür ederiz Buck Dayı aktarma bitti ve sonra orospu karı derse geri döndü ben de buraya ofise geldim ve masaj randevumu iptal ettim kafam karmakarışık olmuştu Flagler ve Flaglere telefon edip New Yorktaki dedektifin bir şey bulup bulmadığını sordum şu ana kadar buldukları tek şeyin Myronın şu underground filmcileri takımı denen şeyler arasında çok iyi tanınan gerçek bir ibne olduğu ve muhtemelen Myra yüzünden kendini öldürdüğünün düşünüldüğüymüş Myra hakkında da Myronla New Yorkta New Jerseyde ya da Connecticutda evlendiğine dair hiçbir kayıt

olmaması dışında bir şey bulamamışlar bu arada geri kalan kırk yedi eyaleti araştıracaklar onun gerçekten Myronla evli olmadığını ortaya çıkarıp onu sahtekarlıktan allahın cezası kodese attırdığım gün hayatımın en mutlu günü olacak öte yandan şu üç vasiyetname de yasal bu benim talihsizliğim yani her şey şu evlilik kağıtlarına bağlı Bobbie Deanın erikli yoğurdunu unutma

17 Hollywood'da Lana Turner'ın bir ajan tarafından keşfedildiği Schwab's drugstore'da bir masada oturuyorum. Elbette bugünkü Schwab's ile otuz yıl önceki Schwab's arasında dünyalar kadar fark var. Bugünkü mekân iki büyük odadan oluşuyor. Benim oturduğum odada masalar ve uzun banklar; diğerinde ise drugstore, soda çeşmesi, dergi ve ucuz kitap rafı var; burada işsiz kadın ve erkek oyuncular gece gündüz gizlice Silver Screen okurken ya da kaba imgelemlerinin "sevgilileriyle" olan cinsel yaşamlarını canlandıracağı umuduyla harıl harıl roman sayfalarını karıştırıp heyecanlı bölümler ararken görülebilirler, hani bir hippinin seviştikten sonra diğerine dediği gibi, "eğer bana kimi düşündüğünü söylersen ben de sana kimi düşündüğümü söylerim."

Erkeğin (ve bazen de kadının) bu kadar sıklıkla, o sırada sevişme eylemi içinde yer almayan insanları düşünme ihtiyacında olması şaşırtıcı bir şey. Myron'layken bile ben hep başkalarını düşlerdim, Jones Plajı'nda gözüme çarpan bir oğlan, kısa bir süre izlenmiş bir kamyon şoförü ya da bazen (evet, bunu da itiraf edebilirim) biz 2. Cadde'yle 9. Sokak'ın köşesindeki evde yaşarken yanımızdaki kahverengi taştan yapılmış evde oturan zarif sarışın kız. Sanat Öğrencileri Birliği'nde okuyordu ve bir kez bile görüşmemiş olmamıza rağmen onu sürekli izliyordum ve 9. Sokak Şarküterisi'nin sahibinden onun hakkında çok şey öğrenmiştim, orada ikimizin de hesabı vardı, bizimki hemen hemen hiç zamanında ödenmezdi.

Çok şükür artık kadın vücudunun çekiciliğine karşı o kadar duyarlı değilim. Ama bu genç Lana Turner ya da genç Ava Gard-

ner'dan açık bir teklif gelirse, burada dedikleri gibi, "tahrik olmayacağım" anlamına gelmeyebilir, ama allahtan benim için artık etrafta genç Lana Turner ya da Ava Gardner yok ve böylece benim arzularım, Myron'ın ölümünden beri, değişik ve oldukça görkemli bir biçim aldı.

Rusty utanç gününden beri benden kaçıyor. Hatta Beden Dili derslerini asıyor ki bu çok ciddi bir konu. Bu sabah Empati II dersine giderken (öğrencilerin benim tarafımdan eğitilme tutkularından dolayı konferans salonunda yapılıyor: Diğer öğretmenler kıskançlıktan kuduruyor) bir koridorun köşesini dönerken Rusty'ye tosladım, tam anlamıyla çarpıştık. Çantamı düşürdüm, o da hemencecik yerden aldı.

"Özür dilerim, Miss Myra." Sanki içinde saatli bomba varmış gibi çantayı kolunu iyice uzatarak bana verdi.

"Sen hiç önüne bakmaz mısın?" Sesim o kadar sertti ki Gary Cooper gibi yutkundu, gözlerimin içine bakamayışı çekiciliğini fena halde arttırmıştı.

"Arka arkaya iki Beden Dili dersini kaçırdın. Bu çok ciddi, Rusty. Çok çok ciddi. Buck Dayı'nın buna ne kadar kızdığını ve bunun mezuniyet dereceni de düşüreceğini biliyorsundur."

"Ama gerçekten meşguldüm, Miss Myra. Çalışıyordum yani..."

"Tamirhanede mi?"

"Hayır, arkadaşlarımla, iş kurmaları için yardım ediyordum. Her neyse, önümüzdeki hafta sınıfa geleceğim, kesinlikle Miss Myra." Öylesine dehşet dolu bir içtenlikle baktı ki o an bütün yapabileceğim onu oracıkta azat etmek olabilirdi. İlişkimizin başlarındaki o rahat erkeklik kibrinden eser kalmamıştı. Artık tedirgin ve derin bir nefretle doluydu, hep *benim* yüzümden!

Koridorun kutuplar kadar soğutulmuş olmasına karşın (Birçok şişman erkek gibi Buck da sıcaktan çok rahatsız oluyordu) favorilerinin birinin ucundaki boncuklaşmış bir damla ter bana, "Ofiste unuttuğun tişört hâlâ bende," demeyi hatırlattı.

O aşağılanmayı anımsamasıyla kıpkırmızı oldu. Bu kadar unutkan olduğu için özür diledi ve eğer müsaitsem bir ara gelip tişörtünü alacağını söyledi. Sonra ders zili çaldı ve ayrıldık. Koridorda ilerlerken bir an ardından baktım, bir zamanlar çıplak, masum güzelliğiyle gözlerimin önüne serilmiş olan poposunu

şimdi kalın bir kumaş parçası örtüyordu. Çok yakında poposunu yeniden inceleme fırsatım olacak. Müsait bir zamanda, eğitimi devam ederken, ikimizi de amansızca sonuna kadar zorlayarak.

Ders, Buck sınıfa girmeye karar verene kadar iyi gitti. Varlığına katlandım. Ama beni eleştirmeye kalkışınca sertleşmek zorunda kaldım. Sonunda otoriteme karşı meydan okuyunca, ona vurdum. Sonuç olarak, yapılabilecek en tatmin edici şeydi ve bu yağ tulumu uzun bir süre daha benimle karşılaşmaya cesaret edemeyecek.

Daha sonra, öğretmenler odasında (duvardan duvara şampanya rengi halı, hafif bir müzik ve renkli televizyon) iki iş arkadaşımla birlikte, kahve otomatından aldığımız kahveleri içtik. Öyle görülüyor ki "herkes" benimle Akademi Başkanı arasında talihsiz bir olay geçtiğini duymuş. Ama ben, Buck Dayı'yla benim asla hiçbir şey için kavga edemeyeceğimize onları inandırdım. "Oh, öğrencilere yetenekli ya da yeteneksiz olduklarını açıklıkla ifade etmek gerektiği konusunda ufak bir iki tartışmaydı."

Ne yazık ki iki iş arkadaşım da Buck Loner felsefesini paylaşıyordu. Bir tanesi Irwing Amadeus adlı zenci bir ibneydi. Yakın bir tarihte Bahai dinine geçmişti ve yalnızca, Van Nuys'da birkaç din yoldaşıyla paylaştığı büyük bir evin arka bahçesinde saksılar içinde yetiştirdiği organik gıdalarla besleniyordu. Laf zencilerden açılmışken, okulda dokuz zenci öğretmene karşılık yalnızca yedi zenci öğrenci vardı. Buck'ın esmer kuzenlerimizden hoşlanmadığından kuşkulanıyor olsam da okulda öğretmenler düzeyinde bir bütünleşme sağlayabilmek için elinden geleni yaptı; önüne gelen ve şov dünyasından anlar görünen hemen hemen her zenciye gözünü kırpmadan iş verdi (yine de bir dizi ders, sözleşmedeki bir aksiliğe bağlı olarak iptal edildi). Ama öğrenciler düzeyinde bir bütünleşme hiç de kolay olmuyordu. Muhtemelen pek çok beyaz genç erkek zenci yarağından korktuğu için içlerinde önyargılı konuşmalar yapan bir azınlık da vardı. Pek çok kez, beyaz gençlerin, sanki anal tecavüz korkusuyla ve zenci penis boyu efsanesinin gerçekten de efsaneden ibaret olduğunu bilmeyerek, siyah bir adam yaklaştığında farkında olmadan kıçlarını kastıklarına tanık oldum. Birlikte olduğum bir düzine kadar orman kaçkını bu alanda oldukça sıradandı... Hele iki tanesininki kedi

çükü gibiydi (sırası gelmişken, Myron'ınki hepsinden büyüktü, ama bu durum çelişkili bir biçimde ona haz değil keder vermişti). Dr. Montag bu efsanenin fizyolojik kökenini bana açıklamıştı. Anlaşılan, zencilerin penisi normal halindeyken de aşağı yukarı dikleşmiş haliyle aynı boydaydı, duşlarda dehşet uyandıran; ama yatak odasına ek bir haz getirmeyen bir olgu. Buna rağmen tedirgin beyaz erkekler hâlâ, 'canavarlar' yaklaştığında kıç deliklerini sıkıyorlar.

Irving Amadeus (Bahailiğe geçmeden önce Yahudiymiş gibi yapıyordu) Buck Loner felsefesini korumak adına sevgiden söz ediyordu. "Her şeyi sevmemiz lazım, özellikle de bizlere emanet edilmiş bu genç insanları."

"Sevgi," dedim, "asla gerçeği dışlamamalıdır."

"Ama sevgi incitmez." Konuşması bir süre bu minvalde devam etti. Allahtan, diğer öğretmen Miss Cluff, sevgiyle pek ilgilenmiyordu, en azından dinsel sevgiyle. Zayıftı ve tam bir lezbiyendi, sürekli, ikinci el Oldsmobil otomobiliyle, otomobil sinemalarına gitmemizi önerirdi. New York'ta ilk konserini vermek için para kazanmak amacıyla geçici olarak Bell Telefon Saati Şarkı Kursu'nda ders veriyordu.

Bahai'nin lafını keserek, "Saçma," dedi. "Eğer sanatçı yaratıyorsak incitmek zorundayız. Ben nefret ettiğim bir amcanın ürünüyüm, dokuz yaşımdayken beni günde yedi, sekiz, on saat çalışmaya zorlayan, yanlış tuşa bastığım zaman parmaklarıma sopayla vuran bir piyano öğretmenimin. Bunlar Oregon'da olmuştu." Hepimiz Yedinci Tül filminin olay örgüsünü fark etmiştik ve böylece ona fantezisini tamamlamasına yardımcı olacak doğru soruları sorduk. Yaşadığı her şeye karşın, sanatçı oldu, zorunlu sinir krizleri vb.'den sonra, fantezinin finalinde her şeyini o zalim, ama *ilgili* amcaya borçlu olduğu sonucuna ulaştı.

Bu konuşma bana keyif vermişti, çünkü, insanların kendilerine ilginç kişilikler yaratabilmek adına, film efsaneleri ambarına başvurmaları beni daima mutlu ediyor. Ancak, sonraki gözlemine pek hazır değildim. "Benim sınıflarımda gerçekten yetenekli tek bir öğrenci var, adı da Mary-Ann Pringle."

Oturduğum yerde dikildim, neredeyse kahvemi döküyordum. *İşin püf noktasını kaçırdım mı?* "Ama ben o kızı tanıyorum. Beden

Dili sınıfımda. Beş para etmez o."

"Rusty Godowsky ile olan ilişkisi dışında," dedi Siyah İlahe. Oğlan benim Soyaçekimsel Ritim sınıfımda ve sana bu soluk benizli oğlanın korkunç bir cinsel çekiciliği olduğunu söyleyebilirim!" (Genel olarak, pek hoş bir benzetme değil bence).

"Onun *neyi* olduğunu biliyorum," dedim, fazla hızlı ve pek doğru olmayan bir biçimde.

"O zaman kesinlikle onun tam bir erkek olduğunu biliyorsun ya da Bahai inancında dediğimiz gibi..."

"Nesi," Miss Cluff'a döndüm, Afrika Ana'nın sesini boğarak, "yetenekli bu Mary-Ann Pringle'ın?"

"*Sesi*! Saf, pürüzsüz *bel canto*. Eğitimsiz elbette, işlenmemiş bir elmas gibi; ama bir mücevherden aşağı kalır yanı yok. Şey kadar büyük bir yıldız olabilir..."

"Kathryn Grayson mı?"

Miss Cluff, 40'ları yaşayamayacak kadar genç ve filmlere ciddi boyutta dikkatini veremeyecek kadar kendisiyle meşguldu. Onun için filmler, kızları ikinci el Oldsmobile'nin arka koltuğuna atma vesilesiydi. "Opera söyleyebilir... *söylemeli*."

Ama Öğleden Sonra Karanlığı, Mary-Ann için başka bir kader öngörüyordu ve belki de haklıydı. "Bu genç adam onu istediği sürece bir kariyeri olamayacak. Ve son iki yıldır gördüğüm kadarıyla hiç de iştahını kaybetmiş gibi değil. Soyaçekimsel Ritim'deki bütün kızlar Rusty'nin peşinde, ama hiç şansları yok."

Miss Cluff ters ters baktı. "Kadın hakları hiçbir zaman kazanılmadı! Asla! Böylesine bir yeteneği ve dehası olan bir kızın, bir çam yarması, bir şapşal, bir şey, bir erkek yüzünden harcanıp gidecek olmasını düşünmek!"

"Muhteşem *şirin* şey," diye kıkırdadı Karanlığın Yüreği, sonra kendini toparladı ve daha ciddi bir şekilde ekledi, "ve yetenekli de, doğal bir hayvansal çekiciliği var, Myra aramıza katılmadan önce, kapalı devre TV'de geçen bahar oynadığı Rod Serling klasiğinde hepimizin görmüş olduğu gibi çok da fotojenik."

Sürekli Rusty'nin erkeksi çekiciliğini doğrulayan yorumları toplayıp parça parça parlak Erkek Rusty mozaiğine eklememe rağmen (bu mozaiği yakında parçalayıp milyon parçaya böleceğim, sonra onu farklı ve daha anlamlı biçimde yeniden bir araya ge-

tireceğim) birdenbire marazi bir biçimde Mary-Ann hakkında bir şeyler dinlemeye çok hevesli olduğumu fark ettim. Anlatmaya çok hevesli Miss Cluff anlattı. Ve ona inandım. Miss Cluff tamamen kafadan kontak da olsa, sanat konusunda en az benim kadar katı fikirli. İşte bu yüzden bana *Mary-Ann yıldız niteliklerine sahip* dediği zaman inanma eğilimindeyim.

Köşe yazarı Sidney Skolsky drugstore'un ana bölümüne girdi. Herkes ona bakıyor. Bakabilirler de! Louella ve Hedda'nın gidişiyle, artık o Bay Sinema. Ofisinin yukarıda olduğunu söylüyorlar.

18 Şu anda evdeyim. Jaluziler açık ve birkaç dakikadır, Marmont Şatosu'nun önünde yavaşça dönen, pullarla süslü, normal insan boyunun on katı büyüklüğündeki kızı seyrediyorum. O benim için Hollywood ve büyüleyici.

Rusty ile bir daha karşılaşmadım. Bir Beden Dili dersine geldi, ama konuşmadık. Benimle aynı ortamdayken her zamankinden daha huysuz ve somurtkandı. Tişörtü hâlâ masamdaki çekmecede, çekmece artık Rusty kokuyor.. Maalesef, artık yanıma yaklaşmadığı için gerçek sahibini koklayamadığım bu koku dizlerimin bağını çözüyor. Çok yakında planımın ikinci aşamasını yürürlüğe koymalıyım.

Bu arada, çok şaşırtıcı ama Mary-Ann alışılmamış biçimde dostça davranıyordu. Ona dün Miss Cluff'un onun çok yetenekli olduğunu düşündüğünü söylediğimde, çok keyiflendi. "Miss Cluff kibarlık *yapmış*. Evet, şarkı söylemeyi çok seviyorum ama, Rusty'nin dediği gibi yatakta yalnızca bir yıldıza yer var... yani ailede demek istiyorum." Kekeledi, yaptığı gaf yüzünden sevimli bir şekilde kızardı, şüphesiz bu âşıkların arasında bir şakaydı.

"Rusty'nin böyle düşündüğünden emindim. Bu geleneksel erkek görüşü."

"Ama benim hoşuma gidiyor. Gerçekten. Bence erkek patron olmalı ve böylece kız da konumunu bilmeli."

"Korkarım bu biraz eski moda bir bakış açısı." Çok keskin ol-

mamaya dikkat ediyordum. "Özellikle de şimdi cinsler arasındaki ilişki hızla değişirken, kadınlar daha atılgan, erkeklerse daha edilgen ve..."

"İşte bundan nefret ediyorum!" Mary-Ann aniden celallendi. İyi. Demek ki bu konu üzerinde daha önce de düşünmüştü. Harika. "Şu ortalıkta dolanan, ot çeken ya da tribe giren ve sonra da bir kızla mı yoksa oğlanla mı birlikte olduğunu umursamayan oğlanlardan nefret ediyorum. Birçoğunun hali tam anlamıyla felaket ve galiba bu yüzden Rusty'ye bu kadar bağlıyım. O tam bir erkek."

Biraz da eğlenerek, "tam erkeğin" dokunuşlarımla titreyen savunmasız poposunu düşündüm. Onun kafasındaki Rusty imgesini sonsuza kadar değiştirecek gücüm var, ama bunu daha sonra yapacağım. Şimdi onun dostluğunu, hatta sevgisini kazanmalıyım. Plan bunu gerektiriyor.

Dr. Montag'la en azından haftada bir kez mektuplaşmamıza rağmen, ona neyin peşimde olduğumu söylemediğim için biraz suçluluk duyuyorum (bu notlar senin önsözün olacak, sevgili Randolph). Diğer taraftan, asla aynı fikirde olamayacağımız bir konuyu tartıştık: Cinsler arasındaki değişen ilişki. Yeni-Freudyen olduğu kadar Yahudi de olduğundan Musa'nın yasalarından tam olarak vazgeçemiyordu. Yahudiler için aile her şeydir; eğer öyle olmamış olsaydı, bu çok sevdikleri (ama allahtan uygulamadıkları) din uzun zaman önce bitecek, bununla birlikte o zavallı kimlik anlayışları da yok olacaktı. Sonuç olarak, Yahudiler, insanın, cinsel özgürlüğe olan doğal eğilimini son derece ahlâk dışı buluyorlar. Ayrıca, Eski Ahit'teki babanın çıplak bedenine bakmama buyruğu; erkeğin doğası itibarıyla estetik ya da cinsel bir çekiciliğe sahip olabileceği düşüncesini dayanılmaz bulan bir püritanizmin özünü oluşturuyor. Gerçekte, erkek gövdesinden nefret ediyor ve erkeğin penisini törensel bir biçimde parçalayarak bu harap edilmiş erkeğe, daima cinsiyetinin ne kadar itici olduğunu anımsatıyorlar. Bu, tam anlamıyla, Hıristiyanlıktan bile daha berbat bir din.

Ama Dr. Montag aklı başında bir adam, bir kaşer et kasabı baba ve oğlunun haham olmasını isteyen annesinden oluşan bir ev ortamında büyüyen bir çocuğun ruhunda açılan yaraların bilincinde. Ama Randolph yine de bir nonkonformistti; dişçi olmayı seçti, başarısız hahamın son çaresi. Ama dişçilik kısa sürede cazibesini yi-

tirdi (onu ilgilendiren dişler değil dildi) ve sonunda psikolog oldu, yazdığı Cinsel Rol ve/ya da Sorumluluk adlı kitabında, diğerlerinin yanı sıra Karen Horney'i de yerden yere vurdu.

Myron ve ben, Dr. Montag'ı, birkaç yıl önce, Myron'ın, "40'ların Filmlerinin Dişiliğe Bakışı" üzerine yaptığı bir konuşma sırasında tanıdık (bu konuşma, onun Parker Tyler kitabındaki Betty Hutton ve Martha Raye bölümünün temelini oluşturuyordu). Söylemeye gerek yok, konuşmaya pek az bir katılım olmuştu. Myron asabi bir konuşmacıydı ve ciddi bir muhalefet sezdiği zaman sesi tiz bir çığlığa dönüşme eğilimindeydi ve tabii ki o gün de –her zaman olduğu gibi– fikirlerine karşı çıkanlar vardı, tamamen kendine özgü bir düşünür her zaman tartışma yaratır.

O ünlü gece zavallı Myron, her zamanki gibi lafını kesip bağrışanları bastırabilmek için cıyak cıyak bağırıyordu (bu konuşma onun diğer iyi gösterilerinin çoğu gibi, 132. Cadde'deki Blue Owl Grill'de yapılmıştı, burada daha happeninglerin bilinmediği zamanlarda happeningler yapılır ve şairler şiir okurlardı). Konuşma sona erip yuhalamalar kesildiğinde, tıknaz, mavi yanaklı bir adam bize katıldı. Adam Myron'ın narin elini kendi kocaman elinin içine alarak, "Ben Randolph Spenser Montag'ım" dedi. "*Dr.* Montag," diye ekledi, bu kibir ya da burnu büyüklük falan değil, öylesine basit bir cümleydi, "ve sizin de benim görüşlerime paralel bir biçimde, yeni bir çığır açmış olduğunuzu bilmenizi isterim."

Sabaha kadar konuştular. Myron'ı o anki kadar heyecanlı, enerjik ve gururlu görmemiştim hiç, yaşamında ilk kez, kendi beynini bütünleyen bir erkek beyin bulmuştu. Onların benzer başarılarından burada söz etmek istemiyorum (Herkesten daha iyi bildiğin gibi, Randolph, bu deftere yazılanlar esasen senin için ve sana; bu, dünyanın en özgürleştirici etkinliği olduğu kadar, sana ne denli hayranlık duyduğumu anlatabileceğim muhteşem bir yöntem, üstelik o her zamanki yüz yüze görüşmelerimizin, özellikle de hani benim hasta koltuğunda oturduğum, senin de amfizemden aksırıp tıksırarak gürültüyle odayı arşınladığın, resmi görüşmelerin yarattığı tedirginlik olmadan). Blue Owl'daki bu karşılaşma, yalnızca üçümüz için değil, aynı zamanda bütün dünya için tarihi bir andı; çünkü Cinsel Roller'deki birçok çözümlemenin yanı sıra Myron'ın Parker Tyler kitabının en az dört bölümünün, bu tanışma so-

nucunda ortaya çıkmış olduğu söylenebilir.

Ama şu anda, yeni gelen mektuptaki bir şey canımı sıkıyor. Myron'dan her zamanki hayranlığıyla söz ederek (beni özellikle kızdırmak mı istiyorsun?) Dr. Montag şöyle diyordu: "Myron'ın çokbiçimliliği (çağdaş ölçütler için bile bir istisna), senin tarafından simgelenen, kişiliğinin dişi yanına tamamen teslim olma arzusuyla bütünleşmişti. Ama hâlâ, senin de çok iyi bildiğin gibi erkekliğinin çok yoğun olduğuna inanıyorum, sadomazoşistliğinin oranı da son derece dengeliydi. Bu da şu demektir ki, dövülmekten çok dövmeye eğilimliydi." Bu tamamen doğru değil. Dr. Montag, olağanüstü duyarlılığına rağmen, aslında özünde hâlâ son derece sıradan bir dişçi olarak kalmış. Myron'ın erkekliği *bazen* yoğundu; ama, çok iyi bildiğim gibi kişiliğinin kadınsı yanları baskındı. Erkeklerin ona sahip olmasını tercih ederdi. Kendisini duyarsız erkeklerin elinde acı çekmeye mahkum bir kadın olarak görürdü. Söylemeye gerek yok, çok fazla sevgilisi oldu. Dövmeli denizcilere hazırladığı dört dörtlük sofraları hatırlıyorum da! Evdeki sürekli telaşı, ne kadar da yumurtlayacağı yuvayı hazırlayan dişi kuşunkine benzerdi! Doğru dürüst yemek pişiremediği için boktan herifin teki tarafından azarlanıp reddedildiği zaman, kendini düşürdüğü o aşağılayıcı durumlar! Ama, tuhaftır, gövdesinin o narin görüntüsüne rağmen Myron çok kuvvetliydi ve eğer gözü dönerse, kendisinin iki misli bir adamı dövebilirdi; ama, ne yazık ki bu durum ona güzel kızların arasında bulunmaktan daha fazla keyif vermezdi. O ıstırap çeken bir yaratıktı, Hart Crane gibi. Ama Crane bu hareketli ve asla geri gelmeyecek savaş öncesi dünyasının pis rıhtımlarında karşılaştığı denizcileri darbeleriyle geri püskürtürken Myron daima kendini düzdürdü. Bu, Myron için büyük bir teselli kaynağı olsa da Dr. Montag biraz naif yaklaşımıyla şöyle düşünürdü: Kendisini boşu boşuna heba etmesi bir yana Myron'ın saplantısı biraz da gereksiz bir sapkınlığın sonucuydu, çünkü Myron'ın penisi olağanüstü büyük ve hayranlık uyandırıcıydı (underground film *Lysol*'da bir an için görülebilir). Dr. Montag, Myron'ın cinsel bütünlüğünün; o muhteşem penisini, asıl ihtiyacı olanlardan esirgemesini gerektirdiğini anlamadı, böylece onların üzerinde egemenlik kurabiliyordu ve sonuç olarak insan ilişkileri, hepimizin içinde var olan, başkaları üzerinde mut-

lak egemenlik kurma arzusundan başka ne olabilir ki?

Bunu hiçbir zaman açıkça netleştirmemiş olmasına karşın; Myron'ın çalışmalarının ortak temasının güç kazanma mücadelesi olduğunu düşünüyorum. Açıkçası Myron'ın ölümü birçok şeyi aydınlatana kadar, böyle davranamadım. O zamanlar ben de ölmek istedim. Ama sonra başka bir boyuta geçtim: Mistik coşku. *Her şeyi* anladım ya da anladığımı sandım! Myron'ın sürekli barlarda cirit atmasının nedeni, erkeklerin tamamen başka amaçlarla sahip oldukları bir şeyi kelimenin tam anlamıyla kendi içine çekme arzusunun sonucuydu. Onun için, Kadın'ın elinden hakkı olan hazzı –ayrıca ırkımızın üreme aracını da– alabilmek *her iki* cins üzerinde de evet hatta hayatın üzerinde egemenlik kurabilme vasıtası haline gelmişti! Bu yüzden asla eşcinsellerle ilişki kurmamıştı. İşin aslı, bir erkek onun içine girmeyi *arzu ettiğinde* Myron için cazibesini yitiriyordu; çünkü kendisi kullanılan nesne durumuna düşüp, güç kavgasını yitirmiş oluyordu. Ona en cazip gelen şey, talihi kötü giden, tercihan açlıktan ölmek üzere olan heteroseksüel bir erkek bulup ona iğrenç gelen; ama yaşaması için gerekli parayı kazanabilmesi için gerekli olan bir eyleme zorlamaktı. Böyle anlarda, Myron, coşkuyu yaşadığını itiraf ederdi: Yasak olana sahip olmuştu! Saf izleyici için Myron kullanılan konumunda *görünse bile*, Erkeği fethetmiş olan oydu. Ve o daima kullanandı ve bu onun utkusuydu. Ama bütün arzular gibi güç arzusu da tatmin edilemez. İnsan sahip oldukça daha fazlasını ister. Sonunda Myron artık olmak istediği gibi; mutlak egemen erkek kullanıcısı olarak yaşayamaz oldu ve yaşamına son verdi ve bana elimden geldiğince tamamlamam için yalnızca başyapıtını değil, aynı zamanda Dr. Montag'ın gönülsüz yardımlarıyla gerçekleştirmek istediği yaşam modelini de bıraktı.

Artık sevimli doktorun Myron'ı bana tercih ettiği çok açık, ama bazen incinme ve reddedilme duygularına kapılmaktan kendimi alamıyorum. Özellikle de doktoru mutlu etmenin tek yolunun evlenip durulmam olduğunu fark ettiğim anlarda. Dr. Montag hâlâ, Plato'nun Şöleni'nde sözü geçen şu canavarlar gibi, iki cinsin bir bütünün yarısı olarak yaratılmış olduğunu savunuyor. Bu doktorun Musevi yanı, ezici sağduyusu, kendi duyularının yansıması değil. Kabul etmek gerekir ki güç mücadelesinin yalnızca bir başka ki-

şiyle sınırladığı ve düellonun bir ömür boyu sürdüğü evlilik denen o uzun üstünlük kurma kavgasında, bazıları daha mutlu oluyorlar. Ancak, insanların çoğu; beş dakikayla (bir yabancıyla) beş ay (bir sevgiliyle) arasında değişen kısa düetleri tercih ediyor. Mutlaka, en yüce anlar, yalnızca her iki tarafın da kendi özel fantezilerine daldığı ve diğeri üzerinde egemenlik kurduğunu sandığı kısa ilişkilerde yaşanıyor. Bir duvara dayanmış ve inleyen ibnenin aşağı yukarı sallanan kafasına bakan denizci kendisini olayın hâkimi olarak görür; oysa ibnedir* (bu gülünç sıfat üstünlük ve egemenlik çağrıştırmıyor mu?) o günün galibi, denizcinin etinden dölünü almıştır, o döl ki her erkekte sonsuz olan ve (bilimsel bir gerçek) hücresel yapı olarak vücudun diğer bölümlerine hiç benzemeyen bir öğedir. Ve ibne aslında denizcinin karısı ya da sevgilisine kısaca Kadın'a ait olması gerekken, zaferin nihai iksirini eline geçirir. Rusty'yi avlama tutkumun altında Mary-Ann'e bu denli tutkun olması yatıyor. Bu, ele geçirmek istediğim şeyin değerini artırıyor. Eğer bana kendiliğinden sunulmuş olsaydı, reddederdim. Allahtan benden nefret ediyor bu da beni çok heyecanlandırıyor, böylece elde edeceğim zafer, daha da keyifli olacak.

BUCK LONER BİLDİRİYOR
Kayıt No: 736
22 Şubat

Haziran şenliğinde Elvis Presleyin yaşamından yola çıkan bir müzikal komedinin yer alması karara bağlandı eminim Elvis oyunu görmeye gelecek ya da gelmekle iyi eder çünkü bugünlerde pek iş yapamıyor ve bu gösteriden tanıtım amaçlı yararlanabilir başrolü kimin oynayabileceğini bilmiyorum ama Elvis gibi şarkı söyleyebilen bir sürü oğlan var elimizde yalnız komik bir şey var bazı çocuklar Elvisin modasının geçtiğini ve Bing Crosby gibi başka bir kuşaktan olduğunu ileri sürüp itiraz ediyorlar bu yüzden kendimi yaşlı hissediyorum ama

* Orijinal metinde kraliçe anlamına gelen queen kelimesi kullanılıyor.

dedim ki biraz geleneksel değerleriniz olmalı ve gösteri dünyasının devlerine otuz yaşını aşmış olsalar bile saygı göstermelisiniz baş kadın oyuncu rolünü Mary-Ann Pringle oynayacak sonra eski Oyun Evi 90 dan iki tane doksan dakikalık kapalı devre büyük renkli televizyon oyunu olacak bu yüzden eski televizyon klasiklerine hiç saygısı olmayan hippiler tarafından eleştiri yağmuruna tutuluyorum neyse öğrenecekler bu arada iki oyunda da çok konuşma var ve westerndeki başoyuncu Rusty Godowsky olacak bu çocuk kodese düşmezse yıldız olmaya yazgılı valiye Ronald Reagan festivaliyle ilgili bir mektup daha yaz festival sunuculuğu teklifimin şaka değil ciddi olduğunu ve iyi bir kendini gösterme fırsatı olacağını açıkla nokta sonunda avukatlardan iyi haber şu Myra Breckinridge yeğenimle elli eyaletin hiçbirinde asla tekrar asla evlenmemiş şimdi Flagler ve Flagler onun yuvasını yapacak ve o da buradan siktir olup gidecek burada başıma sardığı dertler aynı şu Mısırdaki kahrolası hastalık salgınları gibi herkese ne kadar kötü olduklarını söylüyor not çiftçi pazarında dur ve bamya al Bobbie Dean bu akşam bamya çorbası pişirecek

19 Clem Masters hoşuma gitmeye başladı. Fena halde kafayı bulup banyo küvetinde sızdığım o ilk partide onun garabetin teki olduğunu düşünmüştüm. Ama o zamandan beri onu daha iyi tanımaya başladım, bütün öğrenciler içinde kafasında beyne benzer bir şey olan tek o var. Söylemeye gerek yok, Doğu'dan geliyor (Buffalo, New York) ve şarkıcı olmak istiyor, ama muhtemelen şarkı yazarı olarak kariyer yapacak. Bu sabah Empati dersinden sonra ona koridorda rastladım, "Gel bebeğim, sana yeni yazdığım bir şeyi çalayım," dedi.

"Yazdığın mı..." diye sordum. "Yoksa geçen defa Pop Müzik 4 için kaydettiğin şu küçük şarkı gibi Beatles'dan arakladığın bir şey mi?"

"Çok komiksin, Myra." Sanat hırsızlığıyla suçlanmaktan hiç de rahatsız olmuşa benzemiyordu. İşin aslı, bütün öğrenciler içinde bir

tek o benden korkmuyordu ve cinsel anlamda bana hiç de çekici gelmediği için (sıska, şişe dibi gözlüklü, siyah sakallı ve asla yıkanmıyor), saygısızlığı beni eğlendirebiliyordu.

Clem beni müzik odalarından birine soktu, anında piyanonun başına oturdu ve alelacele birkaç gürültülü değişken ritimli parça çalarak, bir yandan da sesinin en üst perdesinden banal sözler böğürdü. Sonunda, bitirdiğinde, her zamanki gibi gerçeği söyledim, "Berbat bir şey, Clem."

"Senin aklın ermez çılgın yosma!" Güldü, gerçekten Myra Breckinridge'e güldü! Aklımdan ilk geçen şey piyanonun kapağını örümceksi parmaklarına indirip hepsini birden kırmak oldu. Ama onun çekeceği fiziksel acının bana hiçbir şey vermeyeceğini düşündüm, ben de güldüm (Carole Lombard gibi iyi bir arkadaş) ve sordum. "Neden çılgın? Neden aklı ermez?"

"Çünkü, dinlediğin şey *müzik*, popüler müzik ve ana partisyonu, parça parça Four Skins'e* satacağım."

"Ne partisyonu? Ne derisi?"

Bana acıyarak baktı. "Four Skins, ocak ayı Billboard listesinde sırasıyla dördüncü ve yirmi yedinci sıradadır. Bu partisyon –Büyük Loner'ın üstümüze yıktığı Elvis Presley'in hayatı için– bana biraz para kazandıracak.

"Bu durumda, şarkıların son derece uygun bence."

"Zevkli olduğunu biliyordum! Şimdi dinle, Myra, garip bir biçimde beni cezbediyorsun, gerçekten doğru söylüyorum. Sana içim gidiyor ve düşünüyorum da neden biz..."

"Clem," kararlıydım –ama nasıl inkâr edebilirim ki?– gururum okşanmıştı. Sonuç olarak ben bir kadındım. "Arkadaşlığından hoşlanıyorum, bunu biliyorsun. Sen konuşabildiğim tek öğrencisin, ama seninle yatağa gidemem..."

"Bebeğim, bebeğim, bebeğim..." Sabırsızca lafımı kesti. "*Benimle* değil bebeğim. İkimizin birlikte yatmasını istemiyorum. Bu çok sıradan. Bir partiden söz ediyorum, belki yirmi kişi..."

"Yirmi *erkek*?" En çılgın düşlerimde bile, savaşçı kraliçe Myra Breckinridge'le ilgili böyle bir sahne düşlememiştim, aynı anda yirmi erkeğe hükmetmek. Biraz fazla olmaz mıydı, psikolojik ola-

* Skin, İngilizcede deri.(ç.n.)

rak?

"On erkek, on kız, salak, ya da birinden yedi diğerinden on üç ya da birinden on bir diğerinden dokuz. Yani kim *sayar* ki? Yapmak ister misin?" Clem kalın gözlüklerinin arkasından kurnaz kurnaz baktı.

Söyleyecek söz bulamadım. Bir yandan, fikir kesinlikle çok çekiciydi. Myron bazen aynı anda dört beş adamla yapardı, ama o farklı cinsleri bir arada istemezdi. Ben elbette isterim. Çabucak hesapladım, böyle bir tablodan ne tür bir haz alabilecektim. Benim küçük tuhaf zevklerimi aynı anda yalnızca bir erkek tatmin edebilir.

Özellikle tereddüt edermiş gibi yaptım, karar vermeye çalışıyordum. "Oh, yapabileceğimi sanmıyorum. Asla bildiğim insanlarla, öğrencilerle olmaz."

"Öğrencilerle değil canım, mümkün olsa onlarla hiçbir şey yapmam. Hayır, Four Skins'in beşini de göreceksin, birkaç da çılgın yosma... Oh, bu tam sana göre, inan bana..."

Tereddüdümün çıkarlarıma şimdiden ihanet ettiğini biliyordum. "Belki yalnızca... *seyredebilirim*, bilirsin ve belki ufak ufak, yardım ederim."

"Ya hep ya hiç. Turistler giremez." Bir parça kâğıda adresi yazdı. "Yarın akşam, saat onda." Popomu parmakladı, bundan nefret ederim; ama bir tane bile çakamadan, kapı ardına kadar açıldı ve Miss Cluff içeri baktı ve anlaşılır bir neden olmaksızın kızardı ve "Müzik bölümüne hoşgeldin, Myra. Hepimiz seni arıyorduk," dedi.

"Clem bana bestesini çalıyordu."

"O çok yeteneklidir. Mr. Loner seni hemen görmek istiyor, çok acil."

Buck, bacakları masasında, kovboy şapkası bir gözünün üstünde, oturuyordu. Odaya girdiğimde, ayağa kalkmak bir yana, oturduğu yerde doğrulmak için bile hiçbir hareket yapmadı, bunun üzerine ben de ayaklarına, siyah, ağır deri çantamla vurmak zorunda kaldım, bacakları masanın üstünden kayarak gürültüyle yere indi.

"Odana bir hanım girince ayağa kalk, seni orospu çocuğu," dedim ona "The White Cliffs of Dover"daki Irene Dunne gibi tatlı bir tonla.

"Hanım!" diye böğürdü. Üstüne atladım, çantam yine vurmak için havalandı; ama beklenmedik bir atiklikle ayağa fırladı, masa yine aramızdaydı.

"Sen yeğenimle evlenmiş numarası yapan üçkâğıtçı bir kızdan başka bir şey değilsin, onun kimseyle evlenmediğine dair kanıtlarım var. İşte!" Önüme resmi bir belge fırlattı, görmemezlikten geldim. Dikkatsiz olduğumun farkındayım ve işte yakalandım. Kendi hatam.

"Eyaletlerin hiçbirinde Myron'la evlendiğime dair herhangi bir kayıt yok," dedim, "çok iyi bir nedenden dolayı," belgeyi rulo yapıp ona fırlattım, "çünkü biz Meksika'da evlendik."

"Neresinde?"

"Benim avukatlarım senin avukatlarına söyler," dedim.

"Bu arada, eğer bu anlaşma 1 Nisan'a kadar yapılmayacak olursa, elinde ne var ne yok alırım." James Cagney'in dediği gibi durum riskliyse iddianı ikiye katla.

Bir kraliçe edasıyla oradan ayrıldım, ama bu konuşma beni sarsmıştı ve hâlâ aynı durumdayım. Hemen avukatımı arayıp, Monterrey'den yeni bir tane alır almaz evlilik belgesini ibraz edeceğimi söyledim.

Kahretsin; amma da berbat bir durum! Birden kendimi çok yalnız ve korkmuş hissettim. Birkaç dakika önce mahvolmuş bir Mary-Ann'den Rusty'nin kenti terk etmiş olduğunu öğrendiğimde, moralim yine de pek düzelmedi. Nedenini öğrenmek için sıkıştırdığımda, gözyaşlarına boğuldu ve söyleyemedi ya da söylemedi. Şimdiki gibi güneş parlasa ve hava ılık bile olsa da şubat ayını hiç sevemedim.

20

Parti için koyduğum temel kurallar kabul edildi. Sutyen ve külot giyecek, ben istemedikçe çıkarmayacaktım. Bana hiç öğrenci olmayacağına dair güvence vermesine rağmen, Gloria Gordon'ın hem partide hem de ev sahibesi rolünde olduğunu hatırlatınca, Clem kurallarımı kabul etmek zorunda kaldı. Tavizim kabul edilmişti. Dedikleri gibi her şey karşılıklı.

Parti, Hollywood tepelerinin yukarılarında, küçük bir evde ve-

riliyordu. Beni oraya tıknaz, sıkıcı bir adam götürdü, bir zamanlar Romanoff'un Yeri'nde garsonluk yapmış ve istese, dilese, servis yaptığı yıldızlar hakkında binlerce hikâye anlatabilecekken yalnızca havadan ve beyzboldan söz etti. Daha sonra; beni almaya geldiğinde, kafasının dumanlı olabileceğini ve muhabbet için gününde olmadığını düşündüm.

Eve vardığımızda, kapıyı üzerinde gözlüklerinden ve boynundaki zincire takılı koca bir kapı anahtarından başka bir şey olmayan Clem açtı. Çok kıllıydı, bundan hiç hoşlanmam ve penisi dik durumda olmadığından bir tahmin yürütmek pek doğru olmasa da ufak ve sanki birçok kişi tarafından çiğnenmişçesine mutsuz görünüyordu ve tabii ki sünnetliydi, bunu çekici bulmam. Doğal olarak, fiziksel güzellikten pek nasibini almamış çoğu erkek gibi Clem de kendini dayanılmaz buluyordu (şüphesiz gizli bir psikolojik telafi yasası iş başında). Beni hemen kıllı kollarının arasına aldı, yumuşak aletini kasıklarıma bastırdı ve kulağımı ısırdı.

Çıplak ayak parmaklarına kuvvetle bastım ve hemen özgürlüğüme kavuştum.

"Aman yarabbim, Myra!" Bir ayağını eline alıp diğerinin üstünde zıplamaya başladı, beni biraz tahrik eden gülünç bir sahne. Ama bana soyunma odasını göstermeye gelen Gloria beni daha fazla tahrik etti. O da çıplaktı ve merhum Jinx Falkenburg'a benzeyen, ince uzun bedeni bu dünya için aşırı güzeldi. Soyunurken, o şahane pembe uçlu memelerden birini, tapınırcasına, hafifçe bir elime alıp, öylece tutmamak için kendimi zor zaptettim. Lezbiyen olmamama rağmen her iki cinste de fiziksel olarak çekici olan bir şeye karşı duyulan doğal insani tepkilere sahibim. *Normal* insani tepki derken kültürümüzün, inatla biseksüellik düşüncesine karşı olduğunun bilincindeyim. Cinsel ilişkinin yalnızca bir tek *doğru* biçimi olduğunda ısrarlıyız: Erkek ve kadın çocuk yapmak için birleşir; geri kalan her şey yanlıştır. Daha da beteri Yeni-Freudçu hahamlar (bütün değiştirme çabalarıma rağmen Dr. Montag hâlâ onlardan biri) heteroseksüellik dedikleri şeyin sağlıklı, homoseksüelliğin sağlıksız ve ustaları Freud'un tüm insanlar her iki cinsi de çekici bulur yargısına rağmen biseksüelliğin bir efsane olduğuna inanıyorlar.

Düşünsel anlamda, Dr. Montag, normal insan tepkisinin çe-

şitliliğinin bilincinde; ama duygusal olarak, Grand Concourse'dan hiçbir dişçi, bir kadının, bir erkekten aldığı hazzın aynısını kendi cinsinden de alabileceğini ya da alması gerektiği düşüncesini asla kabullenemez. Oysa birçok kadın, hem de en az yıpranma payıyla, hem kadınlarla hem erkeklerle son derece doyumlu bir yaşam sürebiliyor. Ama büyük yeni-Freudçu çözümleme geleneği içinde, Dr. Montag, kendi önyargılarıyla tümüyle bağdaşmayan herhangi bir kanıtı kabullenmeyi reddediyor. Onun için ya Musa ya da Altın Öküz. Ortası yok. Oysa, çoğu zaman ikna edici ve hatta açık fikirlidir, benim Dr. Montag'ı büyülemiş olduğum gibi Dr. Montag da bir ara Myron'ı büyülemişti. Bununla birlikte, bütün yetersizliklerine rağmen, hiçbir zaman unutulmamalıdır ki Myron'ı insanın *asıl* doğasıyla sürekli uyum içinde yaşaması gerektiğine ikna eden, Randolph Spenser Montag'dır. Sonuç olarak, Staten Adası feribotunda, Myron mutlaklık rüyasını hayata geçirdi ve bir Venedik Prensi gibi kadınlık simgesi denizle evlendi; ama hayatıyla, yüzükle değil, beni de dünyayı değiştirme işinde yalnız bıraktı.

Hepimiz için sarsıcı olan bu deneyimden beri, Randolph, bazı yönlerden, yeni bir adama dönüştü, değişmiş bir dişçi. Artık, neredeyse, daha genç hastalarının anlattığı, geçici heveslere ve o anın hazlarına bağlı olarak cinsel rollerin hızla değiştiği parti öykülerine inanıyor, eskiden bu öyküleri hayali tatmin araçları olarak niteleyip reddederdi. Güzel bir kız ve çirkin bir erkek (Gloria ve Clem gibi) söz konusuysa, ruh sağlığı yerinde herhangi bir kadın gibi kızı tercih ederdim, dün gece yaptığım gibi hiç düşünmeden Gloria'nın iki memesini de avuçladım ve göbeğinin hemen sağındaki apandisit izini öpmek üzere diz çöktüm, dünyanın en güzel gamzesiydi, cerrah işini çok iyi becermişti.

"Yavrum, beni tahrik ediyorsun!" Gloria elbisemi, bana hiç fırsat tanımadan yataktaki elbise yığınının üzerine fırlatırken böyle haykırdı. Sonra külotuma saldırdı, ama onu durdurdum, Clem'le olan anlaşmamı anımsattım.

Kaşlarını çatıp somurttu. "Benim için bile mi?" diye sordu, sutyenimin dantelleri arasından fırlamış güzel memelerimi parmaklayarak.

Gloria'nın omzu üzerinden soyunan eskortuma bakarak,

"sonra" diye fısıldadım. Eskortumun konuşma özrünü başka şekillerde telafi ettiği ortadaydı. O kadar da fena durmayan bir bira göbeğinin altında, çok hoş bir ibrik sapı gibi dokunulmayı bekleyen, kocaman beyaz bir nesne pörtlemişti.

Kapıya doğru yürürken, elim, bir yılan gibi atılıp şeyine yapışarak onu aniden durdurdu. Kısa ama şiddetli bir güç duygusu hissedecek kadar tuttum onu (kımıldayamıyordu, o kadar sıkı tutmuştum ki). Sonra onu bıraktım. "Deli!" diye bağırarak partinin verildiği karanlık odaya doğru yollandı.

İzlenimler: Çeşitli, bazıları hoş, bazıları değil. Sonuç olarak, benim tarzım değil. Ben tek bir erkek istiyorum, yenmek için; hizmet edecek yirmi erkek değil. Ama görsel açıdan sahne çekiciydi. Seramik tabana yataklar rastgele atılmıştı.. Lambalara asılı havlular odaya bir festival görüntüsü veriyor; odanın tek ışığı girift gümüş çerçeveli, kırmızı ve mavi camlı bir Fas lambasından geliyordu.

Estetik olarak, dekor son derece tatmin ediciydi; kızlar da öyle, erkekler iyi iş becermişlerdi. İşin aslı, konuk listesini bir erkeğin yapmış olduğu besbelliydi, gerçi odada birkaç yakışıklı genç aygır vardı (Four Skins'in beş üyesinin ikisi buradaydı); ama çoğunluk Clem'e benziyordu: Yakışıklılıktan nasibini almamış, kızları yatağa atabilmek için kişiliklerine ve paralarına güvenmek zorunda kalan erkekler. Benim beğenime göre bir seks partisinde bulunabilecek en uygunsuz tiplerdi, bu da şüphesiz onların, buralarda "çete savaşı" olarak nitelenen orjilerin önde gelen elebaşıları olmalarını açıklıyordu.

Parti dört saat sürdü. Bu, erkeklerin dayanabilecekleri süreydi. Oysa kadınlar, orgazmları arasında ufak şekerlemeler yapabilmeleri koşuluyla, sonsuza dek dayanabilir. Bir keresinde, Gloria birkaç dakika içinde on iki kez orgazm oldu (Romanoff'un eski garsonunun yardımıyla, gerçekten güçlü bir adam, uzun süre devam edebilen ve kendini tutabilen biri); sonra da kafası Clem'in kucağında pat diye uyuyakaldı, Clem'le dünyayı unutmuş bir vaziyette uğraşıyordu o sırada. Uyandırılamaması Clem'in ödünü patlattı. Allahtan ağzını zorla açabildik de fazla bir hasar oluşmadan ufak hazineyi kurtarabildik. On dakika sonra Gloria'mız uyanık ve eğlenceye hazırdı. Bu defa Clem'in sırasıydı. Beline iri bir dildo bağlamıştı, çünkü söylediği gibi "Kafanı kullanmak lazım"dı ve

böylece ona minimum çabayla maksimum haz verebiliyordu.

Benim sınırlı bir katılımım söz konusuydu. Seyrettim ve yalnızca ara sıra yardım ettim: Orayı gıdıkla, şurayı parmakla, yala, ısır, o kadar; derken arkadan, geldiğini görmediğim, beklenmedik kaba bir tecavüz. Four Skins'den köylü kılıklı biri, kendini rahatlatırken bu söz konusu eylemi ilk kez on iki yaşındayken bir koyunla gerçekleştirdiğini, bugüne kadar da önden yerine arkadan yapmayı, koyun yerine de keçileri tercih ettiğini anlattı, yoksa kızları mı demişti? Four Skins'in diğer üyeleri gibi onun konuşması da söyledikleri şarkıların sözleri gibi güç anlaşılıyordu. Elimde bir makas olsaydı, onu oracıkta iğdiş edebilirdim; ama makasım olmadığı için yapmadım, sessizce boyun eğdim ve hatta, dürüst olmak gerekirse Myra Breckinridge'e, şu domaltılmış muzaffer Amazon'a hiç yakışmayan bu durumdan sapıkça, mazoşistçe, Myronvari bir haz bile aldım.

Sonra, Skin, kendini boşalttıktan sonra beni bıraktı ve zorbalığını devam ettirmeye gitti. Mutlaka bir gün, bir şekilde intikamımı alacağım... yirmi yıl beklemem gerekse bile! Myra Breckinridge amansız ve acımasızdır.

Bu ayrıntılı notlar gerçekten senin yararına, sevgili Randolph. Kâfirlerin, senin aslında hor gördüğün davranışlarından örnekler (elbette Clem bir Yahudi, ama California denen Yahudilik dahil her şeyi emen ve tek tip hale getiren şu dev sünger tarafından tamamıyla yutulmuş). Ve sen bile, önyargılarına rağmen, bu gençlerin, görünürde hiçbir yükümlülük ya da ödün verme korkusu olmadan, hayatlarını akışına bırakmalarından etkilenmekten kendini alamazdın. Erkekler, toplumun, erkeğin rolü olduğuna inandığı şeyleri yapmaktan çekinmiyorlar (vahşi, yıkıcı, vajina-merkezli); birbirlerinin bedenleriyle eğlenerek oynuyorlar ve gerçekleştirmeye cesaret edemeyecekleri hiçbir gizli hayalleri yok gibi görünüyor. Herşey ortada ya da bir tanesinin, yerde, seanslar arasında dinlenirken söylemiş olduğu gibi, "Böyle bir etkinlikten sonra artık bir hafta ihtiyaç duymam. Yaptım ve yapmak istediğim başka hiçbir şey kalmadı ve gerçek bir partiden sonra duyduğum keyfi başka hiçbir şeyden almıyorum." Yani Dionysos öğretisi yaşamımızda hâlâ bir zorunluluk. Onun yokluğu dünyayı kesinlikle nevrotik ve deli yaptı. Eminim ki ergenlik çağında bu tür zevkler

yaşamış olsaydım, tamamen değişik biri olurdum. Allahtan, tatminsizlik içindeydim. Eğer böyle olmasaydı, Myra Breckinridge asla var olmazdı, bunun sonucunda dünyanın kendini yaratan Myra'dan yoksun kalması; bizim, hiçbirimizin bugün katlanabileceği bir şey olmazdı.

Bu sözcükleri yazarken, birden Myron'ı Gloria Gordon'la sevişirken düşündüm! Neden? Ne kadar tuhaf... böyle bir şeyin düşüncesi bile birden gözlerimi yaşlarla doldurmaya yetti. Zavallı Myron. Ama, sonuç olarak, ölmüş olması daha iyi.

Kimse bu gençlerin toplumumuza olan etkilerini küçümsememeli. Şu swingers denen özgür seks pratikçilerinin toplumda küçük bir azınlık oluşturdukları doğru; ama hâlâ kendileri hakkında ikili bir bilinç geliştirerek akıl sağlıklarını koruyan (bunu yapabilen) genç ve sıkılmış çoğunluğun fena halde ilgisini çekiyorlar. Onlar, bir yandan, sorgusuz sualsiz, toplumumuzun erkeğin baskın, saldırgan, kadına eğilimli olmak zorunda olduğu mitini kabul etmiş gibi görünmek durumundalar. Diğer taraftan da insanları, erkekliklerinin kanıtı olarak yere yıkmalarına ya da herhangi bir şekilde geleneksel erkek rolünü oynamalarına izin vermeyen iktisadi ve toplumsal bir sistemin kölelerinden başka bir şey olmadıklarının da fena halde bilincindeler. Sonuç olarak, genç erkekler bu durumu erkek olmayı *oynayarak* telafi ediyorlar; kovboy giysileri, çizmeler, deriler giyerek, giysiler aracılığıyla (fetişistler için amma da keyifli bir çağ!). Toplumumuzun beğendiğini *iddia ettiği*, ama rolünü oynayan bir illüzyonistten daha fazlası olmak istediğinde hemen yok ettiği erkek türünü canlandırmaya çalışıyorlar.

Ne olduğunu bilmek, erkek *swinger*'ın bilgeliğidir: Hem toplum hem de kadınlar tarafından eşit ölçüde sömürülen toplumsal ve iktisadi olarak zayıf bir erkek. Bu durumunu kabul ederek kendini, cinsler arasındaki çizgilerin herkesin çıkarına silindiği, çokbiçimli bir cinsel serbestlikte ifade edebiliyor. Bunun, gelecek için uygulanabilir tek model olabileceğini düşünüyorum ve de en sağlıklı olanı... Belki eski kafalı Mary-Ann'le ilişkisi dışında, geleneksel yöntemlerle egemen olma içgüdüsü her zaman yenilgiye ya da düş kırıklığına uğramaya mahkûm olan Rusty gibilerinin katı, modası geçmiş erkekliklerinden daha sağlıklı olduğu kesin... Bu ilişki şu

sıralarda sona ermek üzere; çünkü Mary-Ann hâlâ ondan haber alamamış ya da öyle söylüyor. Sanırım tutuklandı, tam da ben son hamlemi yapmak üzereyken. Bu hiç de adil değil!

Parti bir yeme çılgınlığıyla sona erdi. Güzel kızlar sanki haftalardır hiçbir şey yememiş gibi soğuk mezeleri aç kurtlar gibi silip süpürürlerken, pili bitmiş erkekler de taze seks kokan havlular arasında horul horul uyuyorlardı. Myron olsa ne kadar eğlenirdi! Ama sanırım o erkeklere kızlardan daha çok ilgi gösterirdi ve belki de bir boğaya benzeyen Skin'i taklit ederdi; onun gibi, genç bir erkeğin bir kızın bacakları arasında klasik pozisyonunu almasını bekler, sonra üzerine atlayıp zorla içine girer, tecavüze uğrayan genç ise aşikar öfkesine rağmen, yine de yeterince kendine güveni (ve Dionysosvari kendini bırakmışlığı) olduğundan işine devam ederdi, sanki -oh tanrım, güç sağlama yolları ne kadar da çeşitli!

BUCK LONER BİLDİRİYOR
Kayıt No: 751
27 Şubat

Evet, bu sabah bir adım öne geçmeyi başardı ofisime geldi ve şu Meksika evlilik belgesini getirdi daha önce veremediği için özür diledi ama nereye koyduğumu unutmuşum Buck Dayı bana Buck Dayı dediği zaman şöyle boynunu kırıvermek istiyorum o gerçekten şeytanın teki buna hiç şüphe yok üstüne üstlük bir de dedi ki mülkteki payını almak için sabırsızlanıyormuş ve umuyormuş ki tırnak içinde beş para etmez Flagler ve Flagler bir an önce şu yarım milyon dolarlık anlaşmayı yapsın tırnağı kapat yarım milyon dolarlık anlaşmamı diye sordum oysa biz en son 350 üzerinde anlaşmıştık dedi ki tırnak içinde o öncedendi ama senin dedektiflerin ben sanki General Motorsu falan eleştirmişim gibi hakkımda bir şeyler bulmaya çalışırken ben de bekledim bekledim ve ekstra yüz elliyi bana çektirmiş olduğun manevi işkencenin verdiği zararın karşılığı olarak düşünüyorum tırnağı kapat ne diyordum kendimi mümkün olduğunca

denetledim ve dedim ki tırnak içinde bak Myra avukatların nasıl olduğunu bilirsin ayrıca daha önce hiç karşılaşmamıştık ve kendimi paldır küldür hayatıma giren ve rahmetli yeğenimle evlenmiş olduğunu iddia eden bir yabancıdan başka nasıl koruyabilirdim ki soru işareti tırnağı kapat evet senin bakış açını anlıyorum dedi tırnak içinde elbette anlıyorum ama sen de benimkini anlamalı ve Myron öldüğünden beri neler çektiğimi tahmin etmelisin beni bu dünyada tek başıma ve bir kuruşsuz bıraktı biraz bu zavallı korunmaya muhtaç dul numarası çerçevesinde söyleştik sonra gene bana ödemem için 1 nisana kadar süre verdi yoksa mahkemeye gidip gerçekten sertleşeceğini söyledi ben de suçu Flagler ve Flaglerin üzerine atarak onu yatıştırmaya çalıştım ama Myranın Myronla çok yakın bir ilişkisi olduğu su götürmez bir gerçek olsa da işin içinde bir bit yeniği var ilişkilerinden eminim çünkü Myronı tanımamış da olsam Gertrudeu çok iyi tanıdığından adım gibi eminim bir keresinde Myra Gertrudedan hiç haz etmediğini ağzından kaçırmıştı özellikle de gazeteler ve ipler gibi değersiz şeyleri biriktirdiği ve korkunç pintiliğinden dolayı buzdolabını tıka basa dolduran çürümüş yiyecekleri atmadığı için yani Myra bütün bunları uyduramazdı ve Gertrudeun evinde yemek yiyen herkesin küfle cebelleştiği konusunda anlaştık ama ben Gertrude şu oğlunu gerçekten severdi dediğimde Myra kaşlarını çattı ve hayır Buck Dayı o yalnızca kendini severdi dedi ben de bu hepimiz için geçerli değil mi dediğimde hayır dedi bu dereceye kadar değil tırnağı kapat ama daha fazla bir şey anlatmadı bu iki kızın anlaşamamış oldukları aşikar ama hangisinin daha kötü olduğunu söylemek güç yoo hiç de güç değil Myra hayatım boyunca tanımış olduğum en korkunç kadın ünlem işareti paragraf sonra bana Rusty Godowskyden bir haber alıp almadığımı sordu hayır dedim ama bizim öğrenciler sık sık ortadan kaybolup bir süre sonra hiçbir şey olmamış gibi geri dönerler ama o dedi ki sırf zavallı Mary-Ann kalbi kırık Mary-Ann yüzünden merak ediyormuş ama ben bal gibi biliyorum ki kampustaki kızların yarısı gibi Myranın da o aygırda gözü var ve şimdi de azgın bir kısrak gibi davranıyor neyse ben de dedim ki arkadaşım iyi bir Cumhuriyetçi olan şerifi aramakla

başlayarak kayboluşuyla ilgili araştırma yapacağım ve içeri düşüp düşmediğini soracağım çünkü her şeyden önemlisi şartlı tahliye edilmişti nokta paragraf sonra Myra benden öğrencilerin diğer ofisimde duran özel sağlık raporlarına bakma izni istedi çünkü tırnak içinde şey hakkında bir araştırma yapıyorum sanırım Rosenberg sonrası kuşağı üzerine dedi bir de üstüne üstlük Komünist galiba ama Bayan Dinamitle uğraşırken çok dikkatli olmak lazım bu yüzden ona izin verdim zaten hiç de ilginç bir şey yok o dosyalarda sadece Akademiye başlarken yapılan sıradan bir fiziksel çekap bir ara Yalede yaptıkları gibi çıplak fotoğraflarını çekmeyi düşünmüştük ama kızlar karşı çıktı daha doğrusu kızların ana babaları karşı çıktı her ne kadar Playboyun tavşan kızları çağında yaşıyorsak da bu parlak fikir güme gitti nokta paragraf masözün randevusunu bu öğleden sonradan yarına ertele çünkü bu kentin yarının yıldızları için en iyi artist ajanı Letitia Van Allenle bir konferansa katılmak için kente gideceğim Van Allen Universal filmlerinin kastinglerinde bir numara Bobbienin böf strongonofu için ekşi krema almayı unutma

21 Fairfax Caddesi'ndeki CBS televizyon stüdyosunda Mary-Ann'in yanında oturuyorum. Bir film stüdyosunun karikatürü gibi görünse de genel hava etkileyici. Hem de o kadar etkileyici ki artık filmlerin, bu dünyanın dört bir yanına kelimenin tam anlamıyla ışık hızıyla imgeler gönderen elektronik aletin yalnızca bir unsuru olduğundan her zamankinden çok eminim. Bunun ne anlama geldiği üzerinde henüz kafa yormadım. Ama filmlerin klasik çağının sona ermiş olduğu ve sinemanın yeniden bir altın çağ yaşama olasılığının, Kral I. James dönemi yazarlarının başarısına rağmen manzum tiyatronun yeniden popüler olma olasılığından daha fazla olmadığı çok açık.

Elbette görsel öyküler daima film yapılacak ve sinemalarda olmasa da televizyonda gösterilecek. Ama bu öykülerin *doğası* değişmeye mecbur; çünkü televizyon yeni bir insan türü yaratıyor, bu

yeni insan türü de yeni bir sanat türü yaratacak; şu anda daha yeni yeni başlamakta olan bir yaratım çemberi bu. Yaşamaya değer çılgınlıkta bir an! Ve 40'ların klasik filmlerini her ne kadar romantik bir biçimde özlüyor da olsam, onların bir daha asla yapılamayacaklarını biliyorum; çünkü Büyük Bunalım, İkinci Dünya Savaşı ve Pandro S. Berman ve daha birçoklarının on binlerce sinemanın perdesini muhteşem düşlerle donatmalarını mümkün kılan o ulusal masumiyet çağı gibi o filmlerin çağı da sona erdi. O günlerde bugün eksik olan bir bütünlük vardı ve ne Alan Resnais ne de Andy Warhol (günümüzün tek karşılaştırılabilir sinemacıları) umutsuzca parçalanmamış eserler yaratabilir. Warhol'un Uyuyan Adam'ını daima bunun dışında tutuyorum, bu film estetik açıdan yeni bir çığır açmış ve her zaman kafamda olan, ama netleştirmeye cesaret edemediğim köktenci bir kuramı kanıtlamıştır: Sanattaki can sıkıntısı, uygun koşullar altında, anlamsız olabilir. Art Linkletter Şovu için toplanmış izleyicilerin arasında, Mary-Ann ile yan yana oturuyor olmayı çok keyifli buluyorum. Bir şovmen bizi kötü fıkralarla ısıtmaya çalışıyor. Birkaç dakika içinde yayında olacağız, oyuncular, teknisyenler, dinleyiciler, izleyiciler; sihirli kutu herkesi tek vücut haline getirdi. Bu şovu özellikle dayanılmaz buluyorum, Milton Berle'nin *tüm* elektronik efektlerini yapmayı tercih ederdim. Ama Mary-Ann gelmemi istediği için buradayım ve genellikle ne yapmayı isterse onu yapıyorum; çünkü Rusty'nin yokluğu bizi tuhaf bir biçimde birleştirmiş durumda. Tabii hâlâ Rusty'den hoşlanmadığıma ve onu maymuna benzettiğime inanmaya devam ediyor, ben de bu kanısını değiştirecek hiçbir şey yapmıyorum. Bir gün, tamamen onun olduğuna inandığı şeye –Rusty'nin bir gün döneceğini varsayarak elbet– kendi yöntemlerimle sahip olacağımı bilmenin acıklı hazzı neredeyse dayanılmaz.

Mary-Ann, onun eğer hapiste değilse (yalnızca profesyonel suçluların yerel polis tarafından rahat bırakıldığı, ama poliste kaydı olan her gencin sürekli haksız tutuklamalara maruz kaldığı Los Angeles bölgesinde çok yüksek bir olasılık) birkaç serseri arkadaşıyla birlikte muhtemelen Meksika'ya gitmiş olduğuna inanıyor. Onu avutmak için elimden geleni yapıyorum, uzun uzun erkekler ve yaşam hakkında... ve kariyeri hakkında "kız kıza" konuşuyoruz.

Diğer öğrencilerin aksine, Mary-Ann profesyonel olabilir. Miss

Cluff kesinlikle haklı ve ben kişisel olarak, öğrencilerin numaralarını gösterme zamanı olan; ama aslında pek de bir şey beceremedikleri haziranı beklemektense, kestirmeden gidip onu doğrudan bir ajanla tanıştırmak istiyorum. Miss Cluff, Akademi'de çalıştığı şu yedi yıl içinde hiçbir öğrencinin ne televizyonda ne de sinemada bir iş bulamadığını söylüyor. Bu inanılmaz bir şey. Bazıları modellik yapıyor, ama bu da genel olarak bildiğimiz fahişelik aslında. Buck'a öğrencilerinin profesyonel dünyadaki bu başarısız girişimleri hakkında soru sorduğumda, hiç de şaşırmış görünmedi. "Şekerim," dedi, aynı eski Başkan'ın karısı gibi, "şekerim" denilmesinden ne kadar nefret ettiğimi bilerek hem de, "önemli olan insanları mutlu etmek ve bu çocuklar burada oldukları sürece mutlular. Kabul etmek zorundayım, haziranda, çocuklarımız dışarıdaki gösteri dünyasının belki de içinde onlar için yer olmayan, kocaman, acımasız bir yer olduğunu gördüklerinde gerçek bir düş kırıklığı yaşayacaklar. Evet, kabul ediyorum, bunu öğrenmek onlar için çok korkunç bir şey, hatta haziran alıştırmalarına hiçbir ajan ya da profesyoneli çağırmamayı bile düşündüm; ama onları uzak tutarsam elbette işimi kaybederim; yani Haziran Düşkırıklığı hepimizi üzecek, ama bunun hemen ardından Buck Loner Temmuz Gösterisi gelecek, şimdiki Akademi Ödüllerine çok benzeyen, bol Oscarlı (ya da çocukların dediği gibi bol Buck'lı) bir ödüller dizisi, ödüller Bobby Darin ayarında gerçek şöhretler tarafından verilecek; bu, sana söyleyeyim, haziranı pek güzel telafi edecek.

"Evet, ama er geç dış dünyaya adım atmak *zorundalar*..."

"Neden?" Doğrudan bir soruydu. "Eğitim masraflarını karşılayabilecek parayı toparlayabildikleri sürece burada ömür boyu kalabilirler. Irving Amadeus'a bak. Buraya on dört yıl önce, Paul Robeson gibi şarkı söyleyen bir yıldız olmak isteyen bir öğrenci olarak geldi ve hâlâ bizimle, kadromuzda ve kendine ait üç yüz kaydı bulunan değerli bir öğretmen. Eğer bu gerçek bir yıldız olmak kadar hoş birşey değilse, neyin aynı değerde olduğunu bilmiyorum."

Buck Loner'ı zengin yapan, işte bu tuhaf, iğrenç felsefe. Ama dürüst olmak gerekirse, şu an beni ilgilendiren tek şey onun servetindeki payım. Evet, bu servet ve Mary-Ann'in pek ciddiye al-

madığı kariyeri. Hâlâ Rusty'nin sözcükleriyle konuşuyor: "Ailede yalnızca bir yıldız." Benim yanıtım ise hep aynı. "Yıldız sensin. O araba tamircisi."

Sonunda Mary-Ann'i en azından, hazirandan önce, sesini bir yapımcıya dinletmeye ikna ettim, bu da onu en iyi biçimde değerlendirebilecek insanı bulmak için araştırma yapmaya başlamak zorundayım demek. Her ne kadar sesi, Jeanette McDonald gibi klasik (dolayısıyla günümüz pazarında bir işe yaramayan) bir tondaysa da, bir de Andrews Sisters'in en yeteneklisi olan merhum La Verne'inkine benzeyen caz sesi var. Eminim ki eğer La Verne sesini geliştirir ve olağanüstü görüntüsüyle alt kadro oynayabilirse, yıldız olma şansını yakalayabilir.

Dün gece ona Andrews Sisters'ın bir sürü plağını çaldım, daha önce Andrews Sisters'ı hiç dinlememiş olmasına rağmen, tonlarının alışılmadık olduğu sonucuna vardı ki bu onları küçümsemektir! Onların ses tonu eşsizdir ve gerçek bir efsanedir, Amerikan tarihinin en güzel yıllarının folklorunun bir parçasıdır onlar. Andrews Sisters gerçekten zirveye ulaştı ve kimse onları oradan indiremedi.

Mary-Ann dirseğiyle kolumu dürttü. "Miss Myra, herkesin içinde böyle yazmanız gerçekten doğru değil!" Elektronik çağında herkesin içinde yazmanın insanlığa karşı yapılmış bir edepsizlik olduğu gerekçesiyle beni kibarca azarladı.

Onu mutlu etmek için şimdi bu defteri bırakacağım ve benim de bir parçası olduğum stüdyo izleyicisinin yavan kahkahalarına karşılık veren komedyenin fıkralarını dinleyeceğim; çünkü birdenbire, biz, hepimiz ne keyif; yayındayız!

22 Tahmin ettiğim gibi, erkek öğrencilerin yüzde yetmiş ikisi sünnetli. Clem'in partisinde, Amerikalı doktorların, hiç ayrım gözetmeden bütün erkekleri bebekliklerinde sünnet ettiklerini anımsadım, bu uygulamanın kesinlikle karşısındayım, New York Times'ın Kitap Eki'nde, sünnetin yalnızca erkeklerin çok ufak bir bölümü için gerekli olduğunu kanıtlayan bir ça-

lışmanın reklamını yapan yayımcıyla da hemfikirim. Erkeklerin geri kalanı içinse sünnet, reklamcının deyimiyle, "penise tecavüzden" ibaret. 1940'lara kadar, Amerika'da yalnızca zengin ya da eğitimli sınıflar sünnet ediliyordu. *Gerçek* insanlar bu aşağılamaya maruz kalmıyordu. Ama varsıl savaş sonrası yıllarında bu operasyon standart bir işlem haline geldi, böylece hem doktorlar para kazanıyor hem de Amerikan annelerine, oğullarını böyle sakatlayarak çocuklukları sırasında oğullarının üzerinde kurmuş oldukları egemenliği onlara asla unutturmama olanağı sağlıyor. Bugün yalnızca yoksul Boston İrlandalıları, Ortabatı Polonyalıları ve Appalachian Güneylilerinin tam olduklarından emin olabilirsiniz.

Myron, kendisini sünnet ettirmiş olduğu için Gertrude'u asla affetmemişti. Hatta, bir keresinde, bu yüzden onu benim önümde suçlamıştı. O da doktorun bunu birtakım hijyenik gerekçelerle önerdiğini söyleyerek kendini savunmuştu; elbette bu gerekçelerin hiçbir mantığı yoktu, çünkü bu deri parçası genellikle kolayca temizlenebiliyordu. Burada tam anlamıyla kötü olan şey, sünnet derisinin alınışıyla, penis başının duyarlığının yüzde elli oranında azalıyor olduğu gerçeği... Püriten Amerikan annesi ve işbirlikçisi püriten Yahudi doktor için çok keyif verici bir durum olduğu şüphesiz, püriten Yahudi doktor dininin (ve annesinin!) kendini kesmiş olduğu gibi kâfirleri kesebiliyor olmanın keyfini çıkarıyor.

Bir keresinde bu konuyu Dr. Montag'la tartışmıştık, her konuda benimle aynı fikirdeydi; ama sonunda yine dişçiye dönüştü ve itiraf etti. "Ne zaman 'smegma'* sözcüğünü duysam, bedensel olarak hastalanıyorum." Musa'nın; İsa, Aziz Paul ve Gertrude Percey Breckinridge ile birlikte cehennemde kebap olduğundan eminim.

Rusty'nin sağlık raporunu bulamadım, sünnetli mi sünnetsiz mi bilmiyorum. İnşallah sünnetsizdir, çünkü ben bütün penisi tercih ederim... İnsanlık dışı bir operasyon yerine benim tarafımdan ırzına geçilebilmesi için!

* Penis başıyla derisi arasında ya da klitorisle küçük dudaklar arasında biriken yağlı madde.(ç.n.)

(Left to right) John Huston, Raquel Welch, Mae West and Rex Reed ready to begin filming "Myra Breckinridge."

SPECIAL SOUVENIR FOLIO
OF PHOTOGRAPHS FROM
THE 20TH CENTURY-FOX FILM

MYRA BRECKINRIDGE

Photographs by Terry O'Neill and Steve Schapiro
of Consolidated Diamond Minds, Ltd.

Bir görüşmede Myra cinsel cazibesini kullanıyor. Linda Darnell gibi filmlerde oynamak istiyor.

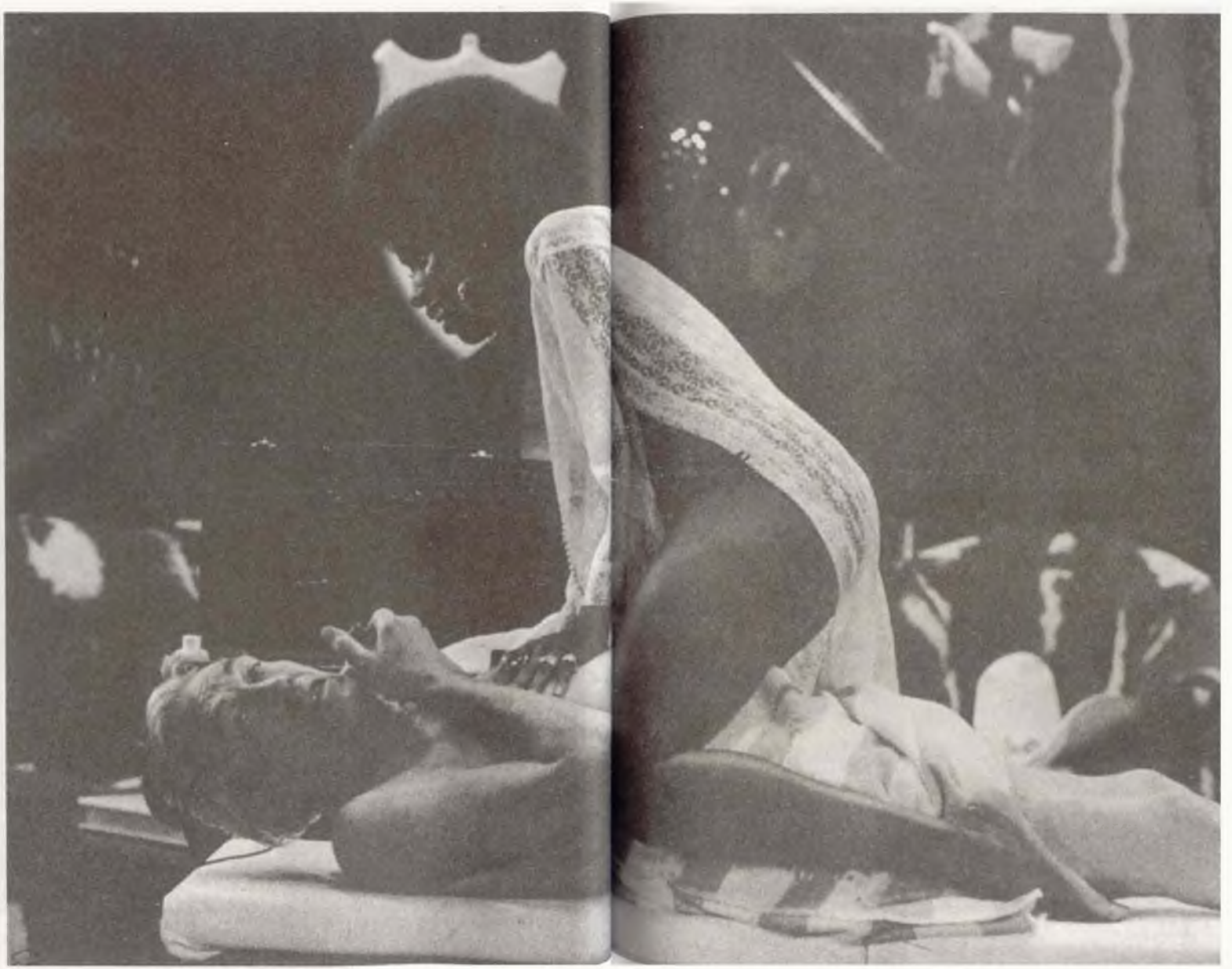
Artık bir zamanların "Radyonun Şarkı Söyleyen Tabanca Çeken Kovboyu" olmayan Buck Loner. (John Huston)

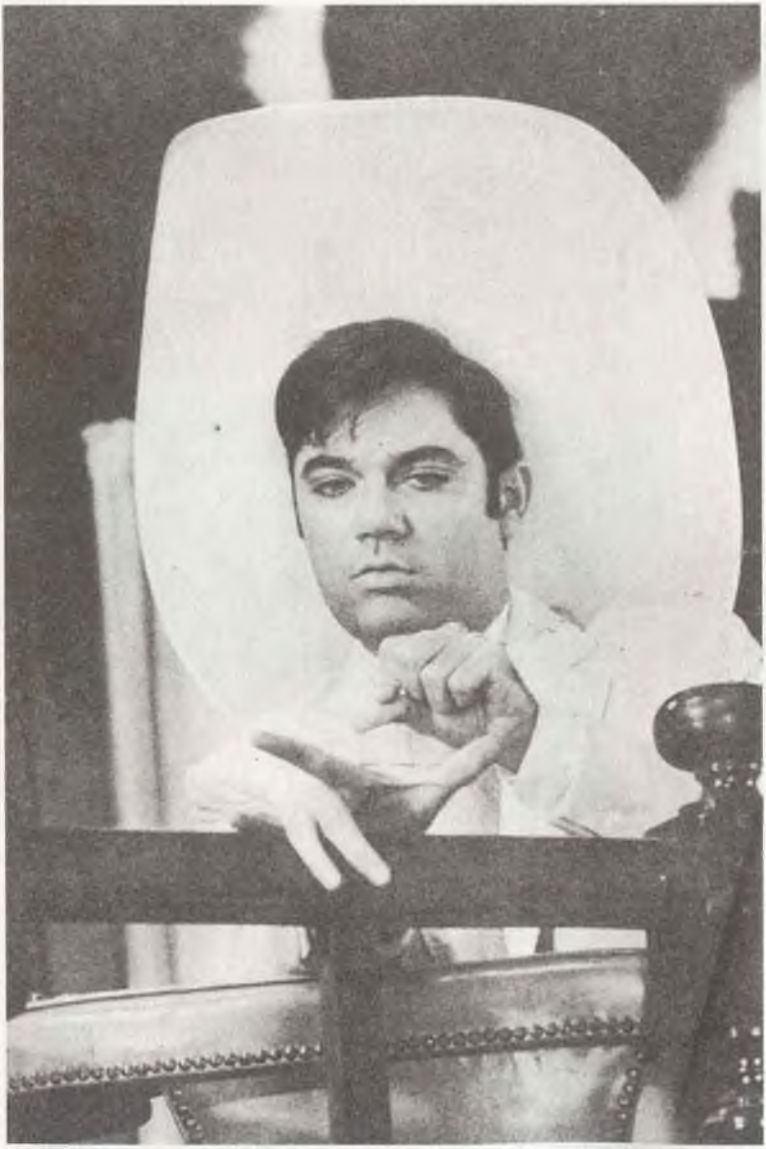
Bir zamanlar başka biri olduğunu kanıtlamak için tek çaresi vardır...

onlara ameliyatlı yerini göstermek!

Buck formunu korumak için düzenli masaj yaptırıyor.

Myron rolünde Rex Reed.

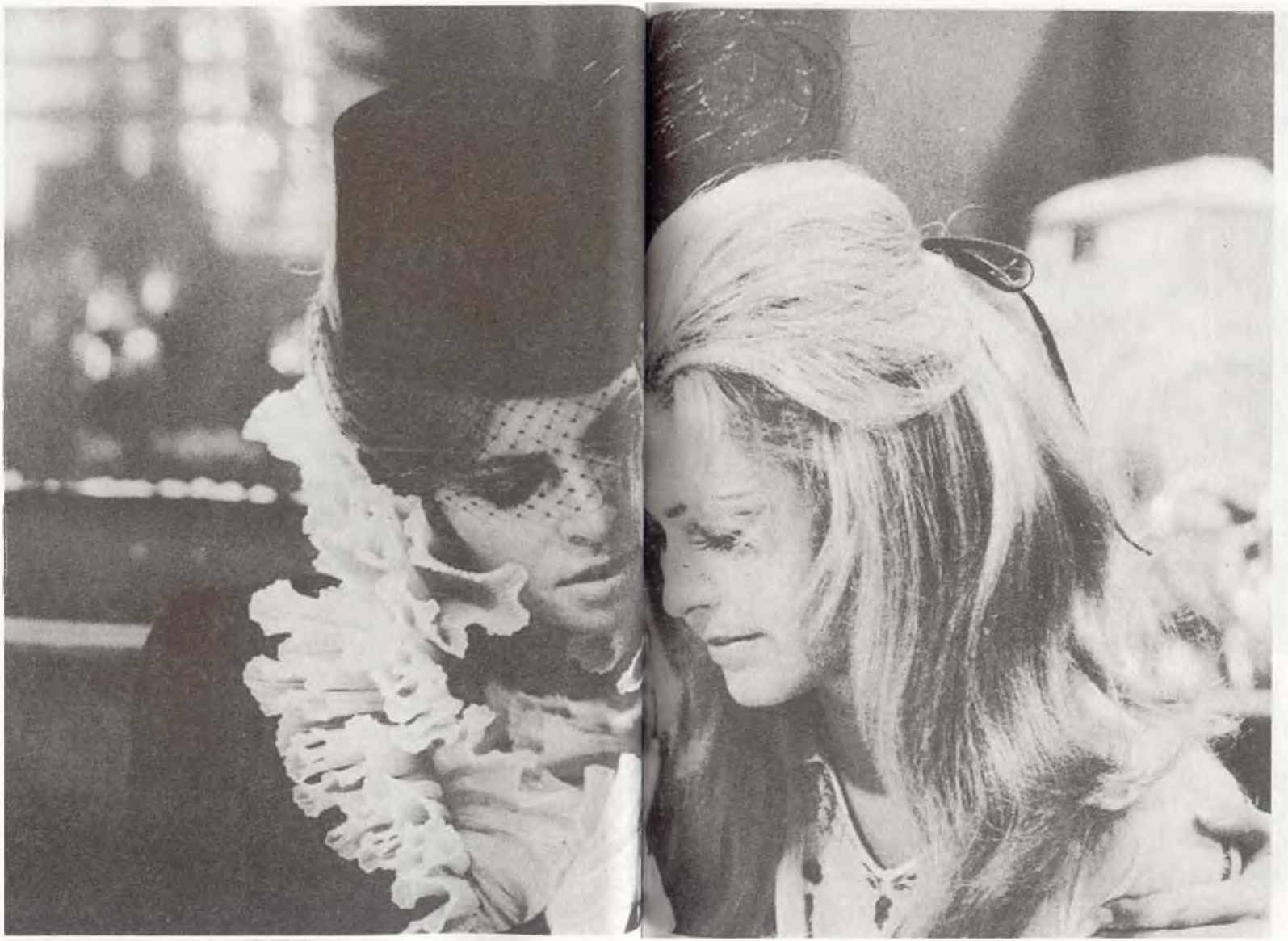

Myra ve Rusty (Roger Herren) Duruş konusunda kısa bir derse başlamak üzereler.

Hoca, öğrenciyi bir roman ya da filmde olabilecek en şaşırtıcı muayeneye hazırlıyor.

Myra, Mary-Ann'i (Farrah Fawcett) dostça olmanın ötesinde bir tarzda teselli etmeye çalışıyor.

Akademi'de mezuniyet partisi, (son sınıf öğrencilerinin alemi)

Buck Loner'ın sık masaj seanslarından biri, ama bu defa masaja ince dallar eşlik ediyor.

23 Kafeteryanın arka tarafındaki bir girintide, Buck Loner, öğrencilerin de yakından görebilmesi için sık sık bir ünlüyle öğlen yemeği yer. Bugünkü konuk ünlü artist ajanı Letitia Van Allen. Buck'ın zar zor bastırabildiği öfkesine rağmen, ben de onlara katıldım. Bayan Van Allen, kırk yaş civarında, çelik grisi gözlü, hoş, güçlü bir kadın. Buck'ı düş kırıklığına uğratmak pahasına çok iyi anlaştık.

"Bizim Buck Dayı ile uğraştığımız şey yetenek değil, Bayan Van Allen," dedim, elimi hafifçe Buck'ın sıkılı yumruğunun üzerine koyarak. "Biz efsanelerle uğraşıyoruz. Dünyanın her an muhteşem vücutlu bir Afrodit'e (Jean Harlow), kusursuz güzelliğiyle esmer bir sirene (Hedy Lamarr), güçlü, anlaşılmamış bir yabani adama (John Wayne), tatlı, kibar bir kadın avcısına (Melvyn Douglas), yaşamının baharını geride bırakmış, hayat yorgunu, ahlâksız bir âşığa (Humphrey Bogart), ölümsüz bir seks ilahesi; iyi eşe (Myrna Loy), faltaşı gözlü korkak bir oğlana (Lon McCallister), kibar bir şarkıcı kıza (Susanna Foster), başarılı bir aygıra (James Cagney) ve benzerlerine ihtiyacı var. Olympus birçok tanrı ve tanrıçayı barındırıyor ve onlar gerçekten de ölümsüzler, biri silinince ya da düşünce, hemencecik bir başkası yerini alıyor; çünkü tanrılar panteonun hep dolu olmasını istiyor. Yani bizim peşinde olduğumuz –sizin de sık sık bulduğunuz şey, Miss Van Allen– uygun an geldiğinde uygun kaidelerine oturtulacak bu efsanevi kişilikler. Örneğin, Marilyn Monroe öldüğünden beri, onun yerini alabilecek sarışın bir şehvet tanrıçası gelmedi, ben yıldız yaratıyor olsaydım, bu özellikleri taşıyan bir kız arardım, kayıp Altın Kız olabilecek biri. Aslında diğer işlerde olduğu gibi bizler de pazar araştırmalarıyla işe başlamalıyız. Bu da Olympus'un dikkatle incelenerek, hangi ana rollerin şimdilik boş olduğunun ve bu rollere kimlerin aday olduğunun belirlenmesi demek. Şu anda, kibar kadın avcılarından elimizde bol miktarda var, dahası, her yıl en azından bir buçuk Jack Lemmon filmi yüzünden; bitişikteki, kafası karışık ve gülünç fantezilerle dolu, sıradan erkeği kimseler istemiyor. Ama sarışın tanrıça, esmer tanrıça, şarkı söyleyen kız ve anlaşılamamış kahraman, ilahi ruhlarını günümüzde ölümsüz filmlere olduğu kadar, yaşayan ete de dönüştürecek birilerine ihtiyaç duyuyorlar. Belki tam şu anda, belki tam şu odada, alınlarına –bir kariyer sü-

resince– tanrı gibi olmak yazılmış, tanınmamış kızlar ve oğlanlar var, yeter ki biz onları bulabilelim ve ortaya çıkarabilelim. İşte bu yüzden, sen ve ben, Letitia, –sana böyle hitap edebilir miyim?– şu, Dalai Lama'nın ölümünün ardından, onun yeniden canlanan varlığını aramak zorunda olan Tibet rahipleri gibiyiz. Ve, rahibeler gibi bütün kişisel zorluklara rağmen; ırkımızın yeniden doğmuş, ölümsüz, eski ve daimi tanrıları olan az sayıdaki parlak yıldızını bulabilmek için hiç durmadan, Amerika'nın genç erkek ve kadınlarını sınamalı ve çözümlemeliyiz."

Lafımı bitirdiğimde uzun bir sessizlik oldu. Buck rokokosuyla oynarken Letitia Van Allen öylesine yüzüme bakıyordu. Sonra, "Bunlar, bu berbat iş hakkında duyduğum en sıkı, en doğru laflar. Haydi gel, bir şeyler içelim. Buck, senin şu ofisinde bize içecek birşeyler ver, seni ihtiyar piç!" dedi. Koluma girdi. "Buck bu işin gelmiş geçmiş en büyük kurdudur, ama şu oturduğum yerden gördüğüm kadarıyla dengini bulmuş gibi. Sende bayağı iş var ve dost bir dişi kurt olarak bunlardan biraz yararlanmak isterim." Tasarladığım gibi müthiş bir etki yaratmıştım.

Buck'ın ofisinde, koca bir bardak viskiden sonra, Letitia, son derece kesin bir dille, eğer bir gün Buck'dan ayrılmak istersem, ofisinde benim gibi tuttuğunu koparan birine yer olduğunu söyledi.

Bunu duyunca Buck'ın gözleri parladı. "Tabii hayatım, bu çok kıyak bir iş, öyle değil mi? Senin yeteneğinde birisi için burası çok küçük." Çok alçakgönüllü bir yanıt verdim. "Burası küçük olabilir, Buck Dayı; ama burası bizim, senin ve benim (görüyorsun ya Letitia, ben buranın yarısının sahibiyim) ve asla Buck Dayı'yı yarı yolda bırakamam." Buck'ın yüzü aniden karardı.

Miss Van Allen bunu farkına varmadı, çünkü ona tam o anda Mary-Ann Pringle'ın birkaç fotoğrafını verdim. "Hoş kız. Ama Marilyn Monroe değil." Fotoğrafları geri verdi.

"Sesi," diye açıkladım. "Bu ses onu muhtemelen ölümsüzleştirecek. O, kendini gösterme fırsatını bekleyen, Şarkı Söyleyen Kız Tanrıça."

"Bugünlerde o tür filmler yapmıyorlar. Ama belki bir gece kulübü gösterisinde ya da bir Broadway müzikalinin turnesinde rol alabilir. Neyse, sen söylediğin için onu dinleyeceğim; ama şimdi değil. Aygırlardan ne haber?" Letitia, maalesef bir monoseksüel

galiba. Yalnızca erkekler onu tahrik ediyor.

"Çok sıkı oğlanlarımız var..." diye başladı Buck, ama susturdum onu. "Bir tane *–belki–* var. Kategori: Anlaşılamamış kahraman. Adı Rusty Godowsky..."

"Bu isim ilerlemeli, ben de." Letitia bana döndü, "Hafta başında bana gel, Myra... öğlen yemeğine... bilgi dağarcığını biraz eşeleyeceğim. Siz Doğululardа şu an *in* olan bütün uçukluklar var. Universal'da hep şunu söylüyorum: "Allah aşkına, bu kadar California'lı olmayın. California'nın modası geçti, dünya uçuklarla doluyken Büyük Los Angeles Bölgesi'nde bunları hayal eden bile yok." Sonra gitti.

Sataşmaktan kendimi alamadım. "Benim yanımda ol," dedim mahzun Buck'a, "belki birkaç öğrencin böylece gösteri dünyasında iş bulabilir."

Yanıtlamasına fırsat kalmadan, masöz geldi: Beyaz hemşire üniforması giymiş muhteşem bir Avrasyalı. Ayrılırken ona büyük günü hatırlattım. Ya 1 nisanda bütün payımı öder ya da potu yükseltiriz.

BUCK LONER BİLDİRİYOR
Kayıt No: 763
4 Mart

İşlerde birazcık ilerleme var hiç olmazsa eğer ilerlemeseydi daha ne kadar dayanabilirdim bilmiyorum yeni masözle bir saatin üzerinde sürüyor bu da bir şeylerin işareti bu bir şey de baş düşman Myra Breckinridge Flagler ve Flagler Myra hakkında bir şeyler bulabilmek için ellerinden geleni yaptıklarını söylüyorlar ama şimdiye kadar hiçbir şey yok telefonunu bile dinliyorlar ve az önce şu bandı yolladılar Randolph Montag adlı bir deli doktoruyla yaptığı şehirlerarası New York konuşmasının önemli olabileceğini söylüyorlar bant zarfın içindedir ya da ilişiğindedir ya da her neyse

Golden State Dedektiflik Bürosu aşağıdaki düzeltilmemiş

telefon konuşmasını, içeriğinin çok gizli olduğunun bilincinde olarak arz eder ve Golden State söz konusu bandın elde edilişine ilişkin hiçbir sorumluluk kabul etmez.

Operatör: Los Angeles Dr. Rudolph Moon... adını bir kez daha söyler misin, canım?

Myra: Montag, Randolph, Rudolph Montag değil ve neden sen...

Operatör: Los Angeles Dr. Moondog'u arıyor... orada mı?

Ses: Anne (iki sözcük duyulmuyor) sonra (üç dört sözcük duyulmuyor) kedi hasta...

Operatör: Yavrum, babana söyler misin, burası Los Angeles...

Myra: Kahretsin, Dr. Montag evli değil ki...

Operatör: ... Los Angeles arıyor ve...

Ses: ...her şeyi halıya kustu...

Myra: Kahretsin, operatör, yanlış numara çevirdiniz...

Operatör: Sizi duyuyorum bayan, bağırmanız gereksiz...

Myra: Numaram...

Operatör: ...numarayı tekrar çevireceğim, bayan.

Elektronik sesler: Myra'nın ve/veya operatörün sesli soluması.

Ses: Bu bir bant kaydıdır. Çevirdiğiniz numara yanlıştır...

Myra: Operatör, lütfen, fazla vaktim yok...

Operatör: Belli ki bana verdiğiniz numara yanlış...

Myra: Yine çevir, kahretsin! Seni aptal... (sözcük tam duyulmuyor).

Ses: Evet?

Operatör: Los Angeles Dr. Rupert Moonman'ı arıyor, siz misiniz?

Ses: Evet, evet, ben Dr. Moonman, yani Montag, kim arıyor...

Myra: Yazamadım, çünkü ben...

Operatör: *Dr. Moon hatta...*

Myra: Hatta olduğunu biliyorum, şimdi lütfen defolu musun?

Montag: Kim arıyordu acaba?

Myra: Ben Myra Breckinridge, aptal herif!

Montag: Myra! Ne büyük bir zevk...

Myra: ...yazmadım çünkü yapacak çok şey var...

Montag: ...orada havalar nasıl?

Myra: ...yardımın lazım...

Montag: ...burası soğuk, belki on iki derece, bu yüzden saat ondaki hastam gelmedi, yani konuşabilirim...

Myra: ...şu kahrolası miras hakkında...

Montag: ...diş sağlığın nasıl?

Myra: Hiç daha iyi olmamıştı, aslında bir atılımın eşiğindeyiz, bu da...

Montag: Dişlerin nasıl demek istemiştim. Şu başımıza iş açan öbür dişin altında kalan yirmi yaş dişin...

Myra: Allah aşkına, Randolph, dişlerim hakkında konuşup üç dakikamızı harcama... dişlerim iyi...

Montag: İyi diş sağlığı, iyi ruh sağlığı demektir...

Myra: ...şunu istiyorum: Monterrey'de Meksika'da nikâh şahidim olduğunu söyle. Ve Allah şahit, sen tam anlamıyla...

Montag: ...bir noktaya kadar elbette şahidim ve zevkle söylerim, ama işin bir de yasal yanı var...

Myra: ...yapman gereken şey buraya gelip kritik bir durum söz konusu olursa, Myron'la evlendiğimde orada olduğunu söyle, oradaydın da...

Monta: ...sanırım bütün bunlar Gertrude'ın mülküyle ilgili...

Myra: ...Buck Loner domuzu payımın üstüne yatmaya çalışıyor, bu yüzden de hiç evlenmemiş olduğumu kanıtlamaya çalışıyor...

Montag: ...geçen gün zavallı Myron'ı düşünürken...

Myra: Değişiklik olsun diye *beni* de düşünebilirsin...

Montag: ...yine kin kusuyorsun, dikkatli olmalısın...

Myra: ...başım belada, Myron'ın ölüm...

Montag: ...Myron bir İsa figürüydü...

Myra: ...allahtan elinde iki kalas üç çivi olan doğru doktoru buldu...

Montag: ...yine yardım lazım. Birkaç seans için buraya gelemez misin?..

Myra: Züğürdüm ve bu konuşma da beni iflas ettiriyor, istediğimi yapacak masın?..

Montag: Elbette, yalnızca...

Myra: Yazılı olarak!

Montag: Bu gerekli mi?

Myra: Gerekli olabilir. Evet? Dilini mi yuttun?

Montag: Hayır, puro yakıyordum, oral zevk huzursuzluk anlarında gerekli oluyor...

Myra: Huzursuz musun?

Montag: Elbette, Myra. Beni soktuğun bu durumda kim olmazdı ki? Sonuçta bizim ilişkimiz hasta-analist ilişkisinin çok ötesinde. Aynı zamanda senin dişçinim ve senin çıkarlarınla gerçekten ilgileniyorum. Evet, elbette nikâhında şahitlik yaptığımı *söyleyeceğim*, ama şu koşulla...

Myra: Eğer amatör analist lisansının New York Eyaleti'nde mesleğini suiistimalden iptal edilmesini istemiyorsan koşul moşul koyma.

Montag: Myra, sesinde büyük bir kin seziyorum...

Myra: ...o zaman anlaştık. Para yazıyor...

Montag: Elbette yardım edeceğim, ama..

Myra: İyi günler, Randolph...

Bandın sonu.

BUCK LONER BİLDİRİYOR
Kayıt No: 763
(devam)

Bir bityeniği var ama ne soru işareti birbirlerine söylediklerinden anladığım kadarıyla Myra muhtemelen Myronla evlenmiş ama doktor neden bu kadar tedirgindi ve neden herhangi bir belgeye imza atmaktan kaçınıyordu Flagler ve Flaglere şu doktorun üzerinde durmalarını söyleceğim çünkü ya gerçeği öğrenirim ya da yoktan var ettiğim bu yerin yarısını vermektense ölmeyi tercih ederim eski günlerde çok güldürdüğüm ve Bobby Deanında çok iyi arkadaşı olan Letitia Van Allenın kafeteryada davetsiz olarak yemeğimize katılıp

hemen beni köşeye sıkıştıran Myraya bayılması beni eşek tepmişe çevirdi ama Universalin oyuncu seçimi işini elinde tutan ve bu kentin kesinlikle en sıkı karılarından biri olan Letitianın bu kaçık entel Doğulu zırvalarına pabuç bırakacağı kimsenin aklına gelmezdi neyse Myra elinden geleni ardına koymadı ve şimdi iki kız canciğer dost oldular bu da kulunuz için hiç iyi değil çünkü her şey Myrayı tamamen tepelememe bağlı soru Myrayı uyuşturucudan içeri attırsam ne olur hayır içerideyken bile parayı alır allah kahretsin Bobbyye hindiba al

24 Letitia Van Allen, Mary-Ann'in sesini dinledi! Ve bayıldı! Dün, Letitia'yı, Melrose Caddesi'ndeki David O. Selznick'in alamet-i farikası Tara'ya benzeyen, Yunan taklidi bir evin bütününü kaplayan ofisinde ziyaret ettim. Bütün odalar, bir artist ajansından çok muhteşem bir Güney konağı havası verecek biçimde döşenmişti. Letitia'nın özel ofisi (artık birbirimize ilk adlarımızla hitap edecek kadar yakınız) güzel, geniş, havadar bir ikinci kat yatak ve oturma odası, –ünlü bir artist ajanı için en olmayacak düzenleme– ama bir şekilde Letitia'ya çok uyuyor. Letitia, odanın öbür ucundaki sütunlu yatağa bakan bir girintinin içindeki Hollanda taşrası üslubundaki bir yazı masasında çalışıyor. Büyüleyici bir etkisi var.

Salata ve köy peynirinden ibaret öğlen yemeği o kadar da etkileyici değildi (son günlerde iştahım inanılmaz bir biçimde açıldı ve hayatımda ilk kez şişmanlamaktan korkar oldum). Pek çok şey hakkında kouştuk ve birçok ortak nokta bulduk. O mükemmel bir artist ajanı olabileceğime inanıyor; haklı olduğundan hiç kuşkum yok, ama ben bir eleştirmen ve efsane yaratıcısı ve tabii bir de Parker Tyler felsefesinin yorumcusu olarak kendi yolumda yalnız başıma yürümeyi tercih ediyorum. Myron gibi ben de Ahududu'daki oyun eleştirmeni Mortimer Brewster geleneğindenim, Tyler'ın olağanüstü bir biçimde ortaya koyduğu gibi Brewster için *"delilik bekâret* ve *iktidarsızlığın* maskesi olan *ölüm* olguları birbirinden ayrılamaz."

Öğlen yemeğinin ardından, bir bardak martiniden sonra (sanırım Letitia'nın bir içki sorunu var), Mary-Ann'in, benim seçtiğim ve Miss Cluff'ın düzenlediği, 40'lı yılların çeşitli şarkılarından oluşan bandını dinledik. Letitia kısık gözlerle dinledi. Bant bittiğinde yine fotoğrafları istedi. Fotoğrafları verdim ona. Uzun süre inceledi. "Tamam," dedi. "Onu göreceğim. Gelecek hafta için sekreterimden bir randevu al. "Sonra Letitia ayaklarını bir Regency stili kanepenin üstüne koydu. "Bu kızla neden ilgileniyorsun?"

"Yeteneği var. Çok az insanda var bu."

"Ama senin kuramına göre bu yetenek onun aleyhine olacak. Şimdi, bir sakıncası yoksa, özel bir soru soracağım, acaba bu kızla daha *kişisel* bir düzeyde ilgileniyor olmayasın?"

Yıllardır ilk kez kızardım. "Eğer lezzo olduğumu kastediyorsan, hayır değilim. Kesinlikle hayır. Tam tersi. Aslında onunla erkek arkadaşı yüzünden ilgileniyorum. Kentten tüydü ve ben de kız için üzülüyorum."

"Lezzo olmak hiç de kötü bir şey değildir, bilirsin."

Letitia düşünceli bir biçimde dumandan halkalar üfürdü. Bir an için acaba onun menzilini tam olarak kavrayamadım mı, diye düşündüm. Ama beni çabucak ilk izlenimimin doğruluğuna inandırdı. "Şu yataktan," dedi, sütunlu yatağı süslü bir bastonla işaret ederek, "kentte ne kadar oyuncu olmak isteyen aygır varsa hepsi geçmiştir. Seni şaşırtıyor muyum, Myra?"

"Tıpkı benim gibiyken beni nasıl şaşırtabilirsin ki? Erkekleri aynı bir zamanlar onların kadınları kullandıkları gibi kullanan yeni Amerikalı kadın."

"Yarabbim, Myra, çok *hızlısın!* Ne harika bir ekip oluşturduk. Bir martini daha istemediğine emin misin? Şeykırda sadece su kalmış. İyi öyleyse, ben alayım." Bardağı sonuna kadar doldurdu. "Dinle, hayatım, Buck'ın yönettiği şu yeteneksizler sirkinde gerçekten ilginç bir şeyler bulursan, onu Letitia ile sohbete gönder."

"Zevkle."

"Ve sen de gel." Letitia'nın yüzü ışıl ışıl bir gülümsemeyle aydınlandı, ben de aynı parlaklıkta bir gülümsemeyle karşılık verdim. İki güçlü kadın bir araya gelmişti ve bu dünya üzerinde bizim ortak saldırılarımıza karşı koyabilecek kapasitede bir erkek ola-

mazdı. Tanıştığı anda birbirinden hoşlanan iki benzerdik ve benim ona aygırlar bulmamı ümit ettiği artık aşikar olmasına rağmen, kendimi kullanılıyor olmaktan dolayı hiç de kötü hissetmiyordum. Bizim gibi kadınlar düşmana karşı ortak bir cephe oluşturmayı bir borç bilirler. Bu arada o da benim iyiliğime karşılık Mary-Ann'e iş bulmaya çalışacak. Genel olarak bu, Dr. Montag'ın bize ilk kez kendini tanıttığı, Blue Owl Grill'deki karşılaşma kadar keyif verici bir görüşmeydi.

25 Herhangi bir şeyi tam olarak betimlemek mümkün müdür? Fransız Yeni Romancıları'nın önümüze sürmüş olduğu sorun bu. Bunun yanıtı, pek çok önemli soruda olduğu gibi, ne evet ne de hayır olacaktır. Sözcüklerin ihaneti ünlüdür. "Mary-Ann'i beğeniyorum" yazdım. Ama bu ne *demek*? Hiçbir şey, çünkü onu her zaman beğenmiyorum ya da her açıdan beğenmiyorum. Konuyu netleştirebilmek için (görevimiz bizi, bilgi çağında, buna zorluyor) odamda; üstümde Myron'ın bir sabahlığıyla, oyun masasında otururken onun gözlerini ve sesini beğendiğimi; ama ağzını (çok küçük) ve ellerini (küt parmaklı) beğenmediğimi söyleyebilirim. Bir sürü evet-hayır sayfası doldurabilirim; ama yine de okura, 12 Mart günü, akşam saat yediyi on geçe hissettiklerimin neler olduğuna dair kesin bir bilgi aktaramam. İnsanın, belli bir anda, belli bir konu üzerindeki duygularını çözümleyebilmesi olanaksızdır ve bu durumda belki de yapılabilecek en akıllıca şey, insanın değişken; ama yine de denetlenebilir olan benliği dışında bir şeyi değerlendirmeye kalkmamasıdır.

Mary-Ann benim hakkımda ne düşünüyor? Bu konuda ancak tahmin yürütebilirim ve hatta sanırım, Mary-Ann bile bu sorunun yanıtını kendisine veremeyebilir: Hoşlanma, nefret, çekicilik, tepki, kendini yüceltme, özveri; her birinin diğerine egemenlik kurma arzusu dışında, bir noktada odaklanmayan belirsiz bir karışım. Bu, insanlığın tek değişmez özelliği ve geri kalan her şey buna bağlı.

Dr. Montag hâlâ, ara sıra bu kuramıma karşı çıkıyor. Bir keresinde güç içer*me*yen bir şey olarak annelik içgüdüsünden söz et-

mişti. Ama elbette o da güç içeriyor, hem de en açık seçik biçimde: Meme (ya da biberon) annenin keyfine göre sunulan ya da esirgenen, bebeğin yaşam kaynağıdır. Eğer bir başka insan üzerinde mutlak egemenlik kurmanın bundan daha mükemmel bir yolu varsa, öğrenmek isterdim. Elbette birçok insan egemenlik kurma arzularını başarıyla gizleyebiliyor, özellikle de kendilerinden. Ama yine de üstünlük tutkusu değişmez ve amansız. Başkalarını güldüren, basit, aptal şakalar yapan, kibar, sözde uysal adamı ele alalım. O da kurnaz bir biçimde güç kullanıyor, aynı Hitler'in yaptığı gibi: Dinleyicileri, o onları güldürmeden önce gülmüyorlardı. Bunu hayatın her alanında görebiliriz. Benim kendi eşsizliğim kendimi bilmemden kaynaklanıyor. *Ne istediğimi biliyorum ve ne olduğumu biliyorum;* kendi irademin ürünüyüm ve artık, Myron'ın ölümüne kadar yalnızca düşlerimde görebildiğim bir çağı başlatmaya hazırlanıyorum. Öznel anlamda erilliği yok etmiştim, şimdi de nesnel olarak, geri dönmüş olan Rusty'nin kişiliğinde erilliği tuzla buz etmeliyim.

Ama ben kimim? Ne hissediyorum? Ben var mıyım? Bu, yanıtı olmayan bir soru. Şu anda kendimi, tuhaf bir şeylerin olmak üzere olduğunu hisseden, "Spellbound"daki belleğini yitirmiş adam gibi hissediyorum. Endişeli ve biraz heyecanlıyım.

26

Telefon çaldı. Mary-Ann arıyordu. Sesi daha önce hiç duymadığım kadar heyecanlıydı. "Geri döndü! Rusty geri döndü!" Sanki bilmediğim bir şeyi söylediğini sanıyor olmasını engellemedim. İşin aslı, bugün öğleden sonra, Irving Amadeus, "Tam geri döneceğinden ümidi kesmiştik ki şu güzel yaratık Atavistik Ritim dersinde beliriverdi!" dedi.

Doğruca Buck'ın ofisine gittim ve sekretere durumu sordum, önce bana ayrıntıları vermek istemedi; ama ben konuyu bizzat Buck'ın kendisiyle konuşmakla tehdit edince, bana Rusty'nin Meksika sınırında, iki genç adamla birlikte, Amerika'ya esrar sokma şüphesiyle tutuklandığını ve alıkonulduğunu söyledi. Allahtan aleyhlerinde kesin kanıt bulunamamış ve serbest bı-

rakılmışlar. Ama yine de Rusty'nin şartlı tahliye süresi uzatılmış ve gözaltı memuru Buck'a gözünü dört açmasını söylemiş.

Ama Rusty bunların hiçbirini Mary-Ann'e anlatmamış. "Ne olmuş biliyor musun, şu serseri oğlanlarla Meksika'daymış ve arabaları bozulmuş, otobüs bileti bile alamayacak kadar züğürtmüşler ve tam açlıktan ölmek üzereyken Amerikan Konsolosluğu imdatlarına yetişmiş." Şüphesiz Rusty tam da çağının adamı: İçinde yaşadığı düş dünyası Mary-Ann'i olduğu kadar, kendisini de gerçeğin amansız karmaşasından koruyor.

Başkalarının sevincinin üzerimde derin bir hüzün duygusundan başka bir etki bırakmamasına karşın, Mary-Ann'in mutluluğu beni *neredeyse* sevindirdi. "Thirty Seconds Over Tokyo"da muhteşem Van Johnson'la birlikte oynayan Phyllis Thaxter gibi, "Çok mutlu olmalısın," diye fısıldadım.

"Ve, sizce bir sakıncası yoksa, bu gece birlikte akşam yemeğine çıkmak istiyoruz. Rusty'ye, o gittiğinden beri, bana ne kadar iyi davrandığınızı söyledim."

"Bu gece onu yalnızca kendine saklamak istediğine eminim. Hem, onun beni görmek istediğine emin misin?"

Hafif bir duraksamayı, Rusty'nin, Beden Dili sınıfında ona yardım ettiğimden beri beni ne kadar takdir ettiği falan gibi birçok ikna edici laf izledi.

27 Artık gece yarısı. Birçok yönden, çok ilginç bir akşamdı. Mary-Ann ve Rusty ile, Strip'teki Cock and Bull'da* buluştuk; porsiyonlar çok büyük olduğu için Rusty'nin en sevdiği restoran. Rusty olağanüstü coşkuluydu ve ilk kez varlığımdan tedirgin görünmüyordu. Durmadan çilek reçeline bulanmış ekmek dilimlerini yerken, bir yandan da Meksika maceraları hakkında doğaçlama konuşuyordu. Ben bir parça hindiyle oyalanıyordum. Son günlerinde çürük bir armuda benzeyen Gertrude kadar şişmanlamaktan korkuyordum.

* Horoz ve Boğa. (ç.n.)

"Tijuana'dan sonra, ayrılmak zorunda kaldık çünkü, bilirsiniz, üç herif birlikte otostop yapamaz. Bizim gibi sakallı, leş gibi üç herifi kimse almazdı, gerçi şu ibne vardı..." Rusty uydurma anısının etkisiyle alnını kırıştırdı ya da daha büyük bir olasılıkla, şimdiki fanteziyi inandırıcı kılmak amacıyla eklenmiş gerçek bir anıydı anlattığı. "Bizi arabasına almaya pek hevesliydi, parlak altın dişli, komik, ufak tefek Meksikalı ve o kadar asabiydi ki altın dişleri birbirine vuruyordu, bizi de fena halde istiyordu; ama biz hayır dedik, yani kim o yola gitmek ister ki?"

Ona itiraz eder gibi değil de, öylesine, "Birçokları," dedim. Masanın altından Mary-Ann'in elini hafifçe sıktım, o da minnettarlıkla aynısını yaptı.

Rusty, dolu ağzıyla, bilmiş bilmiş başını salladı. "Evet, biliyorum. Bazı herifler -okuldan tanıdığım bazı herifler, yirmi papele kızlarını şu ibnelere satıyorlar; çünkü çalışmayacak kadar tembeller."

"Peki, paraya ihtiyacın olsaydı, *sen* de yapmaz mıydın bunu?"

"Cehennemin dibine, açlıktan ölmeyi tercih ederim, gerçekten." Mary-Ann'i kendine çekti ve öptü. Ona inandım.

Bir bakıma, Rusty, ulusumuzun güneşli sabahının üzerine düşmüş gölgelerden başka bir şey olmayan 40'ların yıldızlarının bir kalıntısı. Televizyon reklamı çağında hüzün verici bir biçimde gereksiz, bütün anlamlarını yitirmiş bir erkeklik gösterisini sürdüren bir anakronizm. Bundan dolayı onu (ve onun gibilerden dünyayı) kurtarmak için, kendine ilişkin görüşlerini tamamen değiştirmeliyim.

Rusty, sonunda Meksika'daki sefalet öykülerini bitirdiğinde (Aynı konuyu işleyen yeni bir Meksika dizisinden büyük ölçüde araklama), Mary-Ann'den ve Letitia Van Allen üzerinde bıraktığı iyi izlenimden söz ettik. Aklı bir karış havada Rusty bile etkilendi. "Onun Mary-Ann'i beğendiğini *gerçekten* düşünüyor musunuz?"

"Hem de çok."

"O kadar da değil canım." Şarkı söyleyen yıldız Kathryn Grayson geleneği kadar, Mary-Ann, kendini arka planda bırakan iyi eşseksi kadın Joan Leslie geleneğine de bağlıydı. Onun için önemli olan Rusty'nin kariyeriydi, kendisininki değil. "Aslında," dedi, "her şey Miss Myra'nın sayesinde. Her şeyi o ayarladı."

"Bu çok hoş bir şey." Rusty'nin sesi boğuk ve ılıktı, James Craig'in "Marriage is a Private Affair"de yaptığı gibi soğukkanlı bir biçimde gözlerimin içine baktı. Özenle, ikisini birlikte bir yana ayırarak, beni de öbür tarafta tek başıma bırakarak ekledi, "Çok, çok hoş bir şey ve ikimiz de size sonsuz minettarlık duyuyoruz."

Mary-Ann, beklendiği gibi, "Miss Van Allen'ın asıl görmesi gereken kişi Rusty," dedi, ben de beklendiği gibi yanıt olarak, "Elbette onu görecek, ama haziranda. Merak etme, ona Rusty'den söz ettim bile."

"Çok naziksiniz." James Stewart'ın her filminde olduğu gibi her yanından içtenlik fışkırıyordu. Sonra, küt parmaklı, damarlı koca elleri bir ekmek dilimi daha kaptı ve üzerine reçel sürdü, ben de ceketin altında, hareli kolları boyunca ilerleyen, kalın pazulara ulaşıp kıvrımlanan, en sonunda derin koltuk altlarında görünmez olan damarların karanlık yolculuğunu düşlemeye başladım.

Myron onun hakkında ne düşünürdü acaba? Muhtemelen pek fazla bir şey değil. Myron, kötü ve pisi, en ahlâksızı tercih ederdi. Rusty ahlâksız olmadığı gibi bir avcı olarak, çok ileri bir tekniğe sahip olan Myron için bile elde edilebilir olamazdı. Ama Myron'ın başarısız olduğu noktada ben başarılı olacağım.

Rusty'nin planlarımdan tamamen bihaber olduğu gerçeği, Mary-Ann'in eşliğinde birlikte geçirdiğimiz zamanın her dakikasını muhteşem kılıyordu. Ayrıca, konuşmaların kasti olarak yönlendirilmesi (benim tarafımdam) tuhaf bir biçimde heyecan vericiydi, bana tamamen yabancı bir şeyin kendi doğal ortamında nasıl davrandığını gözleme fırsatı veriyordu: Kendini mesleğine adamış bir antropoloğun asla gerçekleşmeyen arzusudur bu; antropolog, kültürünü incelemek için bir köye girdiği an, o kültürün sırf onun varlığı yüzünden, belli belirsiz bir değişime uğradığını fark eder; aynı bizim astronotların diğer dünyalara saçacakları mikropların, yaşamın bu dünya dışı biçimlerini kesinlikle öldürecek ya da değişime uğratacak olduğu gerçeği gibi; oysa, onları anlayabilmek için kesinlikle korumak isteriz. Ama dokunduğumuz her şeyi öldürmek ya da değiştirmek bizim tuhaf kaderimizdir; çünkü (bunu hiç unutmayalım) *biz* yaşamın değişmez ve amansız katilleriyiz, evrenin kuduz köpekleriyiz ve bizim bu muzaffer virütik ilerlememizi ancak, kendi ellerimizle yaratacağımız ya da

kendi uyumlu düzeni içinde bu çok sayıdaki vahşi antikorlara daha fazla dayanamayan evrenin savunma mekanizması tarafından üstümüze yollanan bir güneş patlaması alevi durdurabilir. Ölüm ve yok etme, nefret ve öfke, Myra Breckinridge'in de bildiği ve temsil ettiği; ama yakında, en olağanüstü biçimde aşmaya kararlı olduğu, en belirgin insan nitelikleridir.

Ve Cock and Bull'daki tahta masada oturan antropoloğun (ben) varlığı, sonunda, iki yerlinin davranışlarını önemli ölçüde değişikliğe uğrattı; kendilerini o denli yitirdiler ki konuşma özel olmaktan çıkıp genele dönüştü; bu, aşağı türlerde neredeyse hiç rastlanmayan bir durumdur; onlar, yürüyen yaşam öykücüleridir, uzun uzadıya bunaltıcı anılarını sayıp dökerler, üstelik sabırsızca kendi öykülerini anlatmak için bekleyen kendi türlerini bile sıktıklarının farkına varmazlar.

Her nasılsa, konu yine, Rusty'nin Meksikalının girişimini gururla durdurmasına geldi ve Mary-Ann, kendi adına, açıkça, başka bir kadınla sevişmeyi asla düşünemeyeceğini belirtti. "Beni..., ne bileyim, tiksindiriyor," dedi. "Yani, *yapamam* işte. Yani, kadının kadın gibi, erkeğin de erkek gibi davranması gerektiğini düşünüyorum, işte o kadar."

"Peki, bir erkek *nasıl* davranmalı?" Yumuşacıktım.

Rusty biliyordu. "Kızları düzmeli, işte yapması gereken bu."

"Ama yalnızca eğer onları gerçekten seviyorsa." Mary-Ann neşeliydi, ikisi de görünüşe göre özel olan bu şakaya güldü.

"Peki *neden* kızları düzmeli?" Sorgulamamı sürdürüyordum. "Yani, çünkü bu... yahu, bu *doğal* da ondan."

"Ve böyle çocuk yapılıyor," dedi Mary-Ann bilgece. "Yani doğanın istediği bu demek istiyorum."

"Doğanın her sevişmende gebe kalmanı istediğini mi düşünüyorsun?"

Mary-Ann, öğrendiklerini anımsamaya çalışan, günaha girmiş bir Katolik gibiydi. Ama Rusty iyi bir Polonyalı Katolikti ve neyin doğru neyin yanlış olduğunu biliyordu. "Senden *beklenen* bu, evet. Kilisede bize böyle söylendi."

"Ama doğum kontrol yöntemleri uyguluyorsunuz, değil mi?" İkisi de kızardı, Rusty, "Evet, tabii. Sanırım birçok Katolik bunu yapıyor artık; ama bu, bunun yanlış olduğunu bilmediğin anlamına

gelmez," dedi.

"Yani sen, temel olarak, dünyaya sürekli yeni bebekler gelmesinin doğru olduğuna inanıyorsun, şu anda dünyaya gelmiş olan insanların ancak yarısının hayatta olduğunu ve her gün Hindistan ve Güney Amerika'da on iki bin kişinin açlıktan öldüğünü bile bile?" Şu kurnaz Myra Breckinridge! Diyalektiğinin ince ağından hiçbir şey kaçamaz.

Rusty düşündüğünü göstermek için kaşlarını çattı, aslında geçenlerde tiyatro öğrencilerinden birinin, diğerinin gösterisine ilişkin olarak söylediği gibi yalnızca düşünüyor olduğunu düşünüyordu. "Evet, belki şu Hintliler ve Çinliler ve diğerleri, dinleri umursamadığı için, doğum kontrolü uygulamalılar, eğer bir dinleri varsa..."

"Ama onların da dinleri var. Ve umursuyorlar. Ve erkeğin gerçek bir erkek olabilmesi için mümkün olduğu kadar çok çocuk sahibi olması gerektiğine inanıyorlar..."

"Çünkü bir sürü bebek doğumda ölüyor." Mary An alışılmadık ölçüde ciddiydi.

"Ölüyorlardı," dedim. "Bu da nüfusun yiyecek miktarına göre doğru orantılı artmasını sağlıyordu. Ama bugün çocuklar yaşıyor ve açlıktan ölüyorlar. Ve yalnızca ana babalarının tutkuyla, erkek olmanın çocuk yapmak demek olduğuna, kadın olmanın da o bebekleri doğurmak olduğuna inanmaları yüzünden." "Ama biz farklıyız." Rusty inatçıydı. "Yeterli besinimiz var ve ayrıca bizim..."

"Aile planlamamız da var." Mary-Ann mutlu görünüyordu. Şüphesiz kendi planlarını düşünüyordu.

"Yeterli besin," aslında, bana gerekli olan replik buydu. Mükemmeldim. Dünyanın en iyi besin uzmanlarından alıntılar yaptım (1974'ten itibaren dünyada kıtlık olacak, planktonları ve yosunları da unutun: Hepimize yetmez). Malthus'un birtakım ölçüm yanlışlarına rağmen, temelde haklı olduğunu gösterdim. Küçük mekânlara doldurulan çok sayıda fareye neler olduğunu anlattım: Böbrekleri hastalanır ve delirirler. Besin stokları azaldığında, lemminglerin* büyük çoğunluğunun, geride kalanların soyu sürdürebilmesi için nasıl kendilerini suya atıp boğulduklarını anlattım.

* Lemming: Bir tür tarla faresi.(ç.n.)

Günümüzdeki ölüm oranlarına ilişkin istatistiklerden söz ettim, tıbbın gelişimine paralel olarak, son elli yılda ölüm oranının ne denli düştüğünü söyledim. Doğumda normal olarak ölmesi gereken bedensel ve zihinsel açıdan zayıflar, günümüzde yaşayıp Afrika, Asya ve Harlem'in devrimcileri oluyorlar. Mucize ilaçların ve çılgın üremenin sonucu olarak dünyanın besin stokları şu anda yaşayan milyarlarca insanı daha fazla doyuramayacak hale gelecek; ve her dakika aramıza katılan şu binlercesi için elbette daha da az besin olacak. Ne yapmalı? Irkımızı nasıl kurtaracağız? (Bu ırk kurtarılmalı mı yoksa kurtarılmamalı mı gibi daha derin bir tartışmaya girmedim.) Yanıtım oldukça basit oldu: Kıtlık ve savaş artık insanlığın tek umudu. Yaşayabilmek için, insan nüfusu büyük ölçüde azalmalı. Allahtan, liderlerimiz, içgüdüsel olarak, bu sona ulaşabilmek için ellerinden geleni yapıyorlar ve kesinlikle eminim ki doğa, Lyndon Johnson'u ve Mao Zedong'u kurtuluşumuzun araçları olarak yönlendiriyor. İnsanlığın büyük bir bölümünü yok ederek, türü kurtarmış olacaklar; hayatta kalanlar daha zeki olacakları gibi, radyasyonun neden olduğu hücresel değişiklikler yüzünden daha da güçlü bir ırk olacaklar. Diyebilirim ki, insanlığın muhteşem; ama korkunç kaderini anlatırken, dinleyicilerimin gözleri yuvalarından fırlamıştı.

"Peki bütün bunların olmasını nasıl önleyebiliriz?"

Mary-Ann'in ödü patlamıştı.

"Çocuk yapmayın. Bu yapılabilecek en iyi şey. Elbette yalnızca bir iyi niyet gösterisi, ama hiç yoktan iyidir. Ve normal olana ilişkin tutumlarınızı biraz değiştirmeye çalışın." Sonra, hızla ardı ardına, bir sürü antropolojik örnek verdim. Bir Eskimo kadını için uygun kadın davranışı, kocasının iglolarına getirdiği her erkekle sevişmektir. Bir Sparta savaşçısı için uygun erkek davranışı, savaşmasını öğrettiği delikanlıyla sevişmektir. Polinezya ve Amazonlardaki uygun cinsel davranışlar üzerine de kısa bir konferans verdim. Söylediğim her şey Rusty ve Mary-Ann'e önlerinde oluyormuş gibi geliyordu ve dünyanın başka yerlerinde doğal kabul edilen şeylerin doğaya *aykırılığı* yüzünden açıkça dehşete düşüyorlardı. Bir iki tohum ektiğime inanıyorum. Mary-Ann elbette Eskimo kadını gibi fahişelik yapmayacaktır. Rusty de asla genç bir oğlanla sevişmeyecektir ("şu fırlamalara illet oluyorum"); ama

artık en azından eski inançlarının göreli olduğunu düşünüyorlar. Bu da bir aşama.

Beklendiği gibi karşı atağa geçen Mary-Ann oldu. "Belki de gerçekten *temelde* normal olan hiçbir şey yoktur derken haklısınız; ama herkes size belli bir biçimde davranmanız gerektiğini söylerken, mesela tek bir adamla evlenip yalnızca onun çocuklarını doğurmak gibi; bu yapılması gereken *doğru* şey değil mi, çünkü toplum gerçekte ne yaptığını *bilmiyor* mu ve kendini korumaya çalışmıyor mu?"

Hiç umulmadık bir biçimde iyi bir noktaya temas etti. Haftalar boyunca bir kez olsun onun gerçek bir zekâya sahip olabileceğini düşünmemiştim. Muhtemelen, onun genizsel olduğu kadar aptal da olan California tarzı beni yanıltmıştı. Günün birinde onun, benim konuşabileceğim bir kadına dönüşebilecek olması bir tür aydınlanmaydı ve kesinlikle kötü değildi bu. Ama, doğal olarak, tartışmayı *kazanmasına* izin verilebileceği düşünülemezdi. Kazansa bile bu durum, biz akademisyenlerin dediği gibi mezuniyet derecesini düşürecekti.

Ona basit bir soruyla karşı çıktım: Kendisini korumasını bilen toplum var mıdır? Ardından ona kendilerine zarar veren birtakım gelenekleri sürdürdükleri için kendi kendilerini yok eden birçok uygarlık saydım. Örneğin, Roma Devleti'nin esenliği güçlü bir aristokrasiye dayanıyordu; ama bu aristokrasi, yemeklerinin kurşundan yapılmış pahalı tencerelerde pişmesinde ısrar ederek kendi kendini yok etmişti.

Sonuç, iktidarsızlığa yol açan akut kurşun zehirlenmesiydi ve bütün bir sınıfın gerçekten neslinin tükenmesi bu geleneğin sonucu gerçekleşmişti. Sonra, kusursuz bir diyalektikçi olarak bendeniz, her toplumda var olan kendini yok etme güdüsünü ve bunun insan ırkının evrimi bağlamında düşünüldüğünde, iyi mi kötü mü olduğu konusunu irdeledim. Özellikle Rusty'nin yalnızca kızlarla sevişme arzusunun ve Mary-Ann'in dünyanın hiç de ihtiyaç duymadığı dört çocuğa sahip olma arzusunun, toplumumuzun gıda stokunu tüketerek ve nükleer savaşı kaçınılmaz kılarak kendini yok etmeye hazırlandığının bir göstergesi olduğu düşüncesini ortaya atmam, onları şoke etti. Eğer durum böyleyse; tek seçenek (ve en olanaksız olan) bütün Rusty'lerin Sparta geleneğini izleyerek oğlanlarla se-

vişmeleri, Mary-Ann'lerin de kadın sevgililer edinmeleri, böylece dünyaya artık hiç çocuk getirmeyerek ırkımızı korumaları olacaktı. Ama ben, elbette şeytanın avukatını oynuyordum; çünkü bin yıllık bir yangının bizi yok edeceğine gizliden gizliye inandığım için, sonuç olarak, uzun vadede, var olan bu davranış biçimleri gerekli sonumuzu hızlandırmaya yarayacaktı. Ama yine de yaşamı korumak, cinsleri değiştirmek, insanı yeniden yaratmak için çaba harcanmalı. Misyonumu gerçekleştirebilmem için hâlâ küçük bir şans var.

Mary-Ann tam anlamıyla çökmüştü.

Elini tuttum. "Merak etme," dedim. "Her şey olacağına varır. Bu arada, bütün arzum senin mutlu olman... senin de Rusty." Ann Sothern'in ilk Maisie filmlerinde yaptığı gibi ona hoş, ama anlamlı bir biçimde gülümsedim. "Ama *gerçekten* mutlu olabilmek için, sanırım ikiniz de cinsel tutumlarınızı biraz olsun değiştirmeyi düşünmelisiniz, daha açık, daha az sınırlı olmalı, neyin kadınca neyin erkekçe olduğunu belirleyen eski moda klişelerden kurtulmalısınız. Mesela, eğer sen Rusty, bir erkeği cinsel açıdan çekici bulursan onunla bir şey yaparsın ya da yapmazsın; ama ne yaparsan yap ya da ne yaparsan yapma mutlaka kendini suçlu hissedeceksin, çünkü erkek olmanın bedensel olarak güçlü ve kendinden emin olmak olduğuna ve aynı anda yalnızca bir kadının sevgilisi olman gerektiğine inandırılarak yetişmişsin."

"Peki bunda yanlış olan ne?" Bilmiş bilmiş gülümsedi.

"Hiçbir şey." Sabırlıydım. "Çağdaş erkeğin kendinden emin olmaması ve kızlarla sevişmesinin, doğasının yalnızca bir yönü olması dışında..."

"Benim doğamın tek yönü bu. Çünkü kıllı bir oğlanı düzme fikri bile midemi bulandırmaya yetiyor."

Pervasızca ve keyifle, "Bütün erkekler senin kadar kıllı değil," dedim. Mary-Ann şaşkın şaşkın bakarken, Rusty geçmişteki özel görüşmemize değinilmesinden tedirgin olmuşa benziyordu. Mary-Ann'e döndüm "Gömleğinin iki düğmesinin daima kopuk olması çok koketçe bir davranış."

Rahatladı. Rusty'ye sevgiyle bakarak, "Erkekler çok kendini beğenmiş," dedi.

"Ama Amerika'da yalnızca kadınların görünüşlerine özen gös-

termeleri gerektiği düşünülür. Gerçek erkek asla aynaya bakmaz. Bu çok kadınca bir şey..." Onları kışkırtıyordum.

"Evet, sanırım *bu* değişiyor." Mary-Ann Rusty'nin elini dudaklarına götürdü. "Ve bu hoşuma gidiyor. Bence erkekler güzel."

"Rusty de öyle." Kendimi tutamayıp söyledim işte.

"Haydi canım, Miss Myra." Çocukça bir yanıt. Yakında. Yakında. Yakında.

BUCK LONER BİLDİRİYOR
Kayıt No: 777
18 Mart

Flagler ve Flaglerin elinde çok iyi bir koz varmış ya da onlar öyle sanıyor ama bu kadının neler yapacağını asla tahmin edemezsin muhtemelen şu Monterrey Meksika nikah belgesi sahte ve onun orada evlenmiş olduğuna dair hiçbir kayıt bulamamışlar ama daha önce çuvallamıştık davayı araştıran genç Flaglere Myra oraya gidecek ve kayıtları kaybettiklerini falan kanıtlayacak dedim ve sonra onun şu doktor arkadaşı şahit olduğuna dair yemin edecek gizlice dinlediğimiz telefon konuşmasından öyle anlaşılıyor ve biz ne yapacağız o zaman sana soruyorum soru işareti genç Flagler Meksikalılarla iyi ilişkiler içinde olduğunu düşünüyor olsa da şu ufak esmer dostlarımızın belgeler bölümünde fena halde dağınık olduklarını kabul ediyor ayrıca Myra bunu düşünürse ve orospu düşünecektir rüşvet verip bir nikah yoksa da var dedirtecektir bu arada yarına kadar pusuda bekleyeceğim yarın Meksikadan böyle bir nikaha ait hiçbir kayıt olmadığını bildiren tam bir rapor gelmeli genç Flaglerin New Yorkdaki adamı bir kez Doktor Montagla görüşmüş ve raporu şu anda dikte ederken aynı zamanda da Milly bana masaj yaparken masamda duruyor Milly buraların en iyi masözü gerçekten öyle Milly küçük meleğim böyle çok iyi güzel ve kuvvetli ov biraz zaman alacak ama Buck Loner Special gelince bunu sil nokta paragraf Letitia ile ilginç bir konuşma o Mary-Ann Pringlein iyi eğitilirse iyi bir

şarkıcı-oyuncu olacağını düşünüyor ve onun için birkaç randevu ayarlayacak bunlar hep Myranın başının altından çıkıyor çocukları şu acımasız dünyaya çıkarmak için elinden geleni ardına koymuyor oysa onların yeri burası burada bakılıyor ve korunuyorlar gösteri dünyasını ve düş kırıklıklarını ne kadar iyi bildiğimi biliyorum Mary-Annin sonu da diğerleri gibi olacak bir yerlerde garsonluk filan yapacak tabii Buck Loner Akademisinde olduğu gibi ona bakacak ve sevecek bir herifle evlenmezse bu herif kesinlikle Rusty olmayacak o uslanmaz herifin teki şerifin bürosu ona gözkulak olmamı istedi ben de dün ona ayağını denk almazsa içeride çürüyeceğini söyledim çok sarsıldı ve benden Meksikada yediği halttan kimseye söz etmememi rica etti ben de benden ve Myradan başka kimsenin bilmediğini söyledim o da bir şekilde dosyasını karıştırıp şerifin son mektubunu okuyarak öğrenmiş bu kadın burnunu her şeye sokuyor Rusty bundan rahatsız olmuş gibiydi sanırım Myranın Mary-Anne söyleceğini düşünüyor neyse bu beni ilgilendirmez ve Milly kesinlikle senin üstüne yok ve devam edersen büyük bir sürprizle karşılaşacaksın bunu sil nokta paragraf Myra bu gece reviri kullanmak için izin istedi Allah bilir niye inşallah bir zehir falan yapıp yanlışlıkla içer Allahım Milly durma Milly Allahım Milly

28 Revirde oturuyorum, her türlü ilaç ve acayip görünüşlü alet edevatla dolu cam rafları olan küçük, antiseptik, beyaz bir oda. Duvarlardan birinin yanında yükselir alçalır bir muayene masası var. Şu anda yerden yaklaşık bir buçuk metre yükseklikte ve az bir açıyla hafif eğik. Yanında ağırlık ve boy ölçmeye yarayan tartılar ve ölçüm aletleri var. Küçük bir operasyon masasında oturuyor ve Rusty'yi beklerken yazıyorum.

Saat gecenin onu. Akademi binası karanlık. Öğrenciler gitmiş. Bizi kimse rahatsız etmeyecek. Kendi sakinliğim beni şaşırtıyor. Yaşam boyu çekmiş olduğum açlık yakında doyurulacak. Sorunu kökünden halletmek için gerekli olan neşter darbesini vurmaya ha-

zırlanan büyük bir cerrah kadar sakinim.

Bu sabah, Beden Dili dersinden sonra, Rusty'yi bir kenara çektim. Cock and Bull'daki yemekten beri pek bir arkadaşça davranıp, gülümsüyor, sıradan bir gencin sıradan bir kıza davrandığı gibi ukala ve küçümseyici.

Buna bir son verdim. Soğuk bir tavırla, "Hiç ilerleme yok, Rusty, hem de hiç. Düzgün yürümeye çalışmıyorsun," dediğimde gülen yüzü bembeyaz kesildi.

"Yemin ediyorum deniyorum, Miss Myra, hatta dün gece Mary-Ann'le çalıştık, sorun isterseniz. Gerçekten uğraşıyorum." Çabalarını takdir etmediğim için kırılmış gibiydi.

Davranışımı az yumuşattım, kesin ama Eve Arden üslubunda. "Denediğine eminim. Ama özel bir ilgiye ihtiyacın var ve sanırım ben bunu sağlayabilirim. Bu gece saat onda seni revire bekliyorum."

"Revire mi?" Kısmet'in altıncı makarasındaki James Craig kadar şaşkın görünüyordu.

"Buck Dayı'yla her şeyi ayarladık. Ekstra yardıma ihtiyacın olduğu konusunda benimle hemfikir."

"Peki, nasıl bir yardım?" Hâlâ şaşkındı, ama hiçbir şeyden şüphelenmemişti.

"Göreceksin." Gitmeye hazırlandım.

Beni durdurdu. "Bakın bu akşam Mary-Ann ile yemeğe çıkacağım."

"Ertele. Zaten onu her gece yemekten *sonra* görüyorsun."

"Doğru, evet. Ama saat onda bir yere davetliyiz."

"O zaman on birde git. Özür dilerim, ama bu senin sosyal yaşamından daha önemli. Sonuçta yıldız olmayı istiyorsun, öyle değil mi?"

Öğrencilere bunu söylediğimiz zaman akan sular duruyordu. Yıldız olabilmek için *her şeyi* yapmaları gerektiğine koşullandırılmışlardı ve elbette her şeyi yapabilirlerdi; çünkü yıldız olmak herşeydi ve her türlü aşağılanmaya ve kedere değerdi. Herhalde Hıristiyanlık döneminde azizler, gözleri gerçek yıldızların parladığı cennete dikili olarak ateşlerde yanarak ölürken böyle düşünüyorlardı.

Bütün bir öğleden sonrayı hazırlıklarımı yaparak geçirdim. Her

şeyi en ince ayrıntısına kadar hesapladım. İşimi bitirdiğim zaman, hayattaki bütün emellerimi gerçekleştirmiş olacağım ve

29 Şimdi her şeyi yazmalıyım. Olduğu gibi, aynen. Hâlâ belleğimde tazeyken. Ama elim titriyor. Neden? Sarı tükenmez kalemi iki kez düşürdüm. Şu anda operasyon masasında oturuyorum, sakinleşmek için elimden geleni yapıyorum, olanları yalnızca yazmış olmak için değil, senin için de yazıyorum, Randolph, hiçbir insanın fantezilerini *sonuna kadar* gerçekleştirip yaşamına devam edebileceğini asla düşünemeyen senin için. Senin şu, Lyndon Johnson'ın yirmi küsur dişinin sinirlerini uyuşturmadan almaktan ibaret suçlu fantezin yaşadığın sürece asla gerçekleşmeyecek ve benim düşlerim gerçek olurken sen düşlerini solgun ikameleriyle tatmin etmek zorunda kalacaksın.

Rusty, onu birkaç dakika geçe geldi. Her zamanki gibi iki düğmesi eksik kareli gömleğini giymişti, bu kez tişörtü yoktu, safari pantolon ve pırıl pırıl cilalı kovboy çizmeleri giymişti. İlgiyle reviri inceledi. "Buraya daha önce hiç gelmemiştim."

"Bu da neden sağlık raporun olmadığını açıklıyor."

"Hayatımda bir kere bile hasta olmadım." Pek de gururluydu! Buna hiç şüphe yok.

"Yine de Akademi rapor istiyor. Bu, Buck Dayı'nın kurallarından biri."

"Evet, biliyorum. Ben de bir ara uğrayıp doktoru görmeyi düşünüyordum."

"Bu belki de gerekli olmayacak." Fiziksel muayene çizelgesini düzgünce operasyon masasının ortasına koydum. "Otur." Pek sevimliydim. Benimkinin hemen yanındaki iskemleye oturdu, dizlerimiz birbirine değdi. Hemen bacaklarını açıverdi, dizlerim onun dizlerinin arasındaydı artık ve herhangi bir temas şansı kalmamıştı. Ona hiç de çekici gelmediğim apaçık ortadaydı.

Bir süre Mary-Ann ve Letitia'nın onun kariyerine olan ilgisinden konuştuk. Rusty'nin hem sevindiğini hem de kıskandığını görebiliyordum, doğal bir tepkiydi bu. Derken, yavaş yavaş Mek-

sika konusuna değindim; gözle görülebilir biçimde tedirgin oldu. Sonunda olanları bildiğimi söyledim ona.

"Mary Ann'e söylemeyeceksiniz, değil mi?" Bu ilk tepkisiydi.

"Bu onu öldürür."

"Elbette söylemeyeceğim. Ve elbette seni iyi halden salıveren şu memura, Mr. Martinson'a iyi bir rapor vereceğim."

Şaşırdı. "Onu tanıyor musunuz?"

"Oh, evet," yalan söylüyordum. Şans eseri Buck'a yazdığı bir mektubu görmüştüm. "Aslında sana göz kulak olmamı istedi, ben de olurum dedim."

"Umarım ona gerçekten düzeldiğimi söylersiniz." Heyecanlıydı.

"Söylerim; eğer gerçekten düzeldiysen ve adam gibi davranırsan ve sorununu çözmeme yardımcı olmama izin verirsen."

"Elbette olacağım, Miss Myra. Bunu biliyorsunuz." Gerçekten de samimi görünüyordu, mavi gözleri küçük bir oğlan çocuğununki gibi yuvarlaktı. Belki de gerçek bir oyuncuydu.

"Şimdi, gelelim sırtına... Sana özel bir kuşak ayarlayacak olan fizik tedavi uzmanıyla konuştum. Bu akşam burada olamayacak; ama benden belkemiğinin bir çizimini istedi, ona göre ne yapacağına karar verecek. Şimdi şu gömleğini çıkarırsan, işe koyulabiliriz."

Kaderine boyun eğerek ayağa kalktı. İçgüdüsel olarak eli, gevşetmek için kemer tokasına gitti, ama belli ki son karşılaşmamızı anımsayarak kemerini bıraktı ve gömleğini kendini beğenmiş bir edayla çıkardı.

Kemer tam göbeğini örtüyordu, diğer her şey ilk partimizin başlangıcındaki durumun aynısıydı. Ona ilişkin görsel hafızamın bu kadar keskin olması hoşuma gitti. Solgun göğsündeki bronz renkli tüylerin çiçeksi dağılımını ve içe gömük, ufak, güle benzer meme uçlarını en ince ayrıntısına kadar anımsadım.

"Tartıya çık, lütfen." Eğitimli bir hemşire kadar soğuktum.

"Duvara dön de ölçelim seni." Bir ayağını tartıya koyduğu anda onu durdurdum. "Şu çirkin kovboy çizmelerini çıkar! Aleti kıracaklar."

"Hayır, kırmazlar, neden?.." Tartışmaya başladı.

"Rusty," bayağı serttim. "Ne diyorsam onu yap. Mr. Mar-

tinson'a bana yardımcı olmadığını söylememi istemezsin, değil mi?"

"Hayır... hayır." Tek ayak üzerinde durarak, sonra da öteki ayağını kaldırarak beceriksizce çizmelerini çıkardı. Beyaz pamuklu çoraplar giymişti; birindeki koca bir delikten ayak başparmağı fırlamıştı. Mahcup mahcup gülümsedi. "Delik deşiğim galiba."

"Sorun değil." Küçük oda artık ılık derinin kötü olmayan kokusuyla doluydu.

Boyun eğerek, tam söylediğim gibi tartıya çıktı, yüzü duvara dönük olarak. Oldukça profesyonel biçimde göğüs genişliğini ölçtüm ve sonra kendime, elime pürüzsüz, ılık sırtında gezdirme keyfini verdim, belkemiğinin kavisini kaybolduğu yere kadar izledim, maalesef elimin tam altına gelen ve şu meşhur el değmemiş popoyu örten beyaz safari pantolonun içinde kayboluyordu.

"Tamam," dedim ve rakamları fiziksel muayene çizelgesine kaydettim. "Şimdi, boyuna ihtiyacımız vardı, bu da bir doksan, ağırlığın da seksen. Çizelgemiz güzel güzel doluyor. Tamam inebilirsin."

Tartıdan yere indi. Şaşılacak kadar rahattı: Belli ki Cock and Bull'daki yemek ona güvenini kazandırmıştı. "Bu doktor bana gerçekten işe yarayacak bir şey verebilir mi?"

İçtenlikle merak ediyordu.

"Yapabileceğini düşünüyor, evet. Elbette seni kendisi muayene etmeli. Bu yalnızca bir ön muayene, şu an yaptığımız, Buck Dayı basit bir fiziksel muayene istedi, böylece bir taşla iki kuş vurmuş oluruz dedi, onun renkli üslubunu bilirsin."

"Yani boy, ağırlık gibi şeyler mi?" Şimdiye kadar korktuğuna dair herhangi bir belirti yoktu.

"Aynen öyle," dedim, artık onun kendine güvenini sarsmaya hazırdım. Küçük bir şişe aldım. "Bu, idrar örneği için."

Şişeyi alırkenki şaşkın bakışı muhteşemdi. "Şu paravanın arkasına git." Odanın bir köşesindeki beyaz bir paravanı işaret ettim.

"Ama..." diye başladı.

"Ama?" diye sevimli sevimli taklit ettim. Bir şey söylemeden göğüs hizasındaki paravanın arkasına gitti. Döndü, yüzünü duvara verdi; pantolonuyla uğraştı. Sonra uzun bir sessizlik oldu.

"Sorun ne?" diye sordum.

"Ben... bilemiyorum. Galiba utanıyorum."

"Utanma. Rahatla. Bol vaktimiz var."

"Bol vakit" lafının çok rahatlatıcı bir etkisi oldu. Sıvı, bir çağlama sesiyle şişeye doldu. Sonra giysilerini düzeltti ve örneği bana verdi, aldım (camın ılıklığı beni şaşırttı: İçimizde fırınlar var!) ve üstüne dikkatle, üzerinde adı yazılı beyaz bir etiket yapıştırdım. Bütün olayı hiç yanlış notaya basmadan yönetiyordum.

"Şimdi belkemiğinin çizimini yapacağız. Kemerini gevşet ve yüzüstü masaya yat."

İlk kez tarihin tekerrür edilebileceğinin farkına varmış gibiydi. Oyalanmaya başladı. "Belki ben doktoru görene kadar beklesek, daha iyi olacak."

"Rusty," sabırlı ama kararlıydım. "Ben, doktorun talimatlarını yerine getiriyorum ve sen de *benim* talimatlarıma uyacaksın, yoksa. Anlaşıldı mı?"

"Peki, evet, ama..."

"Şartlı salıverilmiş biri için 'ama' olamaz."

"Evet, bayan." Olayı çakmıştı. Çabucak kemer tokasını çözdü, sonra pantolon düğmesini ve pantolonunu sıkıca yerinde tutarak masaya yüzükoyun yattı. Muhteşem bir manzaraydı; dal gibi kaslı vücut zalim bir tanrıçaya kurban edilmek üzere boylu boyunca uzanmıştı. Elleri yanlarındaydı ve keyifle, avuçlarını masaya kuvvetle bastırdığını fark ettim, içgüdüsel olarak, daha önceki gösterisini tekrarlıyordu.

Sırtını büyük bir parça kâğıtla kapladım. Sonra bir göz kalemi ile ensesinden pantolonuna kadar omurganın izlediği yolu yavaşça çizdim.

"Çok çok iyi gidiyor." Sesim kendi kulaklarıma bile bütün zamanların gözdesi Loraine Day'in sesi gibi geldi.

Boğuk bir ses duyuldu: "Biraz gıdıklıyor." İpek gibi pürüzsüz teni altında kaslar titreşti.

"Gıdıklanır mısın sen?" Bu birden hiç beklenmedik ufuklar açtı önümde. Allahtan programım tesadüfen oluşuveren doğaçlamalara açık olarak tasarlanmıştı.

"Aslında hayır, pek değil..."

Ama ben terli koca ayaklardan birini elime alıp (yine ince çoraptan fışkıran beden ısısına şaşırarak) parmakların ayakla bir-

leştiği yeri hafifçe gıdıklamıştım bile. Elektrik verilmiş gibi oldu. Bütün bedeni aniden çırpınmaya başladı. Güçlü bir refleksle ayağını elimden kurtarıp, "Kes şunu!" diye otoriter bir sesle bağırdı, konumunu tamamen unutmuştu.

Yumuşaktım yine de. "Bunu bir daha yaparsan, Rusty, seni cezalandırırım."

"Özür dilerim, Miss Myra." Uzlaşmacı bir tavır takındı. Omzunun üstünden bana baktı (çizim kâğıdı yere düşmüştü).

"Sandığımdan da çok gıdıklanıyormuşum."

"Kesinlikle. Ya da belki canını yaktım. Nasırın yok, değil mi?"

"Oh, hayır. Hayır, uzun zamandır yok, bazen yazın..."

"Peki, bir bakalım." Biraz zorlanarak nemli çoraplarını çıkardım. Eğer zavallı Myron gibi bir ayak fetişisti olsaydım, bulutların üstünde olabilirdim. Aslında, beni heyecanlandıran, Amerikan erkeğinin kötü kokma fobisinden dolayı duyduğu büyük utançtı. İşin aslı, görece kokusuzdu. "Herhalde daha yeni duş aldın," dedim.

Yüzünü masaya gömdü. "Evet... biraz önce." Her parmağı dikkatle inceledim, sanki, her an şu küçük domuzcuklardan biri eve kaçmaya kalkışacak korkusuyla onları sıkı sıkı tutuyordum. Bedenini biraz kasmak dışında, pembe parmaklarını bir bir incelerken, hiçbir huzursuzluk belirtisi göstermedi.

Ayağını masaya bırakarak, "İyi," dedim. Kendini denetlemeyi öğreniyorsun. Gıdıklanma cinsel korku işaretidir, bunu biliyor muydun?"

Masanın baş kısmından zayıf bir "Hayır," duyuldu.

"Bu yüzden ayağına dokunduğumda gösterdiğin tepkinin biçimi beni şaşırttı. Cock and Bull'da söylediklerinden sonra, asla bir kadınla huzursuz olabileceğini düşünemiyorum."

"Sanırım şaşırttınız beni," bu söyleyebileceğini düşündüğü en iyi şeydi. Şu andaki durumunda, kesinlikle her zamanki burnu büyüklüğünün hatırlatılmasını istemiyordu.

Ustalıkla pantolonunu dizlerine indirirken, "Üzgünüm," dedim.

Tahmin ettiğim gibi hafifçe soluğunu bıraktı ve en azından önünü edepli bir biçimde örtebilmek için pantolonunun iki yanına yapışmaktan başka bir hareket yapmadı.

Önümdeki masada, sanki bir yamyam ziyafetindeki gibi şahane

popo yıpranmış Jockey şortunun altında bir kavis yapıyordu. Lastiğin altındaki, göz gibi iki delik, açık renkli tenini sergiliyordu. Kızdırmak için parmağımı deliklerden birine soktum. Bu dokunuş onu zıplattı. "Mary-Ann elbiselerini onarmıyor mu?"

"O... dikiş... dikemiyor..." Sanki çok hızlı koşmuş da nefes nefese kalmış gibiydi. Ama en azından kendisini sonraki hamleme hazırlamıştı.

Poponun tam anlamıyla ortaya çıkarılması, mutlak, neredeyse dinsel bir sessizlik içinde gerçekleşti. Muhteşemdi. Tavan lambasısımn dolaysız ışığı altında, ofisteyken gözden kaçırmış olduğum bedensel ayrıntıları görebiliyordum. Poponun bir yanında ufak koyu bir ben. Poponun hemen ortasında, içeride, içinde ters dönmüş bir kıl olan öfkeli kızıl bir sivilce. Yalnızca güçlü bir ışık altında görülebilen ve şimdi terinin etkisiyle ışıldayan ayva tüylerinin en güzeliyle kaplı teninin sedefimsi pırıltısı. Korkusunun kokusunu alabiliyordum. Mest ediciydi.

Şunu da belirtmeliyim ki, Jockey şortunu arkadan baldırlarına kadar indirmeme rağmen, o ustalıkla şortunu önünde tutmayı başardı, böylece, onurunun yalnızca yarısının kırıldığına inanıyordu.

Elimi yumuşak bir biçimde davetsiz misafirlere karşı sıkıca kilitlenmiş, sert poposunda gezdirdim ve plana göre sordum.

"Ateşin yok, değil mi?"

"Hayır... ben iyiyim..." Sesi zar zor duyuluyordu. Boş elimle alnını yokladım, terden sırılsıklamdı.

"Sen bayağı sıcaksın. Ateşini alsak iyi olacak. Zaten, çizelge için de gerekli."

Operasyon masasına gidip derceyi hazırlarken kapana kısılmış bir hayvan gibi bana boş boş bakıyordu. Sonra avıma döndüm, ellerimi kaba etlerinin tam kalçayla birleştiği noktaya koydum, "Gevşe şimdi," dedim.

Dirseklerinin üstünde dikildi ve bana baktı, gözleri birdenbire korkuyla parlamıştı. "*Ne*?"

"Ateşini ölçeceğim, Rusty."

"Ama... *oradan* mı?" Sesi yeniyetme bir oğlanın sesi gibi çatallandı.

"Elbette... şimdi de..."

"Ama niye öbür türlüsünü kullanmıyorsunuz, yani ağızdan..."

Sol elimin tersiyle, poposuna bir tane çaktım. Ofladı, geri çekildi.

"Bunun arkası da var," dedim soğuk bir tavırla ve tokadımın kuvvetiyle deride yüzeye gelen kanın oluşturduğu belirgin koyuluğu keyifle fark ettim.

"Evet, efendim." Yenilgiyi kabul ederek, başını masadaki eski konumuna döndürdü, ben yine ellerimi sıkı kaba etlerinin üzerine koydum.

"Şimdi," dedim, "kaslarını gevşet." Parmaklarımın altında, kasların yavaş yavaş, istemeye istemeye gevşediklerini hissedebiliyordum.

O an heyecandan titrediğimi itiraf etmeliyim. Özenle, dikkatle kaba etlerini her şey –gizli anüs ve hepsi– ortaya çıkana kadar ayırdım.

Genel olarak, büyük zafer anlarında, bir düş kırıklığı yaşanır. Ama bu olayda değil. Beni biraz korkutmuş olan şey onu temiz bulmamaktı; birçok anal seks tutkununun aksine, ben kesinlikle dışkıyı çekici bulmuyorum, hatta tam tersi. Ama temiz *olmamış* olsaydı, mutlak bir aşağılanma yaşamış olacaktı. Çelişen arzuların arasında kalmıştım. Dört dörtlük bir duş yapmış olduğu ortaya çıkmıştı. Anüsü, ufak soluk pembe bir güle ya da belki bir yavru kedinin burnu ve ağzına benziyordu. Çevresindeki bronz tüyler, bir güneş patlamasının ışınları gibi tepe ışığını yansıtıyordu. Tek hayal kırıklığım testislerinin tamamen görüş alanımın dışında olmasıydı, yalnızca kasıklarının birleşme noktasındaki bir tutam tüy, bulunabileceği yön hakkında ipucu veriyordu. Ama şu ana kadar görülebilenler yeterliydi.

Bir tüpten işaret parmağıma biraz nemlendirici sıktım ve sonra, hafifçe, hiç kullanılmamış girişe dokundum. Bütün bedeni sarsıldı; aklıma 'etsarsıntısı' terimi geldi: Herhalde Atlantis batmadan önce böyle sarsılmıştı! Dikkatle, yavaşça, nemlendiriciyi ipeksi, büzüşmüş yüzeye sürdüm. Kendini fena halde kasmıştı, yine nefes almıyordu.

İyice gözümü kararttım. Parmağımı, sıkı, sıcak yere, girebildiği kadar soktum. Herhalde prostatına dokunmuş olmalıydım ki birden inledi, ama bir şey söylemedi. Ardından ya kasten ya da önüne geçilemeyen bir refleks sonucu, gençliğinin bütün kuvvetini olanca

gücüyle anüs kasına yolladı, bir an parmağım kopuyormuş gibi hissettim.

Serbest olan elimle sertçe sağ kabasına vurdum. "Gevşe," komutu verdim. Duymadığım bir şeyler homurdanıp kasını gevşetti. Parmağımı çıkardım ve el değmemiş deliğini, bütün vücudunu titreten bir biçimde dokunuşlarla tahrik ettikten sonra, dereceyi soktum. Derece içeri girer girmez tamamen gözden kayboldu; çünkü kaba etleri kalındı ve bacakları yalnızca birazcık açık olduğu için poposu, bırakır bırakmaz hemen kapanıvermişti.

Sonra çizelgeyi aldım ve çocuk hastalıkları listesini okudum. Suçiçeği, kızamık, boğmaca... o da "evet," "hayır" ya da "anımsamıyorum" diye fısıldıyordu sorulara yanıt olarak. Bitirince, "Genel olarak sağlıklı bir çocuk," dedim. Soğuk, ama şen tavrım onu daha da telaşlandırmak için planlanmıştı ve kesinlikle işe yaradı, bir kez bile bana bakmadı, karşıdaki duvarı seyretmeyi tercih ediyordu, çenesini sıkıca masaya bastırmıştı.

"Şimdi ne pişiyormuş bakalım." Kabalarını ayırdım ve yavaşça dereceyi çıkardım. Tabii ki ateşi yoktu, ama yalan söylemeyi uygun buldum: "Tam düşündüğüm gibi biraz ateşin var. İyi, bununla da ilgileniriz birazdan. Şimdi sırtüstü dön."

Söyleneni yaptı, çabucak önden şortunu ve pantolonunu çekti ama pantolonun beli göbeğinin beş santim altındaydı ve o durumda daha da yukarı çekilemezdi. Sonuç olarak, kasık kıllarının başlangıç noktası bir an için ortaya çıktı.

Bir an için diyorum çünkü avı, avcının saldırısından koruyabilmek için önünü iki eliyle kapayıvermişti.

Sırtüstü yatarken ince çıplak ayakları ve ter içindeki göğsüyle, aslında olduğundan da küçük görünüyordu, bedeninin gelişkin kaslı yapısına rağmen, bir erkekten çok bir oğlan çocuğu gibiydi. Aşağılama işlemi iyi gidiyordu. Bana baktı, endişeyle, "Daha yapmam gereken şeyler var mı?" diye sordu.

"Çizelgeyi izlememiz gerekiyor." Esrarengiz bir havaya bürünerek, tahta dil bastırma aletini aldım. "Aç ağzını." İtaat etti. Aleti pembe diline öğürtene kadar bastırdım, bunu yaparken dişlerinin beyazlığı ve bazen korkudan ileri gelen aşırı salya üretimi dikkatimi çekti. "Dişlerine iyi bakmışsın." Ciddi bir hemşirenin bir çocuğa yaptığı gibi ona gönülsüz bir iltifatta bulundum. "Vü-

cuduna da. Senin yaşındaki çocukların çoğunun temizlemeyi ihmal ettiği yerlerinin bile temiz oluşuna sevindim ve şaşırdım." Özenle konumunu düşürüyordum; erkekten delikanlıya, delikanlıdan çocuğa, çocuktan; ah, zafere! Bu gelişmeye yanıt olarak utançtan kızarıp boş boş baktı.

"Şimdi ellerini başının altına koy," Yavaşça dediğimi yaptı, artık koyu kasık kıllarının en azından yarım santimini daha görebildiğimin farkındaydı, kıllar yapısal olarak, şaşırtıcı biçimde, bedeninin diğer taraflarındaki ince kıllara oranla oldukça kalındı. Göbeğinin hemen altındaki bir damar, korkmuş küçük bir hayvan gibi bütün karnını titreştirerek atıyordu.

Elimi hafifçe göbeğine koydum. Kıvırcık tüyler avucumu gıdıkladı, karşılığında ben de onları gıdıkladım. Damarlarındaki kanın çağıldamasını hissedebiliyordum. Egemenlik duygusu giderek içimde kabarıyordu. Bana öyle geliyordu ki sanki, bir şekilde damarlarındaki kanın akışını denetleyen bendim ve kalbinin çarpmasını sağlayan benim komutumdu. Her şeyi yapabileceğim duygusunu yaşıyordum.

"Tedirgin gibisin, Rusty." Ona meydan okuyordum.

Güçlükle yutkundu. "Hayır... hayır, Miss Myra. Hayır. Gerçekten değilim. Sadece burası biraz sıcak da ondan..."

"Ve bu muayeneden pek hoşlanmıyorsun..."

"Evet, biraz tuhaf, yani işte..." Sesi huzursuzluğundan dolayı giderek kısıldı.

"Tuhaf olan *ne*?"

"İşte, bilirsiniz... Yani bir kızın... işte, sizin gibi bir hanımın, bütün bunları bir oğlana yapması..."

"Şimdiye kadar hiçbir hemşire seni muayene etmedi mi?"

"Asla!" Bu eski sert erkek Rusty'ye dönüş, Jockey şortuna aniden asılıvermemle, hemencecik bitiverdi; bütün kıllar ortadaydı artık, ama başka birşey görünmüyordu; çünkü vücudunun ağırlığından dolayı şortu o kritik bölgede kaldı.

Dikkatle karnının değişik bölümlerinde parmaklarımı gezdirdim, ipekle kaplanmış sert kauçuk hissi veren sıkı kasları haz verdi bana. Kasık bölgesinde uzun süre oyalandım. Kasıklarda birleşen iki damarın şiddetli atışını hissettim. Ama penisinin köküne bile ulaşamadım.

Sonra, derinin alt katmanlarının kalınlığını ölçmeye yarayan şeker maşasına benzer bir alet aldım. Karın derisini kıstırıp, deriyi çekebildiğim kadar çekip şak diye bırakışımı korku dolu gözlerle izledi. "Gayet esnek," diyerek, karnının bir kıvrımını kıstırabildiğim kadar kıstırıp onu acıyla bağırttım. "Hey, acıyor!" Çocukluğa geri dönüş işleminde bayağı bir ilerleme var.

"Bebek gibi bağırmayı bırak!" Hafifçe meme uçlarından birini tuttum maşayla. Benden kaçmaya çalıştı, ama maşa da onu izliyordu. Canını yakmamaya özen gösteriyordum.

Tüy gibi bir dokunuşla, ufak içe dönük meme ucuyla oynadım, bunun verdiği gıdıklayıcı haz onu kıvrandırdı. Sonra, birden meme başı sertleşti. Ardından öbür meme ucuyla oynadım, o da sertleşinceye kadar çevresindeki tüyleri çekiştirdim. Gözlerine ifadesiz bir bakış çöktü; ilk kez erojen bir nokta bulunmuş ve kullanılmıştı (Anüsüne yaptığım işlemleri saymıyorum, araştırmamın genel çerçevesi içinde bu işlemler onu tahrik etmekten çok rahatsız etmişti). Ani bir kabarma olup olmadığını görmek için pantolonunun önüne baktım, ama bir şey yoktu.

"Şu pantolonunu çıkarsan iyi olur," dedim. "O kadar terledin ki buruş buruş olacak."

"Sorun değil." Sesi yine çatlaktı.

"Acele et! Bütün gecemi sana ayıracak değilim. Asık bir suratla doğruldu ve pantolonunu dizlerine indirdi. Ben de pantolonunu çekip çıkardım ve dikkatle bir iskemleye astım. Kurbanıma döndüğümde, onu masaya oturmuş, kaçmaya hazır bir vaziyette bulmak beni şaşırttı. Benim arkamı dönmemden kurnazca yararlanıp şortunu normal duruma getirmişti. Böyle çıplak bacaklarını sarkıtmış otururken, kasıklarını göremiyordum, sıkıca kapattığı kaslı baldırları gizliyordu onları, elleri de koruyucu bir havayla kucağındaydı. Anlaşılan son siperlerini çarpışmadan teslim etmeyecekti.

"Sana kalkmanı söylememiştim, değil mi?"

"Benimle işiniz bitti sanmıştım." Sesinin tonu hafiflemişti, cezadan kurtulmaya çalışan buluğ çağındaki bir çocuk gibiydi sesi.

"Ben işimizin bittiğini söyleyene kadar buradasın. Tamam. Ayağa kalk. Buraya. Benim önüme."

Ayağa kalktı ve otuz santim kadar bana yaklaştı. Orada durdu,

tedirgindi, elleri önünde birleşmişti, göğsü terden parlıyordu, bacakları gövdesiyle orantılıydı; ama baldırları, şüphesiz futbol oynamasının sonucu olarak biraz fazlaca gelişmişti. Bana o kadar yakındı ki etinin sıcaklığını hissedebiliyor ve genç eril bedenin yaydığı sağlıklı topraksı kokuyu alabiliyordum.

"Kollarını iki yana sarkıt ve dik durmayı en azından *dene*." Dediğimi yaptı. Hedef şu anda, göz seviyesinde, tam önümdeydi. Doğrudan o gizli noktaya bakarken, huzursuzca ellerini yumruk yaptı ve ağırlığını bir bacağından diğerine aktardı.

Yıpranmış Jockey şortu maalesef çok bol olduğu için geniş yuvarlak bir bölgeden daha fazlasını görmeye olanak vermiyordu, görülenin ne olduğu da açıkça belli değildi ve taze sidikle lekelenmişti.

"Şuraya bak! Donuna etmişsin!" Islak kumaşı, altındakilere dokunmamaya özen göstererek, parmak uçlarımla tuttum.

Şaşkındı. "Galiba öyle. Acelem vardı da."

"Oğlanlar bu konularda çok dikkatsizler." Tuvalet eğitiminden yatağını ıslatmaya geçmiştik: İlerleme böyleydi! Muayene çizelgesine baktım. "Hımm, evet! Hiç zührevi hastalık geçirdin mi?"

"Oh, hayır, bayan. Asla!"

"Umarım doğru söylüyorsundur."

Çizelgeye "hayır" yazarken, tehditkârdım. "Biliyorsun, bunu anlayacak yöntemlerimiz var."

"Yemin ederim geçirmedim. Her zaman dikkat ederim... her zaman."

"Her zaman mı? *Tam olarak* ne zaman kızlarla yapmaya başladın?"

"Ne zaman mı?" Aptal aptal baktı yüzüme.

"Kaç yaşındayken?"

"On üç galiba. Anımsayamıyorum."

"Senden büyük müydü kız?"

Evet anlamında başını salladı. "Lisedeydi ve Protestandı" diye heyecanla ekledi.

"İşi o mu başlattı?"

"Evet, öyle sayılır. Eğer benimkini gösterirsem o da onunkini gösterecekti. Bilirsiniz, çocukça şeyler."

"Ve gördüğün şeyden hoşlandın mı?"

"Oh, evet." Korkmuş yüzünde bir an için bir gülümseme parladı.

"O da gördüğünü beğendi mi?"

İçinde bulunduğu durum aklına gelince, gülümsemesi söndü.

"Yani, şikâyet etmedi."

"O zamanlar yaşına göre gelişmiş olduğunu söyleyebilir misin?"

"Sanırım öyle. Bilemiyorum."

"Sık sık kendini tatmin eder miydin?"

Yüzü kızardı. "Yani... belki, bazen. Sanırım bütün çocuklar yapıyordur."

"Ya şimdi?"

"Şimdi mi? Oh, hayır. Neden yapayım ki?"

"Yani Mary-Ann'in seni yeterince tatmin ettiğini mi söylüyorsun?"

"Evet. Ve ben de onu aldatmıyorum."

"Onunla bir gecede kaç kez sevişiyorsun?"

Yutkundu. "Bu çok kişisel ama..."

Cetveli aldım ve şak diye sağ kalçasına yapıştırdım. Bağırdı. Acıyan derisini ovuşturdu.

"Eğer sorularımı yanıtlamazsan daha da fazlası gelecek başına."

Yenilgiyi kabul etti. "Sanırım dört beş kez yapabilirim, ama çoğu zaman yalnızca iki kez yapabiliyoruz; çünkü, bildiğiniz gibi sabah çok erken kalkmak zorundayız."

"O zaman, buralarda dedikleri gibi sen tam bir aygırsın."

"Bilemiyorum..." Umarsızca omuzlarını silkti.

"Sence penisin senin yaşındaki oğlanlarınkinden büyük mü, yoksa küçük müydü?"

Neyin peşinde olduğumu anladı ve titremeye başladı. "Ya rabbim, bilmiyorum. Yani *nereden* bileyim?"

"Öbür oğlanları duşta görüyorsun, sonuç olarak sen bir sporcuydun."

"Hiç bakmadım herhalde..."

"Ama mutlaka arada bir dikiz atmışsındır." Araştırma nesnemi gizleyen yıpranmış pamuklu kumaşa baktım doğruca. İki eli de kendini korumak istercesine önünde birleşmişti.

"Normalim herhalde. Daha önce hiç düşünmemiştim bunu...

gerçekten..." Elbette yalandı bu, çünkü bilinen her toplumda genç erkekler zamanlarının önemli bir bölümünü, kuşku içinde, kendilerini diğer erkeklerle kıyaslamakla geçirirler.

"Ne kadar da mütevazısın," dedim ilgisizce. "Şimdi fıtık kontrolü yapmam gerekiyor. Şu şortunu çıkarırsan eğer..."

"Ama bende fıtık yok ki..." gibisinden bir şeyler geveledi.

"Meksika'daki hapishane doktoru beni baştan aşağı muayene etti ve bu konuda bir sorunum olmadığını söyledi."

"Çifte muayenenin hiçbir zararı olmaz. Şimdi eğer şunu çıkartırsan..."

"Ben iyiyim, gerçekten..." Şakır şakır terliyordu.

"Rusty, esrarengiz bir nedenden ötürü cinsel organlarını muayene etmemi istemediğini düşünüyorum. Tam olarak, benden ne gibi bir sorununu gizliyorsun?"

"Hiçbir şey, gerçekten! Saklayacak bir şeyim yok..."

"O zaman seni muayene etmemden neden bu kadar korkuyorsun?"

"Çünkü; yani, siz bir kadınsınız, ben de bir erkeğim..."

"Teknik olarak bir oğlan çocuğu..."

"Oğlan çocuğu, peki, ve, yani, yanlış işte."

"Utangaçsın o zaman."

"Elbette utanıyorum, bir hanımın önünde."

"Ama elbette şu, –neydi senin deyimin– ha, fikfikliediğin kızlardan utanmıyordun..."

"O farklı ama, *iki kişi* de sevişiyorsa, o zaman sorun yok."

"Şaşırtıcı," dedim. İkilemimize çözüm bulmaya çalışıyormuş gibi kaşlarımı çattım. "Doğal olarak utangaçlığına saygı göstermek isterim. Ama aynı zamanda muayeneyi de bitirmeliyim." Sustum; sonra bir karar vermiş gibi yaparak, "Tamam, şortunu çıkarmak zorunda değilsin..." dedim.

Rahatlayarak bir oh çekti... fazla erken.

"Ama elimi şortundan içeri sokup çizelgenin gerektirdiği gibi, testislerini yoklayacağım."

"Oh!" Umarsızlık ve yenilgi.

"Sanırım bunun diplomatik bir taviz olduğunu kabul edersin." Bu neşeli tonla, elimi sol kalçasının içinden yukarı doğru kaydırdım. Parmaklarımı şortunun paçasından içeri sokarken iradesi

dışında kıvrandı. Testislerinin ısısı kalçalarınınkinden çok daha yüksekti, kılları da terten sırılsıklam olmuştu.

Dikkatle sol testisini elime aldım. Olağandan büyük ve sertti; ama, şüphesiz yüksek beden ısısı dolayısıyla, testis kesesi biraz gevşekçeydi. Sonunda benim egemenliğim altına girmiş olan sevgili düşmanı parmaklarımla hafifçe yokladım. Başımı kaldırıp yüzüne baktığımda, Rusty'nin gözlerinin acı duymayı beklermişçesine sımsıkı kapalı olduğunu gördüm. Ben de ona beklediği acıyı verdim. Testisini, çocukluğunda güzelce inmiş olduğu boşluğu bulana kadar aşağı yukarı hareket ettirdim. Sonra boşluğa doğru ittirdim. İnledi. Boşluğa yerleştirdiğimde öğürdü. Öğürmesiyle birlikte, bütün testis bölgesinin, kaçmaya çalışan ürkmüş bir hayvan gibi büzüldüğünü hissettim. Tekrar öğürdüğünde artık kusma noktasına gelmiş gibiydi, testisi bırakıp normal yerine dönmesini sağladım ve elimi çıkardım. "Allahım," diye fısıldadı.

"Neredeyse kusuyordum."

"Özür dilerim. Ama çok titiz olmam lazım. Bu kez daha yumuşak olacağım." Elim yine nemli kumaştan içeri girip sağ testisi kavradı; bu, soldakinden biraz daha ufaktı. Hafifçe hareket ettirirken işaret parmağım yolunu şaşırdı ve kalın, pürüzsüz, kıvırcık tüylerle çevrili bir şeyin kenarına çarptı. Titredi, ama ellerimde ıstırap çekmeye devam etti. Sağ testisi eski tarih öncesi yerine kaydırdım ve öğürme noktasına geldiğini hissedene kadar orada tuttum. Sonra bıraktım ve elimi çektim.

Derin bir soluk aldı. "Umarım bitti."

"Sanırım evet." Çizelgeyi inceler gibi yaptım.

İçini çekerek karşımdaki iskemleye oturdu ve beceriksizce çorabını çekti, ince kumaş yırtıldı, parmaklar ucundan dışarı fırladı.

"Amma sakarsın," dedim.

"Evet, efendim." Beni onayladı, çabucak öbür çorabını da giydi, benimle tartışmak istemiyordu, kaçmaya can atıyordu.

"Oh, unuttuğumuz bir soru var." Pek neşeliydim. "Sünnetli misin?"

Dizine koyduğu ayağı kayarak yere indi. Hemen bacaklarını bitiştirdi, gömleğini dertop edip tacize uğramış kucağını örttü. "Neden ki, hayır, efendim. Hayır, olmadım."

"Bana Polonyalı çocukların bazılarının sünnetli oldukları söy-

lendi." Çizelgeye bir göz attım. "Deri kolayca geri geliyor mu?"

"Oh, evet," Domates gibi kızarmıştı. "Elbette. Ben iyiyim. Mary-Ann bekliyor."

"Bu kadar çabuk değil." Sesimin tonu soğuktu. "Giyinmene izin vermedim daha, biliyorsun değil mi?"

"Ben bitirdiğinizi sanıyordum..." Boğuk sesi bir iniltiye dönüşmüştü artık.

"Öyleydi. Ama böyle sıvışmaya çalışman beni çok kuşkulandırıyor."

"Kuşkulandırıyor mu?" Çok şaşırmıştı.

"Evet. Önce, sana zührevi hastalık muayenesi yapmamam için beni kandırdın, şimdi de bir kez daha konu penisine gelince iznimi almadan çabucak giyindin. Rusty, çok ama çok kuşkuluyum."

Başına gelecekleri fark etti ve gözleri yaşlarla doldu.

"Şüpheci olmayın, Miss Myra. İnanın bana. Ben çok iyiyim..."

"Mary-Ann'i de düşünmeliyiz, biliyorsun. Dikkatsizliğinle onu çok hasta edebilirsin."

"Yemin ederim bir şeyim yok. Hapiste bana Wasserman testi bile yaptılar..." Sinirden hızlı hızlı konuşuyordu.

"Mutlaka yapmışlardır. Peki sonuç neydi?"

"Mr. Martinson size söyleyebilir. Yüzde yüz sağlıklıyım."

"Ama şu anda Mr. Martinson burada değil ve açıkçası bu bölümü atlayarak muayeneyi nasıl tamamlayacağımı bilemiyorum. Lütfen ayağa kalk ve şu gömleği kenara bırak."

"Oh, haydi, lütfen yapmayın..." Sesi yine çatallaştı, neredeyse ağlamaklıydı.

"Dediğimi yap."

Bu buz gibi komutun etkisiyle, yavaşça ayağa kalktı ve idama giden bir adam -ya da dayak yemek üzere olan bir okul çocuğu- gibi gömleğini bıraktı ve önümde salak salak durdu. "Buraya gel." Durduğum yere birkaç santim kalana kadar yaklaştı; o kadar yakındı ki dizlerim bacaklarındaki ılık tüylere değiyordu.

"Şimdi nasıl bir aygır olduğunu görelim bakalım."

"Lütfen..." diye fısıldadı. "İstemiyorum. Bu doğru değil."

Acele etmeden şortunun esnek bel lastiğinden tutup yavaş yavaş, utancının her anından keyif alarak şortu indirdim. İlk görüntü umut vericiydi. Penisinin kökü neredeyse kırk beş derecelik

bir açıyla bronz kılların arasından fırlamıştı; bir güçlülük göstergesi. Kalınlığı iki buçuk santimden fazlaydı, her zaman iyiye işaret, ortasında kalın mavi bir damar vardı, bu da oldukça umut verici. Ve diğer sekiz santimlik yavaş bir açılış Rusty'nin olanca erkekliğini gözler önüne serdi. Şortu yere bıraktım.

Yüzüne baktığımda, yine gözlerinin yumulu olduğunu gördüm, dudakları da titriyordu. Sonra dikkatle, uzun ve zahmetli bir mücadele sonunda tutsak ettiğim nesneyi inceledim. Myron'ın bir lafı geldi aklıma, "sırf patates, hiç et yok." Rusty'nin taşakları olağanüstü büyük ve etkileyiciydi. Biri diğerinden daha aşağıdaydı; gevşekçe testis torbalarının içinde bir boğanınkiler gibi sarkıyorlardı. Tam istediğim gibiydiler. Öte yandan, penisi pek parlak değildi. Çekingenliğini şimdi anlamıştım, ne kadar kısa olduğunu görmemi istememişti. Ama diğer yandan penis kökü ve başı oldukça kalındı ve Myron'ın hep söylediği gibi ereksiyonun boyutunu uzunluğa değil, kalınlığa bakarak tahmin edebilirdin. Derisi, bir sürü damarla bezeli, ölü beyazlığındaydı, sünnet derisi başı olduğu gibi kaplıyordu ve ucunda aynı, daha önce yokladığım anüsünkine benzeyen, güle benzeyen bir kıvrım vardı.

"Rusty, galiba seni kampusta biraz abartmışlar. Zavallı Mary-Ann, bu bir çocuk aleti."

Bu onu tam arzu ettiğim gibi erkekçe bir yanıt vermeye zorladı. "Şimdiye kadar hiç şikâyet eden olmadı," diye homurdandı. Bunu söylerken, iki testis de keselerinde, sanki bir kavgada kaçış yolu ararmış gibi yukarı çıktı, öte yandan gözle görülebilir bir biçimde küçülerek fırça kılların koruyuculuğuna sığınan penisi de ona ihanet etti.

"Şimdi de bana boyutun değil, ne yaptığının önemli olduğunu söyleyeceksin." Sözel aşağılamayı bedensel aşağılamayla sürdürdüm. Elimle penisini sıkıca kavradım.

Kımıldamaya, konuşmaya hatta bağırmaya bile kalkışmadı. Şok onu tam istediğim noktaya getirmişti. Bunun yanı sıra eski bir kuramı da doğrulamış oldum: "Normal" erkek çekici bulduğu dişinin önünde kendini sergilemekten haz alsa da hoşlanmadığı ya da korktuğu kadınların önünde bunu yapmaya korkar; çünkü, varlığının en can alıcı noktalarına ilişkin edinilebilecek her türlü bilginin kötü bir büyüye dönüşüp sonuçta kendisini iğdiş edeceğinden

korkar. Ne olursa olsun, kutsal nesne ellerimdeydi artık; pürüzsüz, ılık, yumuşak.

Deriyi geriye çektiğimde, artık mutluluğum sonsuzdu; çarpıcı bir biçimde büyük ve güzel biçimli parlak bir güle benzeyen baş ortaya çıkmıştı ve sahibinin (Rusty artık bu gerçeğin bir uzantısından ibaretti) iş üstündeyken zorlu bir âşık olduğu efsanesini doğrular gibiydi. Terli, ama temizdi (ona o kadar yakındım ki cinsel organlarının güçlü, ama pek de fena olmayan eğrelti otuna benzer kokusunu duyabiliyordum). Dikkatle ama sıkıca penis başını sıkıp fallik gözü açtım. Tek bir damla gözyaşı bile akmadı. Rusty, dehşet içinde, açmış bir yaz gülüne benzeyen penisini sıkıca tutan elime bakarken, "Evet, görünüşte sağlıklısın," dedim.

"Ayrıca temizsin de ama bunun ötesinde maalesef bir düş kırıklığısın." Penis yine elimde büzülüverdi. "Ama tabii ki hâlâ büyüme çağında olmalısın." Bundan daha fazla aşağılanamazdı. Söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. İşin gerçeği, başın büyüklüğü söylediklerimin doğru olmadığına inandırmıştı beni, ama politikam gereği küçümseyici olmak zorundaydım.

"Şimdi bakalım sünnet derisi ne kadar esnek." Deriyi ileri geri hareket ettirdim. Titredi. "Şimdi de sen yap birkaç kere."

Onu bırakıp rahatlattım. Sanki Mary-Ann'in o kadar sevdiği bu garip nesneyi daha önce sanki hiç dokunmamış gibi beceriksizce eline aldı. Kendini tatmin etme eyleminden ödü patlayan bir çocuk gibi deriyi birkaç kez, isteksizce ileri geri hareket ettirdi.

"Haydi," dedim. "Daha iyisini yapabilirsin."

Belli ki tutuşunu yalnızken yaptığı biçime dönüştürdü. Kendini topraktan petrol çıkaran, inekten süt sağan, kayalardan su çıkaran makineler gibi pompalarken, eli hızla çalışıyordu. Birkaç dakika süren yoğun ve ritmik masajdan sonra, başın biraz daha büyüyüp koyulaşmasına rağmen gövdenin boyunun değişmediğini şaşkınlıkla fark ettim. Muhtemelen kendini denetlemeyi biliyordu. Bir iki dakika daha devam etti, odadaki tek ses, gürültülü soluması ve birbirine sürtünen derilerin çıkardığı hafif sesti ve durdu.

"Görüyorsunuz," dedi. "Her şey yolunda."

"Ama sana durmanı söylemedim."

"Ama devam edersem... yani, yahu, bir erkek..."

"Bir oğlan..." diye düzelttim.

"Bir oğlan... oğlan..."

"Ne?"

"Tahrik olur!"

"Devam et. Mary-Ann'in sende ne gördüğünü görmekten mutlu olacağım."

Başka birşey söylemeden, inatla, şakır şakır terleyerek işe koyuldu ve bir süre daha devam etti. Ama hâlâ nihai zaferden mahrumduk. Biraz büyüme ve kalınlaşma oldu, ama son noktaya kadar değil.

"Bir şey mi oldu?" diye sevimli sevimli sordum.

"Bilmiyorum." Yutkundu, soluğunu ayarlamaya çalışıyordu.

"Olmuyor... olmayacak." Çifte aşağılanma onu mahvetmişti.

"Mary-Ann'le de bu sorunu sık sık yaşıyor musun?" Kay Francis kadar sevecen, June Allyson kadar içtendim.

"Asla. Yemin ederim..."

"Gecede beş kere ha? Peki bu ne? Siz gençler öyle yalancısınız ki?"

"Yalan söylemiyorum. Ne olduğunu bilmiyorum..." Güç kullanarak, yaradılışın kuyularını açabilirmiş gibi kendine vurdu. Ama işe yaramadı. Sonunda ona durmasını söyledim. Ardından işi kendim ele alıp Myron'dan öğrenmiş olduğum bazı becerikli numaraları uyguladım... hiçbiri işe yaramadı.

Tuhaf bir biçimde sertleşmenin oluşmaması, planın bir parçası olmamasına rağmen, bana beklenmedik bir heyecan yaşattı: Kurbanımı, aygır olarak sahip olduğu efsanevi gücünü kısa devre yaptıracak kadar korkutmuş olmak, psikolojik olarak, başta planladığımdan çok daha tatmin ediciydi.

Penisiyle vahşice oynarken, Myra Breckinridge'in kutsal tutkusunu ve oyununu tamamlayacak, uzun zamandır beklenen hamleyi yaptı.

"Siz..." Bana ve elimde tuttuğum gevşek saplı güle bakarak tereddütle lafa başladı.

"Ben ne?"

"Sizi... yani, sizi düzmemi mi istiyorsunuz?" Bunu söyleyiş tarzı mükemmeldi; hayatının ilk öpücüğünü bekleyen bir delikanlı gibiydi.

Sanki dehşet içinde kalmış gibi onu bıraktım. "Rusty! Sen ki-

minle konuştuğunun farkında mısın?"

"Evet, Miss Myra. Özür dilerim. Sizi incitmek istememiştim..."

"Benim ne tür bir kadın olduğumu düşünüyorsun?" Bir şey sunuyormuş gibi ağır taşaklarını elime aldım. "Bunlar Mary-Ann'e ait, başka birine değil ve eğer seni başka biriyle oynaşırken görürsem, Mr. Martinson'a seni yirmi yıllığına içeri attırırım."

Bembeyaz oldu. "Özür dilerim. Bilmiyordum. Sandım ki belki... şu yaptığınız, şu yaptığınız şey... üzgünüm, gerçekten." Sesi kesildi.

"Üzgün olmak için binlerce nedenin var." Yine bıraktım onu; koca taşakları sallanarak bacaklarının arasına döndü ve bir çift sarkaç gibi salınmaya devam etti. "Aslına bakarsan beni –senin deyiminle– 'düzmeni' istemiş olsaydım bile, nasılsa bunu yapamazdın. Bir aygır olarak felaketsin."

Bu hakaretlere dayanamayıp kıpkırmızı oldu, ama hiçbir şey söylemedi. Son hamleme hazırdım artık.

"Şimdi, sana ders olması için, ben seni düzeceğim."

Hayretten donakalmıştı. "Beni düzmek mi? Nasıl?"

"Uzat ellerini." Uzattı, ellerini cerrah ipliğiyle bağladım. Bir zamanlar boşuna hemşire yardımcısı olmamıştım.

"Bunu niye yapıyorsunuz?" Korkusu giderek artıyordu.

İşaret parmağımla testis torbasını dürtükledim, acıyla bağırdı. "Soru sorma, oğlum." Ellerini sıkı sıkı emniyete aldıktan sonra, muayene masasını yerden beş santim yüksekliğe gelene kadar indirdim. "Yat aşağı," diye komut verdim, "karnüstü."

Hayretler içinde söyleneni yaptı. Sonra birbirine bağlı ellerini metal masanın tepesine bağladım. Hani dedikleri gibi tam anlamıyla egemenliğim altındaydı. Eğer isteseydim, onu öldürebilirdim. Ama benim fantezilerim, kan görmekten ödüm patladığı için, asla cinayet ve hatta bedensel acı içermez; ben, daha ince yöntemlerle ıstırap verip tamamen yok etmeyi tercih ederim; örneğin, bir erkeğin muzaffer cins olmasından kaynaklanan kendine ilişkin düşüncelerini yok etmek gibi.

"Şimdi dizlerinin üstünde doğrul!"

"Ama..." Poposuna yediği sert bir şaplak bütün itirazları durdurdu. Dizlerinin üstünde doğruldu, bacakları sımsıkı kapalıydı, poposu büzülmüştü. Bu haliyle bir piramide benziyordu. Piramidin

tabanını, kafası ve beyaz çoraplı ayakları, tepesini ise rektumu oluşturuyordu. Artık nihai törene hazırdım.

"Bacaklarını aç," diye emir verdim. İsteksizce, dizlerini ayırdı ve böylece dizleri masanın kenarlarıyla aynı hizaya geldi. Artık, bir erkeğin en hoşlandığım görüntüsü gözlerimin önündeydi; ağır, gülü andıran testisleri kasıklardan sarkarken, alt taraftaki ufacık anüsü ışığın altında utangaç utangaç parlıyordu. Özenle, Mary-Ann'in bile görmemiş olduğu, hiç el değmemiş o gizemi kremledim.

"Ne yapıyorsun?" Sesi bir çocuğunki kadar cılız çıkıyordu. Dehşet içindeydi artık.

"Şimdi işin sırrının tamamen gevşemek olduğunu unutma. Yoksa ciddi bir biçimde canın yanabilir."

Sonra eteğimi sıyırdım ve dün Clem'den abajur altlığı yapmak için modelini çıkaracağımı söyleyerek aldığım, kasıklarıma bağlı dildo ortaya çıktı. Clem bu fikrime çok gülmüştü.

Rusty dehşet içinde feryat etti. "Oh, hayır! Allahaşkına yapma."

"Şimdi, erkeği oynarken kızlara neler çektirdiğini anlayacaksın."

"Allahım, parçalayacaksın beni!" Sesi korkudan titriyordu. Önümdeki dildomla tanrı Priapus gibi ona yaklaşırken bağlarından kurtulmaya çalıştı; ama beceremedi. Sonra, yapılabilecek en iyi şeyi yapıp girişimi önlemek amacıyla dizlerini bitiştirdi. Ama bir işe yaramadı. Dizlerini ayırdım ve koç kafasını kapıya dayadım.

Bir an parçalanma konusunda haklı olup olamayacağını düşündüm: Giriş on sent genişliğindeyken dildonun başı beş santim vardı, uzunluğu ise neredeyse otuz santimdi; ama sonra, Myron'un nasıl da hiç zorlanmadan bunun kadar ya da daha da büyük nesneleri içine alabildiğini anımsadım, narin Myron'ın yapabildiğini deneyimsiz ama güçlü kuvvetli Rusty de yapabilirdi.

İttim. Pembe dudaklar açıldı. Başın ucu girdi ve durdu.

"Yapamam," diye inledi Rusty. "Gerçekten yapamam. Çok büyük."

"Yalnızca gevşemeye çalış, o zaman esneyecek. Merak etme."

Gösterebileceği bütün çabayı gösterdi ve büzülmüş dudaklar gülümseyerek başın girmesine izin verdi, ama hiçbir acı ya da şok kasılması olmadığı söylenemez.

İçine girince, zaferimin tadını çıkarmaya başladım. Myron'ın intikamını alıyordum. Bir yaşam boyu içine girilmek ona yalnızca sefalet getirmişti. Şimdi Rusty'nin şahsiyetinde, ben, Muzaffer Kadın olarak, tapılan yıkıcıyı yıkıyordum.

Rusty'nin kaygan kalçalarına sımsıkı yapışarak daha da derinlere daldım. Acı içinde bağırdı.

Ama kararlıydım. Daha da derinlere soktum, prostatını harekete geçirmiş olmalıyım; çünkü bacaklarının arasını yokladığımda, bana gösteremediği dikleşmenin şimdi istemeyerek oluşmuş olduğunu fark ettim. Boyu saygıyı hak ediyordu ve çelik gibi sertti.

Ama daha derine soktuğumda, penisi, duyduğu acı yüzünden yumuşadı, yine bağırdı, durmam için yalvarıyordu; ama ben artık delirmiş bir kadın gibiydim, terli aygırımı yasak ülkeye koşturuyor, koşturuyor, koşturuyordum; kendi orgazmımı yaşarken zevkle bağırıyor, onun bu masum etini derinlemesine araştırıp keşfederken, attığı kesik çığlıkları duymuyordum bile. Oh, bu kutsal bir andı! Bakka'larla, karanlık kanlı mezheplerin bütün rahibeleriyle ve Attis'in uğruna kendini iğdiş ettiği tanrıçayla bütünleşmiştim. Etten kemikten ölümsüz dişiydim, yaşamın kaynağı ve yok edicisiydim, erkeklerle rastgele oyuncaklar gibi oynuyor. kendimi tamamlamak için kanlarına olduğu kadar menilerine de gereksinim duyuyordum!

İş kanlı bitti. Ve şehvetim köreldiğinde üzüldüm ve tiksindim. Nazik etini paralamak istememiştim, ama maalesef paralamıştım ve silahımı geri çektiğimde beraberinde pırıl pırıl kan geldi. Onu yıkarken (sevgi dolu bir anne gibi), küçük kesiğe ilaç sürüp dikerken hiç kımıldamadı (Bunu Myron'a ne kadar da çok yapmıştım). Sonra çözdüm onu.

Titreyerek ayağa kalktı, şiş yüzündeki yaşları sildi. Ben dildonun kemerini çözüp bond çantaya koyarken, o sessizlik içinde giyiniyordu.

Tamamen giyinene kadar konuşmadı. "Artık gidebilir miyim?"

"Evet. Artık gidebilirsin." Cerrah masasına oturdum ve defterimi çıkardım. "Senin için yaptığım bunca şeyden sonra bir teşekkür bile etmeyecek misin?" dediğimde kapıya varmıştı.

Bana baktı, yüzünde hiçbir ifade yoktu. Düz bir sesle mırıldandı. "Teşekkür ederim, efendim." Ve gitti.

Ve Myra Breckinridge hemcinsleri adına en büyük zaferlerden birini böyle kazandı. Ama, diğer kadınların arasında bir tek ben tahta çıkmış olmama ve mutlak güce sahip bir tanrıça olmanın ne demek olduğunu bilmeme rağmen, hâlâ daha tamamlanmamış bir şeyler var.

30 Şu anda oyun masasında oturuyorum. Pencereden, Marmont Şatosu'nun önündeki dönen koro kızını görebiliyorum; ama dönmüyor. Elektrik kesintisi mi? Onarım mı var? Ya da en sonunda onu söküyorlar mı? Bu kız, benim için Hollywood demek ve bu yüzden bu sorun simgesel bir önem arz ediyor. Onun Strip'e hükmetmesine kimse engel olmamalı.

Rusty bugün okula gelmedi. Eğer gelseydi şaşardım zaten. Ama beni asıl üzen şey Mary-Ann'in Beden Dili dersine gelmemiş olmasıydı. Şimdiye kadar benim tek bir dersimi bile kaçırmamıştı.

Ürkek ve tedirgin, Mary-Ann'in Bell Telefon Saati dersine katılıp katılmadığını sormak için Miss Cluff'a telefon ettim. Gelmemişti. "Bugün Mary-Ann'den eser yok. Ama kızları bilirsin. Malum günü falan herhalde..." Miss Cluff'ın çan sesine benzeyen kahkahasının ardından kızlar yatakhanesini aradım. Müdür, Mary-Ann'in geçen gece gelmediğini ve Buck'a bunu rapor ettiğini söyledi.

Korktuğumu itiraf etmeliyim. Acaba Rusty olanları anlatmış mıydı? Buna inanamam. Erkeklik gururu (ne kadar kırılırsa kırılsın) onu durdurmuştur. Ama onun okulu ve de beni terk etmesine neden olacak bir şey söylemiş olabilir. Birden onları Meksika'da marihuana yetiştirip mutlu mutlu yaşarken düşledim. Düşüncesi bile çok kötüydü. Ama hâlâ şartlı tahliye süresi devam ettiği için, Rusty'nin değil sınırı geçmek, Los Angeles'dan bile ayrılamayacağını hatırladım.

Buck'ın ofisinden saat beşte onu görmem gerektiği mesajını aldığımda işler hâlâ yoluna girmemişti. Onu kendinden pek memnun bir vaziyette buldum. Yanında tipik bir California'lı vardı: Belirgin gözleriyle bronzlaşmış ablak bir yüz ve Pasifik Okyanusu'nun, bir

şekilde bu sıkıcı suların civarında yaşamaya mahkûm hemen herkesin dudaklarına yapıştırmayı becerdiği yavan gülümseme. Hemen bir kuşak içinde, sert New Englandlı Protestanlar, ciddi Iowalılar ve zeki New Yorklu Yahudilerin bu tatlı ve zehirli iklimli ölü okyanus tarafından nasıl tamamen Tahitilileştiklerini görmek şaşırtıcı; bu iklimde düşünceler düşe dönüşürken algılar bulanıklaşıyor ve ayrımlar o kadar siliniyor ki kadınlar erkek, erkekler kadın ve hiçbir şeyler ve her şeyler ve tekler. Beyler, bütünleşme arzusu ve kovalamacası Santa Monica'da biter!

Bu tipik örnek, Avukat Charlie Flagler Junior'du. En masum bir biçimde gülümseyip en sıkı biçimde tokalaştı benimle; ardından, Buck'ın ısrarıyla ağzını açtı. "Bayan Breckinridge, bildiğiniz gibi müşterimi, Mr. Loner'ı ya da herhangi bir müşterimi temsil ederken –bunu yapabilmek için elbette her çareye başvurmalıyız– onların durumlarını *net*leştirmek isterim."

Buck alkışlar gibi ellerini çırptı. Ardından, "Myra, sanırım Charlie'nin babasının benim kadim dostum olduğunu biliyorsundur! Yıllar önce Blue Network'le benim aramda kopan patırtıyla uğraştığından beri..."

"Sanırım biz Mr. Loner'ın çıkarlarını hemen hemen bütün benzer müşterilerimizin çıkarlarının üstünde görüyoruz, –babamın dediği gibi– yalnızca eski günlerin hatırına değil, aynı zamanda Buck Loner'ın bu kentteki" –Charlie Flagler Junior'un sesi ciddi ve uhrevi bir ton aldı– "dürüst biri olarak sahip olduğu *şöhretinden* dolayı."

"Allahaşkına," dedim, Dr. Margaret Mead'ın Polinezyalılarından biraz folklorik bilgi derleyebilmek için kullandığı ses tonuyla kuşkusuz aynı olan bir tonla, "laf kalabalığını bırakıp bana hangi pis numaranın peşinde olduğunuzu söyleyin."

Buck'm yüzü kardı; rahatsız olmuş gibiydi. Charlie Flagler Junior bana tuhaf tuhaf baktı. Onu aynı Rusty gibi önümde uzanıp yatmış hayal ettim; tatmin edici bir görüntü; ama, tuhaf bir biçimde dün geceki deneyim o kadar eksiksizdi ki fantezi bile olsa, bunun herhangi bir şekilde tekrarlanması artık gereksizdi. Doğanın benden yapmamı istediği şeyi yaptım ve son hamleyi de saymazsak artık tamamım ben.

"Pis numara falan yok, Mrs. Breckinridge." Genç avukat üzgün

görünmek istiyordu, ama Polinezyalı suratının yalnızca iki ifadesi vardır: Neşe ve kavrayışsızlık. Çok aptal görünüyordu. "Açıkçası müşterimin isteklerine saygı göstermeli ve çıkarlarını korumalıyım, bu davada da yeğeninin sözde karısı olduğunuz için hakkınız olan bu Westwood mülkünün yarısını almak istiyorsunuz."

"Sözde ha?" Kavgaya hazırdım.

Sanki Dorothy Lamour'la beraber uzun uzun yüzdükten sonra kızarmış ekmek ağacı meyvesi ikram edilmiş gibi, kahverengi Pasifikli yüzü mutlulukla aydınlandı. "Sözde. Bize verdiğiniz nikâh belgesi yüzde yüz sahte."

Bu suçlamaya yanıt vermeye hazır olduğumu sanıyordum, ama yeterince değilmişim. Artık oyun çok nazik ve tehlikeli olmaya başlıyordu. Bir yanlış hamle ve her şey penceremin dışında uğursuzca hareketsiz duran, aslının on katı koro kızı gibi olurdu. "Bay Charlie Flagler Junior ve sen Buck Loner, Gertrude'un kardeşi ve şen hırsız, ben bu mülkün yarısının vârisiyim ve onu alacağım. Bir an bile bunu engelleyebileceğini düşünme."

"Hayatım, senin olanı senden almaya çalışmıyoruz." Buck hüzün doluydu. "Bu, aklımızdan geçen en son şey; ama gerçekten bunun hakkın olup olmadığından emin olmalıyız. Yani sen, sen olduğunu söyleyen bir sahtekar falan da olabilirsin."

"Gertrude sana, yirmi yaşındayken gebe bırakıp evlenmeyi kabul etmediğin, Rexall eczacısının kızının kürtajı için iki yüz dolar vermişti."

Buck bembeyaz oldu. Polinezyalı kahverengi kaldı. Buck gırtlağını temizledi. "Sana Gertrude ve oğlanı tanımadığını söylemiyorum. Kesinlikle tanıyorsun..."

"İşin aslı şu," dedi Charlie Flagler Junior, "evlenmiş olduğunuzu *kanıtlamalısınız*. İşte bu kadar."

"Kanıtlayacağım." Gitmek üzere ayağa kalktım. Erkekler de saygıyla ayağa kalktılar. En azından rakiplerini küçümsemiyorlardı. "Kanıt hafta sonundan önce gelecek. Bu arada, Buck Dayı, Gertrude'un, yıllar boyu sana verdiği borçların listesini yapacağım ve faiziyle ödenmesini talep edeceğim." Giderken kapıyı çarptım.

New York'tan Dr. Montag'ı aradım. Kararsızlık içindeydi. Bense kararlıydım. "Randolph, bana bunu borçlusun. Bunu

Myron'a borçlusun. Sana duygusal şantaj yapmak istemiyorum; ama üçümüzün, Blue Owl Grill'de paylaştığı fikirlere bunu borçlusun. Senin bizi yarattığın gibi biz de seni yarattık. Şimdi dönüm noktasındayız..."

"Neredeyiz?" Asabi hırıldaması, çoğu zaman başkalarının söylediklerini duymasını engellerdi.

" 'Dönüm noktası' zeki gazetecilerin bu aralar hep ağzında olan bir sözcük. İfşaat, gerçeklerin zamanı falan anlamında kullanıyorlar. Evet, bu bir dönüm noktası ve ben sana yalvarıyorum, yalnızca Myron'ın analisti ve benim dişçim olarak değil, aynı zamanda bizim tek dostumuz olarak da. Yarın uçağa atla ve gel."

"Ama, Myra, yapamam. Ricanı her düzeyde kabul ediyorum, buna hiç şüphen olmasın. Aşağı alt benliğimden, kocanın dediği gibi yüksek üst benliğime kadar her yönden etkileniyorum; ama öbür hastalarım gibi bir sorun var. Bana ihtiyaçları var..."

"Randolph," dedim buyurgan bir tavırla. "Lafını, paranın yüzde onunu vereceğimi söylemek için kesiyorum."

Hattın öbür ucundan irkiltici bir dizi hırıltı ve öksürük geldi? Sonra Dr. Montag, "Bu arada, Myra..." gibi bir şeyler geveledi.

"Bu arada ne?"

"On beş," diye bağırdı Manhattan Adası'ndan. "Yüzde on beşe yarın Los Angeles'tayım."

"Tam bir Adlerci gibi yanıt verdin: *On beş olsun*!" Adamımı biliyordum. Geceler boyu üçümüz Blue Owl kapanana kadar oturup Randolph'un aşırı hamurişi ve para iştahını tartışırdık. Bu onun en hoş yanıydı, hâlâ da öyle. Bu halledildiğine göre, şimdi.

31 Hayat Myra Breckinridge'in biricikliğe ulaşma planlarının tümünü destekliyor. Bunu yazarken Mary-Ann benim yatağımda uyuyor (kendim için divanı hazırladım.) Saat sabahın üçü. Tam beş saat konuştuk ve birlikte ağladık. Hayatımda hiç bu kadar keyif almamıştım. Dün gece Rusty ile yaşanan dinsel bir coşkuydu, bu geceyse yaşanan yeniden doğuş.

Defterimi yazarken kapı vuruldu. Mary-Ann kapıdaydı, solgun

ve darmağınıktı, fermuarlı bir Pan-Am seyahat çantası taşıyordu. "Miss Myra, sizinle konuşmalıyım. Konuşabileceğim tek kişi sizsiniz." Ardından gözyaşlarına boğuldu, ben de onu kollarıma aldım, genç Lana Turner'in bedenine çok benzeyen bu bedenin yoğun ılıklığının tadını çıkardım. Tuhaf bir biçimde; benden çok daha genç ve kırılgan olmasına rağmen, benim için bir anne figürü oluşturuyordu ki bu çılgınca bir şey aslında; çünkü bizim ilişkimizde, zorunlu olarak bilge olan, teselli eden ve yöneten benim. Galiba kendi anneme olan nefretim içimde bir tür *olumlu* öğe barındırmamı sağlıyor; çünkü artık başka bir kadına ya da şu anda olduğu gibi bir genç kıza gerçek bir yakınlık duyabiliyorum. Bu konuyu Randolph'la enine boyuna tartışmalıyım.

Ağlaması hemencecik kesildi, ona bir bardak cin verdim, kafaya dikti. Bu onu rahatlatmış gibiydi.

"Rusty gene gitti." Divana oturdu sümkürdü. Bacakları her açıdan *Rosalie*'nin son makarasında, davulların önündeki Eleanor Powell'ın bacakları kadar güzeldi.

"Nereye gitti?" Tam şartlı salıverilmiş birinin uzun yolculuklara kalkışamayacağını söyleyecektim ki aklıma daha iyi bir şey geldi.

"Bilmiyorum. Dün gece oldu." Gözlerini kuruladı.

"Evet?" Dikkatliydim. "Dün gece onunla beraber miydin?"

Başıyla onayladı. "Akşam yemeğe çıkacaktık, ama bana sizin onu saat onda görmek istediğinizi söyledi..."

"Her zamanki konuşmalar," dedim kayıtsızca. "Böyle tuhaf bir saat seçip yemeğinizi mahvettiğim için üzgünüm, ama Miss Cluff'la işim vardı ve..."

Allahtan, onun beni ziyaretiyle ilgilenmiyordu. "Neyse, geldiğinde saat onbiri geçiyordu ve onu hiç bu kadar morali bozuk görmemiştim..."

"Garip," diye resmi kayıtlara ekledim, "benden ayrıldığında bayağı neşeliydi. Ve ona yaptığım iyilikler için bana bol bol teşekkür etti."

"Ona karşı çok iyi olduğunuzu biliyorum. Her zaman öylesiniz, şimdi de. Neyse, sizden hiç söz etmedi. Durup dururken benimle kavga etti, ben de kızdım, bana geceyi onunla geçirmeyip yatakhaneye dönmemim daha iyi olacağını söyledi. Bana dedi ki, ..." durdu, ağlamaya başladı, "benden bıkmış, kadınlardan bıkmış ve

tek başına olmak istiyormuş..."

"Senden mi bıkmış, yoksa genel olarak bütün kadınlardan mı?" Bu çok can alıcı bir noktaydı.

"Tam olarak ne demek istediğini bilmiyorum, o kadar sinirlerim bozulmuştu ki... Her ikisi de sanırım."

Görünüşe göre işimi, düşündüğümden de iyi becermiştim.

"Üstüne üstlük bir de kendini çok kötü hissettiğini ve bir kasını mı ne incittiği için oturunca çok canının yandığını söyledi... oh, bilmiyorum, çok kötüydü. Ama sonra onun için aldığım randevudan söz ettim, bu onu biraz neşelendirdi."

"Ne randevusu?"

"Bana kızmayacaksınız, değil mi?" O kadar korkmuş, genç ve hassastı ki onu kollarıma almak istedim. "Elbette hayır, canım." Janet Gaynor'dım. "Sana asla kızamam."

"Siz gerçek bir dostsunuz." Yüzünde belli belirsiz solgun bir gülümseme belirdi. "Neyse ikimizi de Letitia van Allen'ın Colony Malibu'daki evine davet ettirdim."

Oturduğum yerde dikildim. *Ben* şimdiye kadar Letitia'nın evine hiç davet edilmemiştim, ama elbette ona henüz damızlık sağlamada pek fazla yararım dokunmamıştı. Şimdi zavallı Mary-Ann bilmeden Letitia'nın tuzağına düşmüştü. "Peki bu daveti nasıl ayarladın?"

"Onun ofisindeydim ve benim için plak şirketinden almış olduğu randevuyu konuşuyorduk ve sonra, birden, laf Rusty'ye geldi, onun bir fotoğrafını istedi. Ona hep yanımda taşıdığım fotoğraflardan verdim, çok yakışıklı olduğunu ve yıldız niteliklerine sahip olduğunu söyledi, ben de onunla tanışmak ister misiniz, diye sordum... oh, sizin hazirana kadar onunla konuşmasını istemediğinizi biliyorum..."

"Kapalı-devre TV gösterisinden sonra daha iyi olurdu. Neyse olan oldu. Yani onu dün gece Malibu'ya götürdün."

"Umutsuzca başını salladı." Bir düzine insan vardı orada, hepsi de başarılı ve zengin. Bir tanesi bir yıldızdı. Hani şu CBS'nin iptal ettiği televizyon serisindeki adam, *Riptide*, oyuncu muydu? Sevimli ama sarhoştu. Neyse, Letitia Rusty'ye büyük tezahürat yaptı, o da Letitia'ya ve diğerlerine olabildiğince kaba davrandı. Onun daha önce böyle davrandığını hiç görmemiştim."

"Belki kafasında başka şeyler vardı."

"Her neyse onu yiyip bitiriyordu, birdenbire kalktı ve Miss Van Allen'a, 'Kesmek zorundayım. Bu benim sahnem değil,' dedi. Ve öylesine gitti, *bensiz*. Hiç bu kadar utanmış ve üzülmemiştim. Ama Miss Van Allen bundan daha nazik olamazdı ve bunu Rusty'nin aleyhine kullanmayacağını ve çok geç olduğu için orada kalabileceğimi söyledi, ben de kaldım, ama iyi uyuyamadım; çünkü *Riptide*'daki oğlan bütün gece kapımı yumruklayıp durdu."

Ona bir cin daha koydum, içti. Biraz keyfi yerine gelmişti. "Neyse, Rusty'yi bugün kaldığı yerden aradım, dün gece eve gelmediğini söylediler, sonra Akademi'yi aradım, derslerin hiçbirine gelmediğini söylediler, ben de ölmüş falan olmasın diye korktum, polisi aradım; ama bir şey bilmiyorlardı. Sonra bütün akşam belki arar, diye yatakhanede bekledim ve sonunda aramayınca buraya geldim.." Sesi yine titremeye başlamıştı.

"En iyisini yapmışsın," dedim. "Ve her şey yoluna girene kadar burada benimle kalmanı istiyorum."

"Çok iyisiniz, Miss Myra!"

"Yok canım. Artık Rusty'yi merak etme. Ona bir şey olmadı. Muhtemelen içinde bulunduğu durum kafasını bozmuştur." Sonra onun Meksika maceralarını ayrıntılarıyla anlattım. "Şimdi görüyorsun ya, o denetim altında ve bu da demektir ki gözaltı memuru daima nerede olduğunu bilmek zorunda. Eğer Rusty gerçekten ortadan kaybolmuş olsaydı, Buck Dayı ve ben bunu öğrenecek ilk insanlar olurduk."

Mary-Ann kaşlarını çattı, hâlâ ona söylediklerimi sindirmeye çalışıyordu. Ona biraz daha cin verdim, sanki favori içkisi olan Seven Up'mış gibi götürüyordu. "Bana eskiden takıldığı o oğlanların hiçbiriyle bir daha görüşmeyeceğine dair söz vermişti."

"Tamam da genç o. Bırak istediği gibi eğlensin. Hapisten uzak durduğu sürece elbette."

Başını salladı, birden ciddileşmişti. "Ya ben, ya onlar, ona söyledim."

"Elbette, sen olacaksın." Bir yandan ağımı örüyor bir yandan da onu avutuyordum. "Merak etme. Şimdi uzan ve konuşurken bir yandan dinlen."

Minnettarlıkla gülümsedi ve divana uzandı. Yapabildiğim tek

şey yanına oturmayıp bu olağanüstü göğüsleri okşamamaktı, bana Rusty'nin oldukları ve onlarla her istediğini yapabildiği ya da o öyle sandığı için, artık iki misli çekici geliyorlardı. Erkekliğini bozduktan sonra, şimdi de sevgilisini baştan çıkaracaktım. Bunun ötesinde artık tutku biter ve tanrısallık başlar.

Her şeyi konuştuk. Olanlar yüzünden ve benim Meksika'da çevirdiği oyunları ortaya sermemden sarsılmış da olsa, Rusty'ye sırılsıklam âşıktı. Hayatında yalnızca üç sevgilisi olmuştu, hepsi de erkekti. Lezbiyenlik onun için iğrenç bir şeydi. Ama dört bardak cinden sonra benimle kendini tamamen güvencede ve rahat hissettiğini ve uygun koşullar altında, bir kadının diğerine büyük rahatlık ve şefkat verebileceğini kabul etti.

Sonunda, onu yatak odasına götürdüm, biraz sarhoştu, soyunmasına yardım ettim. Göğüsleri *They Won't Forget*'teki Lana Turner'ın göğüslerinden *daha güzeldi*. Büyük, güle benzeyen meme uçlarıyla pürüzsüz ve beyazdılar (tuhaf bir biçimde sanki Rusty'nin memelerinin abartılmış bir uyarlamasıydılar), biçimleri harikulade güzeldi... en azından görebildiğim kadarıyla; çünkü çabucak geceliğini giydi ve ancak sonra donunu çıkardı, içinde Rusty'nin bayağı bir zaman geçirmiş olduğu (ama becerebilirsem, bir daha asla!) cinsel varlığının merkezini benden sakladı.

Rusty'nin bildiği bedeni yakında en mahrem yerlerine kadar öğrenecek olma duygusu beni titretti ve ona iyi geceler demek için sarılmaya cesaret edemeyip onun yerine, kapıdan bir öpücük yolladım, kapıyı kapattım ve hemen Mr. Martinson'u aradım, uyandırıldığı için bayağı öfkelenmişti. Ama bana Rusty'nin Akademi'yi bırakıp Melrose Caddesi'nde yabancı otomobiller satan bir şirkette düzenli bir işte çalışmaya karar verdiğini söyledi; Rusty'nin nerede kaldığını sorduğumda ise bunun beni hiç ilgilendirmediğini belirtti. Söylemeye gerek yok, güzelce ağzının payını verip telefonu kapattım.

Şimdi bu haberleri Mary-Ann'e vermek için bir yol bulmalıyım. Bu biraz nazik bir konu; çünkü hiçbir koşul altında bu aşk hikâyesini sürdürmemeliler. Artık bu işin sonu geldi.

Mucizevi bir işaret! Biraz önce pencereden dev kadına baktığımda ekseni etrafında neşeyle dönüyordu gene, güzel ve kadir-i mutlak, tam bir tanrısallık imgesi.

32 Dr. Montag divana oturmuş benim Rusty'nin fethine ilişkin betimlemelerimi okuyor. Ben oyun masasında oturuyor, bu satırları yazıyor ve onun yorumlarını bekliyorum. Yarın Buck ve avukatlarıyla buluşacağız. Büyük gün.

Randolph pipo dumanları arasında kaybolmuş bir vaziyette öksürüp tıksırıyor. Kaşlarını çatıyor. Sanırım onaylamıyor. Ama yaptığım şeyin ne anlama geldiğini anlaması gereken biri varsa, o da o. Kesinlikle berbat görünüyor. Hawaii'de sanıyor kendini. Parlak siyah haham pantolonundan sallandırdığı çiçekli bir kısa kollu gömlek giyiyor ve

33 Randolph şekerleme yapmak üzere oteline döndü, hâlâ saat farkına alışamadı ve yarınki toplantıda formda olmak istiyor. İki ayrı saldırı planı hazırladık; en kötü ihtimalle birinden biri işe yarayacak.

Hayatımın zaferinin betimlemesi onu bütünüyle memnun etmedi ve doğal olarak bu da *beni* memnun etmedi, sorun da bu zaten.

"Bunların gerçekten olduğuna inanmalı mıyım?" Elinden kaptığım sayfanın üzerine piposunun külleri düştü. Randolph'un piposu duman dışında kor da üretirdi, çünkü tedirgin olduğunda pipoyu üfleme huyu vardı.

"Tamamen," dedim. "En azından şunu kabul etmelisin ki kelimenin tam anlamıyla, her ayrıntısıyla, her bir kılına, her bir sivilcesine kadar ona sahip oldum."

"*Dışını* ele geçirmişsin, evet." Akıllıca aramızda dumandan bir perde oluşturdu. "Ama bu yalnızca Rusty'nin derisi, içini göstermedin."

"İçini göstermedim, sevgili Randolph; çünkü bilmiyorum. Ve, diyebilirim ki bu herkes için geçerli, sanki otopsi yapmış, bir insanın içinin nasıl göründüğünü bilirmiş gibi gözükmek bile haddini bilmezlik olurdu. Kesin olarak bilebileceğimiz tek şey deridir ve ben artık onun derisini kendisinden bile daha iyi biliyorum."

"Olabilir, olabilir." Randolph hâlâ üzüntülü görünüyordu.

"Aslında," doğaçlama konuşuyordum, "gözle görülenin dışındakiler hiç önemli değil. Benim için şu an üzüntülü göründüğünü yazmak ki sen gidince yazacağım, kolaylıkla benim açımdan bir yansıtma ve senin ruh halini de yanlış yorumlama olabilir. Kesin olmak için, sadece, notlarımı okurken, kaşlarının arasında iki tane çizgi oluştuğunu yazmalıyım, bu da olağan değil, çünkü..."

"Üzgün olduğumu söylemek bir yansıtma *değil*. Ve bir noktaya kadar, az ya da çok, başkalarının ne hissettiğini bildiğimizi farz edebiliriz, en azından bilincin erişilebilir düzeylerinde. Şu anda bu genç adam için kesinlikle üzülüyorum, erkeksi bir empati bu. Sonuç olarak anal saldırıya uğramak dünyanın en kötü şeylerinden biri ve ikimiz de onun mutlu olmadığına hükmedebiliriz, her ne kadar deri dilsiz de olsa."

"Aynı fikirdeyim ve bu yüzden olanları yaşarken yalnızca onun konuşmalarını kaydetmekle kalmayıp konuşurken neler hissettiği hakkındaki düşüncelerimi de vermeye çalıştım. Ama şimdi yorumlarımın en iyi ihtimalle tamamen öznel ve belki de yanlış olduğunu düşünüyorum. Onu korkutmak ve aşağılamak istediğimden dolayı inlemelerini ve homurdanmalarını korku ve aşağılanma belirtileri saydım."

"Şüphesiz öyleydiler. Ama hoşuna gitmiş olabileceği olasılığını da asla aklımızdan çıkarmamalıyız."

"Eğer öyle olduysa, hayatımın işi başarısız oldu demektir." Çok ciddiydim. Hiç bu kadar ciddi olmamıştım.

"Ya da senin henüz anlamadığın bir biçimde başarılı olmuşsundur. Bu arada, kız arkadaşı seninle kalıyor, değil mi?"

"Evet, bana geldi. Bütün tanıdığı insanlar içinde, geldiği insan benim. Mükemmel bir ironi! Benim keyfim de öyle!"

"Senin neler yaptığını biliyor mu?"

"Elbette hayır."

"Peki öğrenirse ne olacak?"

"Ona söylemeyi hiç düşünmüyorum. Rusty'nin ise başına gelenleri asla kimseye anlatmayacağını bilmek için sanırım ikimizin de psikiyatri diplomasına ihtiyacı yok" (Randolph bir an için mutsuz göründü, onun yalnızca psikoloji master diploması var).

"Belki yok." Randolph yine piposunu üfledi. Parlak bir kor ha-

lıyı yakıp bir delik açtı. "Ama, yaptıklarına karşılık olarak bir bedel isteyebileceğinden korkmuyor musun, özellikle de eğer senin düşündüğün kadar sağlıklı ve normalse?"

"Ne tür bir bedel?"

"Senden *bedensel* bir intikam alabilir. Senin ona yaptığını, o da sana yapabilir."

"Tecavüz mü? Hiç sanmam. Yeterince korktu. Hayır, artık onunla işim bitti, Mary-Ann dışında..."

Randolph, çevrimi tamamlamak için, Mary-Ann'i bin türlü sevgi ve şefkat gösterileriyle ele geçirme planlarımı dikkatle dinledi.

"Ne çevrimi?"

"Myron'un yaşamını haklı çıkarma," diye yanıtladım derhal.

Her zaman yaptığım gibi her şeyi aklileştirdim, bu da Randolph'u çaresizliğe itiyor; çünkü o modern havalarına ve baştan savma kaçamak yanıtlarına rağmen, aslında çok duygusaldı ve birçok açıdan Jean Hersholt'un tıpa tıp benzeriydi. "Ona yapılanları yaparak, onu yücelttim –yani en azından düşünsel anlamda onu yücelttim– ve aynı zamanda öcünü aldım..."

"*Öcünü* mü aldın? Ne bakımdan? Benim bildiğim Myron hiç de kurban değildi. Hatta tam tersi."

"Hayır, o bir kurbandı. Bunu artık biliyorum. Ama gerçekte ne olduğu hiç fark etmez."

"Mükemmel bir adamdı..."

"Bunu yüzüme vurmaktan amma da hoşlanıyorsun!" Randolph'un Myron'a taptığı ve bana zorlukla katlanabildiğini her anımsayışımda olduğu gibi üzülmüş, derinden incinmiştim.

"Şimdi böyle şeyler kurmamalısın. Ben Myron'u övdüğüm zaman *onu* övüyorum yalnızca. Seni kötülemiyorum."

"Bunları kuran sensin. Ama, ne olursa olsun, baştan çıkarma eylemim sonuca ulaştığı zaman, Myron'a karşı ve Myron'un olan bütün suçlardan arınıp yeni bir kadın olacağım, gerçekten yeni, yeryüzünde bir benzeri daha olmayan bir kadın."

"Peki kim ve ne olacaksın?"

Coşkuyla yanıtladım, ama aslında hiçbir şey söylemedim; çünkü, her zamanki gibi Randolph, o aptalca yöntemleriyle, beni iki arada bir derede bırakmıştı: Bütün fantezilerim capcanlı ger-

çekleşene kadar, nihai kimliğimin ne olacağına dair net bir fikrim yoktu. Şu anda bütün bildiğim, saplantılardan kurtulacaktım ve en azından böylece, bu dünyada yaşamış hiç kimseye benzemeyecektim.

Daha sonra Randolph şekerleme yapmak ve ardından Disneyland'e gitmek üzere ayrıldı. Ben de burada oturup bunları yazıyorum. Birden kendimi huzursuz hissettim. Neden ki? Telefon çalıyor.

34 Telefondaki Letitia'ydı. Doğrudan konuya girdi. "Rusty benimle kalıyor. Şu anda aşağıdaki plaj evinde."

"Letitia!" En fazla bunu söyleyebildim. En çılgın düşlerimde bile bu ikisini bir araya getirememiştim, özellikle de Mary-Ann'in o meşum gece, Rusty'nin Letitia'ya ne kadar kaba davrandığını anlatmasından sonra.

"Tek söyleyebileceğim şey, Myra, seçmesini çok iyi biliyorsun. O sahip olduğum en iyi A sınıfı aygır ve söylentilerin de doğruladığı gibi Letitia Van Allen'ın çiftliğinden yüzlercesi geçmiştir."

Rusty'nin elimde masumca sallanan pembe gülünden başka birşey gelmiyordu aklıma. "Gerçekten gelmiş geçmiş *en* iyi aygır o mu yani?"

"En iyisi ve sana bunun için teşekkür etmeliyim. Kız arkadaşını onu benim evime getirmesi için nasıl kandırdığını görünce, kendi kendime dedim ki: Myra Breckinridge gerçek bir *dost*!"

Rusty'yi onun yörüngesine benim sokmuş olduğuma inanması beni şaşırtmış, ama sevindirmişti de. "Elbette onu tanımaktan memnun olacağından emindim." Tarafsız davranmaya çalışıyordum, Letitia'dan asıl yardım etmesini istediğim kişinin Rusty değil, Mary-Ann olduğu gerçeğine ihanet etmek istemiyordum.

"Onda aradığım *her şey* var!" Letitia telefonda kükrüyordu. "Aslında onu ilk gördüğümde, 'Allahım, Letitia, işte bu o!' dedim."

"Ama Mary-Ann onun senin evinde çok kötü davrandığını söyledi."

"Saçma! Ben bundan hoşlanıyorum. Suratsız ve alaycıydı, öfkeden köpürüyordu..."

"Eminim öyledir." Gizli bir tatminle mırıldandım.

"Bu arada, herkese hakaretler yağdırıp kendini evden dışarı attığında onu çok yakında yeniden göreceğimden emindim. Ve öyle de oldu. Ertesi gün ofise geldi ve özür diledi, hâlâ suratsızdı; ama tabii ki arayı düzeltmek istiyordu... sanki bilmiyormuşum gibi kızla kavga etmiş olduğunu söyledi ve onu işe alıp almayacağımı sordu. Ben de elbette alırım dedim ve beş yıllık anlaşma imzaladık. Sonra Maddox Motors'a telefon edip ona bir tamircilik işi buldum. Çok minnettardı ve hemen oracıkta, sütunlu yatakta, minnettarlığını gösteriverdi. Şu güzelim yatak örtüsü artık asla eskisi gibi olmayacak."

"Ve sahiden olağanüstüydü, ha?" Rusty'nin benim disiplin seansımdan sonra nasıl davrandığını gerçekten merak ediyordum.

"Myra, ben..." Letitia'nın sözleri temkinli ve heyecanlıydı, "onun beni öldüreceğini düşündüm. Hiç bu kadar buyurgan biriyle olmamıştım. Beni yatağa attı ve bana defalarca vurdu. Evet, Letitia Van Allen'a *vurdu,* hayatında buna *asla* izin vermemiş olan Letitia Van Allen'a bunu yaptı. Hâlâ her yanım mosmor, ama mutluluktan uçuyorum. Hep senin sayende!"

"Abartıyorsun." Rusty'nin benim elimden çektiklerini Letitia ile bu şekilde telafi etmiş olması Randolph'u büyüleyecekti. "Peki o... yani, okulu bırakmaktan ya da benden söz etti mi?"

"Hayır, hiç, yalnızca bir çocuk muamelesi görmekten bıktığını ve bir işe girmek istediğini söyledi. Senin hakkında bir şey söylemedi. Onu hiç yatağa attın mı?"

"Bilinen anlamda değil, hayır. Peki Mary-Ann için ne diyor?"

"Seni bu yüzden aradım. Kendini suçlu hissediyor. Bundan eminim. Şimdi, kartları açık oynayalım. Onu mümkün olduğu kadar elimde tutmak istiyorum, ama bu uzun sürmeyecek; çünkü para kazanmaya başlayınca genç ve güzel fıstıklarla tüyüp zavallı ihtiyar Letitia'yı İskoç viskisi ile baş başa bırakacak. Ama şimdi onun için deli oluyorum. Peki şimdi şu Bayan Muşmula Surat'ı başımızdan nasıl atacağız?"

Ona ne yapacağımızı ayrıntılarıyla anlattım... ve bu gece yapacağız! Letitia, binlerce kez teşekkürler edip ebedi dostluk yeminleri arasında telefonu kapadı.

35 Yine sabahın üçü. Mutluluk ve umutsuzluk, eşit bir karışım, hipnotize olmuş gibi, dönen heykeli izliyorum ve ilk kez orada, normalin on katı büyük, ne kadar da yalnız olduğunu düşünüyorum, o da benim gibi tapılıyor; ama sevilmiyor.

Mary-Ann okuldan döner dönmez, kiralık Chrysler'imle kumsala gidip güneşin batışını izlemeyi önerdim. Bu fikir hoşuna gitmiş gibiydi. Pasifik otoyolu boyunca, iş çıkışı kalabalığıyla birlikte, tampon tampona, kasvetli deniz ve durmaksızın sahildeki evlerin üzerine yağan, ince hafif tozun oluşturduğu çürümüş tepelerin arasında adım adım yol almaya çalışırken, Mary-Ann, her halinden Rusty'yi merak ettiği belli olmasına rağmen, bir kez bile ondan söz etmedi. Bu kıyı bölgesi, insanlar için son derece barınılamaz bir yerdi. Yapmış olduğumuz şey Ay'ı sömürgeleştirmekti, aysarlar böyle işte.

Mary-Ann'i eğlendirmek için *Marriage is a Private Affair*'i baştan sona oynadım. Çok eğlendi, özellikle de Parker Tyler'dan alıntılar yaptığımda. Tyler'ın, savaş filmlerinin en iyi örneği olan bu filme ilişkin açıklamalarının kesinlikle mükemmel olduğuna karar verdik.

Kızıl bir pusla örtülü güneş, zeytin yeşili denizde kaybolduğu anda, tesadüfenmiş gibi Malibu Beach Colony'ye giden özel yola girdim, deniz ve yolun arasında dip dibe bir sürü zengin evi vardı; birçoğunda birinci sınıf, zamane (bunu bir çelişki saymazsak!) yıldızları oturuyordu.

"Ama burası Mrs. Allen'ın yaşadığı yer!" O zamana kadar Mary-Ann çevresiyle hiç ilgili değildi, ben James Craig ve büyük günlerden konuşurken o şüphesiz Rusty ile bir iç diyalog içindeydi.

"Sahi mi? Nerede?" Gerçekten de Letitia'nın evinin hangisi olduğunu bilmiyordum. Mary-Ann, Provincetown stili, gri tahtalarla

kaplı bir ev gösterdi. "O halde neden bir uğrayıp merhaba demiyoruz?"

"Oh, hayır! Yapamam. Geçen defadan sonra olmaz. Rusty'nin onunla böyle konuşmasından sonra olmaz. Çok rahatsız olurum."

"Saçma." Karanlık evin önüne park ettim. Denizden gelen ışık artık iyice zayıflamıştı. "Eminim onu bağışlamıştır. Sanatçı kaprislerine alışıktır o. Sonuç olarak, bu onun işi."

"Ama Rusty bir felaketti, ben de bir aptal gibi davrandım."

"Saçmalamayı bırak." Elinden tuttum ve kapıya götürdüm, kapıyı çaldım. "Ayrıca bu senin kariyerin için de iyi olacak." Bu savdan sonra, tek tepkisi onaylamak oldu.

Evden bir Benny Goodman plağının sesi geliyordu (Letitia aslında, kendimi ruhen ait olduğumu hissettiğim kuşaktandı). Ama kapıyı açan olmadı.

"Dışarıda herhalde." Mary-Ann rahatlamıştı. "Haydi gidelim."

"Müzik sesi geliyor. Gel haydi." Ön kapıyı açtım ve isteksiz Mary-Ann'i denize bakan geniş loş odaya götürdüm. Günün son ışıklarında, birbirlerine sarılmış dans eden iki insanın silueti görünüyordu.

Plana göre ışıkları yaktım. Rusty ve Letitia ayrıldılar; mayo giymişlerdi (*Humoresque*'daki Garfield ve Crawford'a benziyorlardı).

Letitia öfkelenmiş gibi yaparak, "Neler oluyor?" diye bağırdı.

Korkmuş gibi yaparak, "Şekerim, ne kadar özür dilesem azdır," dedim.

Rusty ve Mary-Ann gerçekten çok şaşırmışlardı; ama Mary-Ann üzüntülüyken Rusty'haşindi.

İlk hamle Mary-Ann'den geldi. "Sen," dedi titrek bir sesle, "nerelerdeydin?"

Ama Letitia yanıtlamasına fırsat vermedi. "Haydi çocuklar, gelin birlikte bir şeyler içelim!" İçerideki ışığın artık siyaha dönüştürmüş olduğu kaplama camlı pencerenin karşısındaki barın arkasına geçti.

Rusty yalnızca Mary-Ann'e bakıyordu, bana bir kez olsun bakmadı.

"...Ondan sonra," dedi Letitia gevşeyerek, "oturup olanları büyük insanlar gibi konuşabiliriz." (*When Ladies Meet*'deki Greer ve Joan gibi). "Kim ne istiyor?" Kimse yanıt vermedi.

Mary-Ann yine sordu. "Bunca zamandır neredeydin?"

Rusty çok sert bir sesle yanıt verdi. "Senin *onunla* ne işin var?" Bana nefret dolu gözlerle baktı.

"Myra benim arkadaşım." Mary-Ann'in sesi zar zor duyuluyordu.

Letitia İskoç viskisiyle gargara yapıp kısık bir sesle, "Rusty'yi şu yeni dizi için Fox'a lanse ettiğimden beri burada kalıyor. İçki istemediğinden emin misin, canım? Ya sen Myra?"

"Sen bu kadınla mı *yaşıyorsun?*" Mary-Ann hâlâ durumu kavrayabilmiş değildi.

"Şimdi, hayatım, üzülme lütfen." Letitia oldukça yatıştırıcıydı. "Rusty ile çok şey paylaşıyoruz, ama ikimiz de seni üzmeyi asla istemeyiz." Rusty'ye bir ölçü viski verdi, Rusty gözleri Mary-Ann'de içkisini tek yudumda götürdü. "Aslında sana bu sabah söyleyecekti, ama ben biraz beklememiz gerektiğini düşünmüştüm. Neyse, her şey ortada artık."

"Hepsi benim suçum, Letitia." Çok alçakgönüllüydüm. "Bütün bu olanlar."

"Hayır hayatım. Kendini suçlama. Bence en iyisi bu. Kişisel olarak ben kartlarımı açık oynamayı severim. Ben böyleyim. İşte bu yüzden, bütün dünyaya buradan Rusty'yi sevmekten gurur duyduğumu, Rusty'nin de beni sevmekten gurur duyduğunu ilan ediyorum."

Mary-Ann gözyaşları içinde arabaya koştu. Rusty peşinden gitmeye kalkınca, Letitia'nın kolu uzandı ve onu durdurdu. "İyileşecek. Myra yanında." Bu, genç adamı durdurdu. Kızın peşinden gitmek için hiçbir girişimde bulunmadı.

Sonra Letitia bana yaklaştı. İnanılmaz bir kadındı, her santimetrekaresiyle Frances Dee ya da Ann Dvorak gibi büyük bir yıldızdı. Ellerimi ellerine aldı ve yanağımdan öptü.

"Kıza iyi davran."

"Davranırım Letitia. Bilirsin, yaparım."

"Yaşlandığında, bu tür şeylerin oluverebileceğini ve hepimizin kaderin elinde oyuncak olduğumuzu anlayacak." Karmaşık bir benzetmeydi, ama söyleyiş biçimi büyük bir gösteriydi. "Rusty ve benim birbirimize ihtiyacımız var. İşte hepsi bu. Bir erkek bir kadın... Daha ne? Kısmet bu." Ellerimi bıraktı, "İyi geceler

Myra."

İyi geceler dedim ve karanlıklar içinde Mary-Ann'in peşinden gittim. Arabanın içindeydi, ağlıyordu. Onu elimden geldiğince avutmaya çalıştım, ama pek işe yaramadı; çünkü ben sinirli bir sürücüyüm ve özellikle gece Sunset Bulvarı'nda araba kullanırken iki elimin de direksiyonda olması gerekiyor.

Eve geldiğimizde, Mary-Ann kalan cini bitirecek kadar kendine gelmişti. Ama morali düzelmedi. Rusty'nin onu neden terk ettiğini ya da Letitia'da ne bulduğunu anlayamıyordu. Bu da elbette, benim, Rusty gibi hırslı, genç bir adamın Letitia'ya kapılmasının yıldız olmasını sağlayacak en kesin yol olduğunu söylememe fırsat verdi.

"Ama böyle şeyler yapmayacağına *yemin* etmişti. O böyle biri değil."

"Öyle biri olduğu ortada. Yani, artık kabul et, onunla *yaşıyor*." Beklediğim gibi bu onu tamamen gözyaşlarına boğduğu için onu kollarıma aldım. Boynumda ağladı. Hayatımda hiç bu kadar heyecanlı ve memnun hissetmemiştim kendimi.

Lux tuvalet sabunu kokan, yumuşak pembe kulağa hafifçe fısıldadım, "Unut onu."

Birden doğruldu ve gözyaşlarını sildi. "Onu öldürebilirim!" Sesi öfke doluydu.

"Şimdi, şimdi, çocuğa kızmamalısın." En iyi ağrı kesiciydim. "Sonuç olarak, Rusty böyle. İnsanları değiştiremezsin. Bunları, evlenip çoluk çocuk sahibi olduğunda öğreneceğine, *şimdi* öğrendiğin için ne kadar şanslı olduğunu düşün."

"Asla evlenmeyeceğim! Erkeklerden nefret ediyorum." Sallanarak ayağa kalktı (bayağı sarhoştu) ve yatak odasına yöneldi.

Soyunmasına yardım ederken (bu kez gerçekten ihtiyacı vardı), gösterdiğim özene pek minnettar kaldı, bu muhteşem memeler her ortaya çıkışında içimde kopan fırtınalara rağmen, bayağı temkinli olmayı becermiştim. Sonra kendini yatağa attı, çoraplarını çıkarırken ayaklarını bir balerin edasıyla uzattı. Ama külotunu çıkaramadan çarşafı üzerine çekti ve "Çok yorgunum, oda etrafımda dönüyor..." dedi. Gözlerini kapadı.

Işığı söndürdüm ve yatağa girdim. Çekinerek elimi çarşafın içine soktum ve en yakındaki memeye dokundum. Sarhoş uy-

kusunda mırıldandı.

"Oh, Rusty..." Kanım dondu. Öbür memeyi de elime aldığımda uyandı. "Oh, Myra! Aynı Rusty gibiydin." Ama elimi itti. "O da yumuşacıktı!"

"Yumuşacık mı?" Letitia'nın söyledikleri aklıma geldi. "Bense onun vahşi olduğunu düşünüyordum."

"Sana bu fikri veren ne?" diye yarı uykulu mırıldandı. "Çok yumuşak olduğu için seviyordum onu. Öbür oğlanlar gibi saldırmaz o..."

Hiç değilse, en azından bir genç erkeğin cinsel davranışını değiştirmiştim, hem de sonsuza kadar; bu en azından Letitia'nın çıkarına olmuştu. Bundan sonra Rusty onları ne denli memnun ettiğini hiç fark etmeden, bana olan nefretini başka kadınlara kusmaya devam edecekti. Bilmeyerek başarmış olduğum şey tam bir ironiydi. Tipik bir erkeği sonsuza kadar evcilleştirmek isterken, klasik anlamda on katı kadar daha erkek bir şey yaratmıştım. Aslında, istediğim sonuç bu değildi; ama, belki de Kolomb gibi yeni bir dünyaya ayak basmıştım.

Mary-Ann'in memelerini okşadım, izin verdi... ama yalnızca bir an için; sonra benden uzaklaştı. "Sen bir meleksin, Myra ve seni gerçekten seviyorum, gerçekten. Ama yapamam... biliyorsun..."

"Elbette biliyorum canım." Gerçekten biliyorum; ama yine de reddedilmek çok büyük bir acı veriyor.

"Eğer sen bir erkek olsaydın ya da senin gibi bir erkek olsaydı, ona âşık olurdum, evet olurdum; ama böyle değil, seninle bile."

Bu beni dondurdu, taşa çevirdi.

Ama neden önemseyeyim ki? Sonuç olarak, bedeninin ipeksiliği, teninin gerginliği, etinin sıkılığı benim için Rusty'nin bedeninden daha az ya da daha çok çekici değil ve son çözümlemede (artık bununla baş başayım), benim için bir kız bir erkekten daha çok ya da daha az çekici değil ve Tanrı biliyor, erkeğe sahip oldum. Ama bütün bunları göz önüne alsam da Mary-Ann'in bütünlüğünde beni heyecanlandıran bir şeyler var. Çözülmesi gereken bir esrar var, gerçi bu onda mı, bende mi, yoksa ikimizde de mi bilmiyorum. Rusty'nin sevmiş olduğu bedene dokunmaktan belli bir zevk almıştım, ama bu zafer de solmaya başlamıştı. Rusty

benim için yok artık. Yalnızca sevdiği kız var.

Neyse ki uyuyana kadar ona sarılmama izin verecek kadar merhametliydi. Sonra, hafifçe horlamaya başladığında, onun arzularına boyun eğerek, yataktan kalktım ve şu anda bulunduğum oturma odasına geldim, oyun masasında oturuyorum, cin tonik içiyorum, bu satırları yazıyorum, uyuyamayacak kadar huzursuzum.

Yorgunluktan başım dönüyor. Mary-Ann'e sahip olmalıyım, tabii ancak o isterse; ama işler böyleyken, bu olanaksız şimdi. Randolph'u aradım; ama otel santralına sabaha kadar uyandırılmaması talimatını vermiş, piç kurusu! Bu gece onunla konuşmaya ihtiyacım olabileceğini biliyordu. Belli ki Disneyland ona çok fazla gelmiş.

36 Buck'ın ofisi. Onun masasında oturuyorum. Randolph, Elvis Presley posterinin altındaki büyük iskemlede oturuyor. Buck ve avukatı New York'tan gelen bir telefon için yan odaya geçtiler.

Onlar odadan çıkar çıkmaz Randolph konuşmak istedi, ama konuşmamasını işaret ettim. Her yer gibi oda da dinleniyordu. Şimdi Randolph hafifçe hırıldayarak oturuyor, piposunun sapını çiğneyerek pencereden dışarı bakıyor. Ben bir şey yapmış olmak için bu satırları yazıyorum.

Onları sarstık, buna hiç şüphe yok. Ama hâlâ blöfümü görüp görmeyeceklerinden emin değildim.

Randolph onlara, Myron'la Meksika'da, Monterrey'deki nikâhımızın tanığı olduğuna yemin eden, noter tasdikli bir ifade sundu. Son ana kadar Randolph'la sorunlarımız olabileceğini düşünmüştüm. Allahtan sonunda, hırsı, risklere rağmen, doğru olanı yapmasını sağladı. Ama bir kedi kadar huzursuzdu. Ben de öyle.

Buck, görgü kurallarına uyuyordu. "Buralara kadar gelip bu küçük tatlı kızımıza yardımcı olmanız pek hoş bir davranış, doktor." Buck, her zamankinden daha fazla, iğrenç bir biçimde Şarkı Söyleyen Ateş Eden Kovboy'du, ama her yönden Hoot Gibson'ın çok çok altındaydı. "Elbette biz de onun için doğru olanı yapmak istiyoruz."

"O zaman çeneyi bırak," dedim kararlı bir şekilde, "ve avukatlarımızın mülkteki hakkım olduğu üzerine hemfikir oldukları şu 350.000 papeli uçlan."

"Elbette Mrs. Breckinridge," dedi Charlie Flagler Junior.

"New York ofimizden yanıt alır almaz, çünkü aydınlatılması gereken bir nokta var, sonra hepsi sizin olacak, çünkü," Randolph'a döndü, "Dr. Montag gibi çok iyi tanınan bir yazarın dürüstlüğünü sorgulayacak değiliz."

"Teşekkür ederiz." Randolph'un yerine ben yanıt verdim. Randolph tedirgin görünüyordu, ne zaman birisi ona iltifat etse böyle olurdu zaten (babası, yetişme çağındayken her türlü övgüyü ondan esirgemiş olduğu için, bugün hiçbir övgüyü, yağcılık olduğu şüphesi içine düşmeden kabul edemiyor, ama bu seferki sahiden de yağcılıktı).

"İşte burada," dedi Buck, elinde Bank of America, Beverly Hills Şubesi yazan bir çek vardı. "Çek işte burada, elimde, sana yazılmış, her şey için."

Randolph da ben de ganimeti görünce kendimizi çok daha iyi hissettik: Üç yüz elli bin dolar önümüzdeki birkaç yıl içinde Myron'un işini tamamlayıp kendi işime başlamama yeter de artardı bile. Evet, bu McLuhan sonrası dünyadaki iletişim sorunu üzerine *derinlemesine* bir araştırma yapmaya karar verdim. Öğrencilerle geçirdiğim her gün, yeni bir dünyanın benden başka güvenilir tek bir tanığı olmaksızın doğduğunun her zamankinden daha çok farkına varmamı sağlıyor. İnsanın yalnızca ne olduğunu değil; tek bir cinsel role, tek bir kişiliğe mahkûm olmaktan kurtulunca... serbestçe diğerleriyle kaynaşabilince, hem kadınlarla hem de erkeklerle kişiliğini paylaşabilince, ruhun hiçbir sınırla karşılaşmadan istediği oyunu sahneleyebileceği bu dünyada en karmaşık düşler bile gerçekleştirilebilince, insanın neye dönüşeceğini de görebilecek hem önseziye hem de derin felsefe ve psikoloji bilgisine yalnızca ben sahibim. Ben tanrıça olduğuma göre diğerleri de dünya denilen bu dev tiyatro sahnesinde ne olmak istiyorlarsa onu olabilirler ve bu dünyada bir gün bütün bedenler ve beyinler ortak kullanıma açık olacak ve kimse kitap okumayacak; çünkü bu da tek başına tuvalete gitmek gibi (Çağdaş insanda yabancılaşma duygusu yaratan en önemli şey, özel ban-

yoların çoğalmasıdır: Atalarımız birlikte yıkanıp birlikte sıçıyorlardı ve ortak doğal işlevlerinin keyfini çıkarıyorlardı) ya da etrafta bedensel zevkleri paylaşacak başkaları da varken, yalnız sevişmek gibi tek kişilik bir eylem. Peygamberi olduğum bu yeni dünyayı, Buck ve Charlie Flagler Junior'un yan odadaki telefon görüşmesinden gelmelerini beklerken şu satırları karaladığım sayfa kadar açık seçik görebiliyorum.

Burada ders vermeye devam etmeye karar verdim, eğer Buck Dayı izin verirse... ve bundan kuşkuluyum. Yine de onu etkilemeye çalışmalıyım, tabii eğer çok geç değilse ve yalnızca ben öğrencileri gözlemleyip bir şeyler öğrendiğim için değil; karşılığında onlar da benden birçok şey öğrendikleri için istiyorum bunu. Akademi'de kalamazsam eğer, ona eşdeğer bir şey bulmalıyım, genç beyinleri özellikle de disiplin peşinde koşan delikanlıların beyinlerini biçimlendirebileceğim bir yer. Ama, işin tuhafı, revirdeki o gecelerin gecesinden sonra, erkeklere egemen olma arzum, –doyuma ulaşmış olmasa da– artık askıya alınmış vaziyette. Randolph'a göre bu büyük bir aşama, ama hâlâ çok ileri gittiğimi ve belki de Rusty'nin kadınları sevme kapasitesine zarar vermiş olduğuma inanıyor, buna benim yanıtım ise çok açıktı: "Benim yapmak istediğim tam da buydu; ona korkuyu öğretmek."

"Neden peki? Neden sevgiyi öğretmek değil?" Randolph bazen bayağı kalın kafalı olabiliyordu.

"Çünkü yalnızca travmatik bir darbeyle, korkutma ve aşağılama ile onun doğru erkek davranışına ilişkin görüşlerini değiştirmeyi umabilirdim. Onun üremesini ve dünyanın nüfus patlamasına katkıda bulunmasını önlemek için, ufak arka kapısının dokunulmazlığı da dahil olmak üzere, kutsal olduğuna inandığı ne varsa yıkmak zorundaydım..."

Randolph neredeyse kusuyordu. "Lütfen, Myra, anal konulara ilişkin açık ifadelerin beni ne kadar rahatsız ettiğini bilirsin. Hata benim ya da zayıflık demeliyim," diye ekledi çabucak, benim sert karşılıklarımdan birine maruz kalma korkusuyla... "Ama söyle bana, yaptığın işkencenin iyi ya da kötü herhangi bir etkisi olduğuna dair bir belirti var mı?"

"Mary-Ann ile kavga etti..."

"Geçici bir sinir krizi..."

"Geçici değil. Onu Letitia Van Allen için terk etti." Randolph'a karşı her zaman dürüst olmama rağmen, Rusty ile Mary-Ann'i ayrı tutma manevralarımın hepsini anlatmadım daha. Rusty'nin hâlâ Mary-Ann'e âşık olduğuna dair belirtiler var. Allahtan şu anki ruh haliyle Mary-Ann onu gözden çıkarmış ve eminim ki benimle birlikte olduğu sürece bu ruh halini uzun süre sürdürmesini sağlayabilirim. Ayrıca Mary-Ann'in kendisine tecavüz eden kadınla birlikte oturuyor olması, Rusty'nin kafasında onu benimle özdeşleştirecek; yalnızca bu bile, âşıkların arasına bir mesafe koyacak. "Ve Letitia'nın dediklerine bakılırsa, Rusty'nin cinsel yaşamında, benim ona yaptıklarımdan dolayı büyük bir gelişme var."

"Nereden biliyorsun? Seninle hiç sevişmedi ki."

"Mary-Ann bana onun her zaman son derece yumuşak olduğunu söyledi... Mary-Ann gençliğinde kötü bir deneyim yaşamış, cinsel şiddete dayanamıyor ve zamanla, yumuşak olan kadınlara yönelecek. Ama Rusty, Letitia ile, azgın bir boğa gibi sevişiyor, onu tartaklayıp hesapta benden intikamını alıyor; ama Letitia bundan çok hoşnut."

Randolph'un bütün bunlara ilişkin tek söylediği şey "ilginç" oldu. Ama başardığım işten etkilendiğini söyleyebilirim, oysa bir Yahudi ve dişçi olarak asla yeni insan ırkı düzenimi yürekten kabul edemezdi; çünkü gerçekleşmesini istediğim cinsler arası akışkanlık, ödünsüz Yahudiliğe taban tabana zıt bir olgu. Ama ben haklıyım; çünkü, arzunun, her türlü biçime girebileceği kanıtlanabilir bir gerçek. Ve, insanın bu kaplara döktüğü şey, hep aynı belirsiz insani tutkudur; içine döküldükleri şey onları biçimlendirir, o zamana kadar tanımlanamazlar. Bırakın dünyanın bütün kaplarını kıralım ve arzunun ırmaklarının büyük, şurup gibi denize akıp karışmasına izin verelim...

Kapı şu anda açıldı. Başımı kaldırmadım, yazmaya devam ettim, meşgul ve ilgisizmiş gibi yaptım. Gözümün ucuyla iki insan bedeninin yaklaştığını gördüm. Biri kahverengi (Buck), diğeri maviydi (Charlie Flagler Junior). Onlara bakmadım. Buck dedi ki: "Myron Breckinridge ölmemiş."

BUCK LONER BİLDİRİYOR
Kayıt No: 808
1 Nisan

Aman yarabbim buna katlanabilir miyim bilmiyorum dayanabilir miyim bilmiyorum değmez buna hafta sonuna kadar masözü iptal etmeyi unutma nokta paragraf şimdi gittiler ne yapacağımı bilmiyorum yapacak birşey de yok bizi öyle bir faka bastırdılar ki New Yorktaki dedektif arayıp şu ibne yeğenimin ölmediğine dair kesin kanıtları olduğunu söylediğinde onları mahvettiğimizi düşünmüştük yeğenimle ilgili herhangi bir ölüm belgesi yayımlanmamıştı ve New Yorkta şu bizim Meksikadaki gibi bu konularda üçkağıt yapamazsın neyse masamda oturup mektup yazarmış gibi yapan Myra hiç bozuntuya vermeden ayağa dikildi ve dedi ki tırnak içinde ben öldü diyorsam bu öldü demektir Charlie Flagler Juniorun bu cümleye yanıtı sizi faka bastırdık oldu ama asıl faka basma sırasının kendisinde olduğunu bilmiyordu tırnak içinde bu sizin fikriniz Mrs Breckinridge polis ve kent kayıtları kocanızın hayatta olduğunu söylüyor dolayısıyla vasiyetname resmen onaylanamaz tırnağı kapat neyse Myra şu komik gülüşüyle güldü ve dedi ki tırnak içinde vücudu asla bulunamadı bu doğru ama Staten Adası feribotundan düşüp boğuldu tırnağı kapat Flagler Junior dedi ki öldüğüne dair en ufak bir kanıt bile yok dolayısıyla kocanız ortaya çıkıp Bayan Gertrude Percy Breckinridgein mülkündeki payını talep etmedikçe size bir kuruş bile ödemeyeceğiz tırnağı kapat sonra Myra benim yeni duvardan duvara halıma ha bire küller saçan o şişko Yahudi doktora baktı ve dedi ki ben tırnak içinde Randolph sanırım artık gerçeklerin ortaya çıkması gerekiyor tırnağı kapat Randolph başıyla onayladı ve onun haklı olabileceğini söyledi ve sonra tanrım bana yardım et ayağa kalktı eteklerini kaldırdi ve kahrolası külotunu indirdi ve bize yarak ve taşaklarının olması gereken yerdeki ameliyat izini gösterdi ve dedi ki tırnak içinde Buck Dayı Ben Myron Breckinridgeim tırnağı kapat nokta paragraf gördüklerim karşısında bayılmayı istedim söylemeye bile gerek yok Flagler Junior orada öylece ağzı bir karış açık duruyordu sonra Myra ya da Myron dedi ki tırnak içinde Ran-

dolph bunu kanıtlayabilir çünkü Myronı öldüren ve beni dünyaya getiren ameliyattan önce analistimdi tırnağı kapat Doktor onayladı ve dedi ki tırnak içinde şunu eklemeliyim ki bu ameliyatı asla onaylamadım ama Myron benim hastam olduğu kadar arkadaşımdı ve onu bu aşırı hareketten vazgeçirmek için yapabileceğim bir şey olmadığını görünce ona iki yıl önce baharda Kopenhagda bu ameliyatı yapabilecek en iyi cerrahı ayarladım tırnağı kapat sonra Flagler Junior biraz kendini toplladı ve ben dedi tırnak içinde bu öykünün tek kelimesine bile inanmıyorum her kimsen daha önce erkek olmuş olabilirsin ama bu adamın Buck Lonerin yeğeni Myron olduğunu nasıl bilebiliriz ki soru işareti tırnağı kapat evet bu orospu buna da hazırlıklıydı sırıtarak çantasını açtı ve dedi ki tırnak içinde iki planımız vardı Buck Dayı birincisi seni benim Myronın dul karısı olduğuma inandırmak diğeri de bir zamanlar Myron olduğumu kanıtlamaktı burada Myron'ın küçük bir çocukken bir izci grubuyla birlikte başkente yaptığı bir gezi sırasında FBI tarafından alınmış parmak izleri var bu parmak izlerini istediğin zaman benimkilerle karşılaştırabilirsin tırnağı kapat hâlâ parmak izlerinin gerçek mi yoksa başka bir blöf mü olduğunu nasıl bileceğiz diye homurdanıp duran Flagler Juniora oyun bitti dedim ve şu taşakları bir yaşındaki öküzünkiler gibi kesilmiş bu şeyin yeğenim Myronı olduğu gerçeğini kabul ediyorum dedim tanrı yardımcımız olsun tırnak içinde Buck Dayı dedi bu şey tırnak içinde seni öpeceğim tırnağı kapat ve daha önce polisiye bir filmde Leo Carillo tarafından öpülmesi dışında hiçbir erkek tarafından öpülmemiş ve tam bir erkek olduğu Doğu Batı Evlere Masaj Servisi tarafından hemen hemen her gün doğrulanabilecek ben Buck Loner şu allahın belası şeyin şu pisliğin şu hadım edilmiş horozun beni öpmesine izin verdim kulağımın her yanını rujlara buladıktan sonra Myron bağırıyordu oh yıllarca oynadığın her filmi gördükten ve sana onca hayran mektubu yazdıktan sonra bir gün iyi dost olacağımızı biliyordum evet dedim elbette o mektupları anımsıyorum ve Gertrudea senin kesinlikle şimdiki gibi çok zeki olduğunu söylemiştim evet şimdi Myron hayır hayır dedi şey bana ben Myrayım Myron çoktan öldü şu çirkin şeyleri kay-

bettiğimde çapasını kaybetmiş gemi gibiydim ve o zamandan beri başı boş dolaşıyorum sularda öyle değil mi Randolph bir kuş kadar özgür ve dünyanın en olağanüstü kadını olmaktan fazlasıyla mutlu tırnağı kapat evet ne söylenebilir ki soru işareti hiçbir şey demedim ve çeki ona verdim çantasına koydu bugün öğleden sonra bozduracağım dedi herif aman karı oh herif karı son derece neşeliydi ve az önce aldığı mangırlara bakıp gülümsüyordu ama sonra bütün bunlar yetmiyormuş gibi son bombasını da patlattı tırnak içinde biliyorsun Buck Dayı çok iyi bir ekip oluşturuyoruz sen ve ben ve düşünüyorum ki eğer sence bir sakıncası yoksa yıl sonuna kadar burada çalışmayı düşünüyorum zaten işimi iyi yaptığımı kabul etmelisin ve artık Letitia Van Allen benim en iyi kız arkadaşım ve öğrencilere sonunda gerçek yıldızlığa ulaşabilmeleri için yardımcı olabilirim tırnağı kapat bu koşullar altında elimden geldiğince kibar olmaya çalıştım ve dedim ki tırnak içinde Myron Myra bana burada hizmetini sunman fevkalade bir şey ve senin çok iyi bir öğretmen olduğuna şüphe yok ama belki biraz sert ve bazen belki birazcık bazı şeyleri çok açık söylüyorsun yalnız sonuç olarak akademi için gerçek bir hazineydin bunu ilk önce ben kabul etmeliyim ama bir mesele var ki izinli olan iki öğretmenimiz geri dönüyor ve biri Beden Dili diğeri de Empatiyi almak istiyor tırnağı kapat neyse pek kandırılacak gibi değildi ben açıkça ne demek istediğini söyleyeyim dedi Myra bazen kullandığı o berbat kısık sesle şimdi bunun erkek sesi olduğunu biliyorum tırnak içinde beni burada istemiyorsun artık sen tırnağı kapat şimdi Myron Myra bu doğru değil yalnızca şu iki geri gelen öğretmen yüzünden ama Myron üstüme atlayıp yakama yapışarak kesti bu küçük piç diğer taşaksızlar gibi bayağı güçlü dinle Buck dedi herif buz gibi bir sesle tırnak içinde eğer bana iş vermezsen ben de bütün dünyaya Buck Lonerın erkek yeğeninin iki yıl önce Kopenhagda kadın yeğene dönüştüğünü ilan ederim bu da senin bu kentte sonun olur tırnağı kapat bu şantaj dedi Flagler Junior ama kimse dinlemedi tamam Myra dedim sen kazandın yine gülücükler saçmaya başladı doğru olanı yapacağını biliyordum Buck Dayı ve sana yardım edebilirim gerçekten ede-

bilirim aman yarabbi ben bu çılgın deliyle ne yapacağım hayatımı elimden alıyor ve düşlerim ve umutlarımla yarattığım Akademiyi yönetip bir de üstüne başkalarına durumunu anlatarak beni yok edeceğini düşünüyor eğer yakalanmayacağımı bilsem onu öldürürdüm bunu sil nokta paragraf

37 Yarın taşınma günü. Santa Monica Kanyonu'nun biraz yukarısında bir ev kiraladım. Pasifik Falezlerinin muhteşem manzarası, batıya ve Asya'ya kadar ufku boğan şu rezil su kütlesinin kaçınılmaz görüntüsünü biraz olsun telafi ediyor.

Şimdi son kez sombrerosunu Strip'te altından geçenleri kutsarmış gibi tutan, dev, dönen kadına bakarak oturuyorum.

Mary-Ann'le ne yapacağımı tam olarak bilemiyorum. Daima benimle yaşamasını istediğimi biliyorum. Ona tamamen sahip olmak istediğimi biliyorum, hem ruhuna hem bedenine. Ama hâlâ kafam karmakarışık ve Randolph da hiç yardımcı olmuyor. Beklenmedik bir biçimde bir hafta daha kalmaya karar verdi; ama tabii ki bu, bir ömür boyu olacak. O Hollywood için, Hollywood da onun için yaratılmış, hele Wil Wright dondurmacısını keşfettikten sonra.

Bu sabah Randolph benim cinsellik kuramıma yine karşı çıktı. Yalnızca egemenlik kurmak için bir başkasının bedenine sahip olma arzusunun çok karmaşık bir tepkinin yalnızca bir parçası olduğunu ileri sürdü. Bir yere kadar onunla aynı fikirdeyim. Elbette, gücün yanı sıra insan ilişkilerinde bir miktar sevecenliğin de olması gerektiği doğru. Myron bunu asla anlayamadı ve hiçbir erkeğin de anlayabileceğini sanmıyorum. Ama biz kadınlar tam bir egemenlik sağlayabildiğimiz zaman bile, içgüdüsel olarak seveceniz. Bir kadın olarak Rusty'nin gözyaşları içimi parçalamıştı. Hatta zavallı kanlı poposuna pansuman yaparken anaç duygular bile yaşadım. Kadının rolü bu, yaralamak ve sonra iyileştirmek. Eski efsaneler bizi boşuna kader olarak betimlemiyor, biz beşikten mezara erkeğe bakıyoruz. Ama deneyimlerimde beni Mary-Ann'e

hazırlayabilecek bir şey yok. Elbette çekiciliği, güzelliği, kadınlığı eşsiz. Onun kadar, içimde çelişkili duygular uyandıran bir kız daha tanımadım. Hatta, Myron'un pek küçümsediği rahim gizleri artık benim için çok önemli, orası geri dönmemiz gereken merkez, Rusty'nin erkekliğinin izini sürmek için değil, ama yaşamın kaynağına yapılan bu yolculuğun hatırı için...

Bu gece, Letitia'yla birlikte Strip'te İskandinav yemeklerinin en seçkin müşterilere sunulduğu Scandia'da akşam yemeği yedik, müşterilerin arasında 40'ların dört sahici yıldızı da vardı.

Mary-Ann'i, 'öteki kadın' diye nitelendirdiği Letitia ile yemeğe çıkmaya ikna etmek bütün bir günümü aldı. Onu, Letitia'nın Rusty'yi değil, Rusty'nin Letitia'yı kullandığına inandırdıktan sonra ikna oldu. Bu öğleden sonra Letitia'yı bir ara ofiste gördüğümde bu senaryo üzerinde fikir birliğine varmıştık. Zavallı kadının kolu askıdaydı, ama bunun dışında göz kamaştırıcı görünüyordu. Şefkatle, "Dün gece *o* incitti," diye açıkladı. "Vücudumdaki bütün kemikleri kıracak sandım!"

"Ve bundan gerçekten hoşlandın, öyle mi?" Bir dost tanrıçanın basit bir erkeğin böylesi davranışlarına katlanabilmesi bana inanılmaz geliyordu.

"Bu piç kurusu gelene kadar cinselliğin ne demek olduğunu bilmiyormuşum. Yerde, kumsalda, kahrolası banyo küvetinde, gecede dört, beş kez!" Hatırladığı şeyler yüzünden heyecanlanmıştı. Şu küçük yumuşak gülle yaşamış olduğum deneyim belli ki gerçeğin tümünü yansıtmıyordu.

Sonra Letitia, Akademi'nin ikinci başkanlığına atanmamı kutladı. Haber geçen pazartesi bütün ticari gazetelerde çıktı, yani ben şimdi, gösteri dünyasında bir şahsiyetim –bu dünyanın efsane filmler dünyasıyla ilişkisi elbette son derece yüzeysel.

"Evet, Buck Dayı'yla aram gittikçe düzeliyor." İşin aslı Buck tamamen teslim olmuştu ve bir haftadır Akademi'yi ben yönetiyordum. Sonuç olarak, herkesin morali çok iyi. Hatta Kara Kahkaha bile Atavistik Ritim sınıfında Dionysos öğelerinin de yer alması gerektiğine ilişkin önerilerimi çok yaratıcı buldu. Sabah, öğlen ve akşamları Rosalind Russel'ım; becerikli yönetici kız, öğrenciler de aralıksız candan yüreklendirmelerimle daha iyiye gidiyorlar.

Konuya geldim. "Bildiğin gibi Mary-Ann benimle yaşıyor. Şimdi öyle gülümseme, aramızda uygunsuz bir şey yok ve olmayacak da. Ama o zavallı çocuğa karşı kendimi sorumlu hissediyorum ve bu yüzden Rusty'nin onun hakkında ne düşündüğünü merak ediyorum."

"Becerebilirsem inşallah, hiçbir bok yapmayacak." Letitia oldukça katıydı. "Mümkün olduğu kadar uzun süre bu aygırı elimde tutmak istiyorum."

"Bence bir sakıncası yok. Peki o ne düşünüyor?"

"Mr. Martinson!" Letitia bir çınlama gibi başlayan, ama hemen bir cüzzamlının çanının tehditkâr zırıltısına dönüşen bir kahkaha patlattı. Letitia'nın benim kadar zeki olabileceğini bilmeliydim. O da Rusty'yi taşaklarından yakalamıştı. "Mr. Martinson'la aramız iyi ve oğlana yardımcı olabilecek tek kişinin ben olduğumu düşünüyor."

"Yani Rusty tüymeye kalkarsa..."

"Mr. Martinson onu geri getirecek." Letitia rahatlayarak içini çekti. Sonra kaşlarını çattı. "Ama hiç şüphe yok ki hâlâ Mary-Ann'le ilgileniyor ve onun seninle yaşıyor olması gerçeğine katlanamıyor. Senden ölesiye nefret ediyor hayatım. Neden? Bana söylemiyor."

"Asla da söylemeyecek." Sanırım mutluluğum yüzümden okunabiliyordu. "Neyse hepsi geçmişte kaldı. Şimdi Mary-Ann ve benimle yemeğe çıkmanı istiyorum ve onu, Rusty'nin seni yalnızca kullandığına ve şu anda da başka biriyle olduğuna inandırmanı istiyorum."

Letitia bunun akıllıca bir taktik olup olmadığından emin değildi. İyi bir taktik olduğuna onu ikna ettim ve haklıydım. Scandia'daki yemeğimiz büyük bir başarıydı. Mary-Ann şnapslarla kafayı buldu, üç okullu kız gibiydik. Mary-Ann, Letitia'yı çabucak bağışladı. "Neler hissettiğini anlıyorum. Yani o etraftaki en harika erkek ve hiçbir kadının ona karşı koyabileceğini sanmıyorum."

"Denedim," dedi Letitia ciddi ciddi, askıdaki kolunu okşuyordu. "Tanrı şahidim ki denedim."

"Sanırım onu elimde tutabileceğimi düşünmek çok saçmaydı." Mary-Ann ağlamak üzereydi; ama onu neşelendirmek için elimizden geleni yaptık, gelecekteki erkek arkadaşlarından ve Le-

titia'nın ayaklarımızın altına serdiği yıldız olma şansından söz ettik. Bu düş bir anda elle tutulur bir gerçeğe dönüştü, birden önemli bir televizyon yıldızı belirdi ve Letitia'yı kucaklayıp "Beni hiç aramıyorsun" diye yakındı: Mary-Ann ve ben, elbette, Letitia'nın büyüklüğünün herkesin içinde böylesine sergilenmesinden çok etkilendik ve onun arkadaşları olmaktan gururlandık.

Letitia'ya iyi geceler dedikten sonra Mary-Ann'le beraber eve döndük. Birlikte paylaştığımız ilk evi bırakma düşüncesi bizi biraz üzüyordu. Ama aynı zamanda yeni bir ev düşüncesi de heyecanlandırıyordu, özellikle de Mary-Ann'in alıştırma yapacağı ses geçirmez müzik odası. Mary-Ann'i birden amansız bir hırs basmıştı. Büyük bir yıldız olmayı kafasına koymuştu ve en azından Susanna Foster kadar büyük bir yıldız olmazsa benim adım da Myra Breckinridge değil. İşin gerçeği, Miss Cluff'a göre Mary-Ann'in sesi heyecan verici bir nitelik kazanmaya başlamıştı. "Eminim seninle yaşıyor olması ve bir kadının sevgisi ve kılavuzluğu kazandırdı bunu ona." Miss Cluff benim hiç yüz vermememe rağmen kıkırdadı; ne onun ne de başkalarının les girls'den biri olduğumuzu düşünmesini istemiyorum. Mary-Ann'i korumalıyım. Kendimi de korumalıyım; çünkü günün birinde benimle gerçekten baş edebilecek ve sevgimi kazanıp beni evliliğe boyun eğdirecek mükemmel adama rastlama olasılığını göz ardı edemiyorum.

Geçenlerde fena halde mide bulandırıcı duygusallıkta düşlere dalmaya başladığımı fark ettim, genellikle Mary-Ann'le ilgili bunlar; ama bazen yüzü olmayan bir erkek var yanımda ve minik ayakların pıtırtısıyla dolu büyülü bir kulübede birlikte yaşıyoruz, aslında patiler demeliyim; çünkü çocuklardan nefret ederim ve köpeklere yavaş yavaş hayran olmaya başladım. Pazartesi ilk iş Mary-Ann'le köpek çiftliğine gidip iki tane tel tüylü teriye alacağız, "Hers" ve "Hers"- William Powel ve Myrna Loy'un *Thin Man* serilerindeki şirin köpek Asta'nın anısına.

Bu gece sevgimiz yeni bir boyuta ulaştı. Mary-Ann artık benim önümde soyunuyor. Sonra yatağa uzanıyor, gözleri sımsıkı kapalı, güzelim göğüsleri gövdesinin üzerine yayılmış ve ben parmağımla göğüslerine çizgiler çekerken, göğüsleri gözle görülür biçimde sıkılaşıyor, zevkle içini çekiyor, bu, elimle keşfe başlayabileceğime işaret, elimle soluk gamzeli göbeğine iniyorum, göbek, Rusty'nin

defalarca girmiş olduğu; ama bana hâlâ yasak olan o sarı ipek tüy yığınına doğru giden yasak yol boyunca kavisleniyor. Aslında elim hep benim için öylesine ayartıcı olan o esrara, gerçeğin merkezine, başlangıcın mağarasına ne zaman yaklaşsa dönüp fısıldıyor, "Hayır."

Ama bu gece anlaşılmaz bir biçimde değişti. Bunun nedeni Scandia'daki şnaps mı, yoksa güçlü Letitia'nın soğuk, parlak çekiciliği mi ya da Rusty'nin bir daha asla onun olamayacağı gerçeği mi bilmiyorum ama her neyse, elimin, orada, son fantezinin kapısındaki bu ilk gerçekliğin başlangıcında, uzun bir süre durmasına izin verdi. Coşku içinde parmakladım o sırrını çözemesem öleceğim, labirentlerinden sıyrılamazsam delireceğim eşsiz biçimi; çünkü egemen olmak istiyorsam çok yakında düşlerin Minotaur'uyla yüz yüze gelmeli ve onu kemik ve ceset dolu ininde kıstırıp yenmeliyim ve kahramanca birleşmemizle birlikte son sırrı da çözmeliyim: Tam bir egemenliği erkek üzerinde değil, kadın üzerinde değil; ama soylu hayvanın, yok edici canavarın, yaratılışın ta kendisinin üzerinde kurmak; o yaratılış ki midesi dışarı kusar ve sonra yine içine, o kara bilinmezliğe emer bizi, o bilinmezlikte yıldızlar oluşur ve enerji, bir kez daha doğup yok etme ve yaratma çevrimine yeniden başlamayı bekler ve ben bu çevrimin tam doruğundayım şimdi, bir zamanlar erkektim, şimdi kadınım ve çok yakında rahimsel kapının ardında ne yattığının, yaradılışın sırrına ereceğim ve ben bunu, beni sonsuzluğun hiçliğinden ayıran arzunun şiddetli bir darbesiyle parçalamaya kararlıyım; ve ben erkeği fethederek, kadını emerek ve kadın tarafından emilerek en sonunda insan ölçülerinin dışına çıktım ve hatta, bildik tanıdık, heryerdeliğe sahip ölümü bile iktidarsız kılabilirim ki o ölümün ağzının, benim sevgili kızımın bacaklarının arasındaki nemli mercan dudakların arasından bana gülümsediğini gördüm ve sevgili kızım zaferin bihaber yaratıcısı ve benim ete kemiğe dönüşmüş olan yaşam düşümün güzel gerçeği.

Sonunda benden ayrıldığında bunu istemeden yapmış gibiydi, sanki devam edip onu orgazma ulaştırmamı istiyordu ve orgazmının çok yakın olduğunu hissetmiştim. "Myra, yapma. Bu her şeyi mahveder."

"Sen nasıl istersen, hayatım." Ben kendimi tutmayı öğ-

renmiştim, oysa Myron, zavallı yüzüne dişlerini ağzına döken yumruklar dahi yese, şehvetinin nesnesinden asla vazgeçemezdi. Ama Myron şu erkeklik organlarına bağlı olmaktan çok acı çekmişti ve bu organlar onlara sahip olan erkeğin dışındaki bir güce bağımlıdırlar, daha doğrusu onlar erkeğe sahiptirler, çünkü tuhaf bir biçimde inatçı ve bağımsızdırlar; sıradan bir oğlanın, penisinin sertleşmesinden söz ederken, yarı şaka yarı korkutucu bir gerçek olarak, "Onun kocaman bir başı var," demesi boşuna değildir. Gerçekten *onun* bir başı var ve ben bu başı iki kez cezalandırdım. Bir kez Myron'ı öldürüp Myra'nın doğabilmesi için, kelimenin tam anlamıyla başını uçurdum ve sonra, simgesel olarak o başı taçlı tek gözlü hayvanın sayısız defa kurbanı olan Myron'ın intikamını almak için, Rusty'nin cinselliğine işkence ettim ve onu aşağıladım; o hayvan ki hiç durmadan bulduğu her deliğe körlemesine dalıp iğrenç tohumunu saçma peşinde. Zaten daha şimdiden bu tohumlar dünyayı gereksiz insanlarla o kadar doldurdu ki sonumuz artık yakın: Savaş, kıtlık ve bedensel çöküş nedeniyle bu ırkın neslinin tükenmesi yalnızca kaçınılmaz değil, bana göre olması gereken bir şey... çünkü benden sonra insanlık ne gibi bir atılım yapabilir ki? Son sırrı da kavradığımda, hiç karşı çıkmadan, bilgece geceye karışabileceğim, bütünselliğe ulaştığımı bilmenin mutluluğuyla. Serüven tamamlandığında toza karışacağım ve bu toz sonsuza kadar muhteşem öfkemle pırıl pırıl parlayacak. Bu arada insanlığın son kuşağını da değiştirmeliyim. Cenneti geri getirmeliyim. Ve eminim yapabilirim, eğer insan ölçülerinde bir tanrı varsa, ben o tanrıçayım.

Ve Myron'un tersine ben sevgi dolu ve yumuşak olabiliyorum. Mary-Ann'i, çocuğunu kucaklayan bir anne gibi ya da bana keyif veren bir köpek yavrusu gibi kollarıma alabiliyorum.

Bu gece, gözleri kapalı, gülümseyerek, "Seninle olmaktan hoşlanıyorum, böyle," dedi.

"Ben de hoşlanıyorum." Çok açık sözlüydüm. "Bütün istediğim seni mutlu etmek." Çıplak omuzlarına sarıldım, göğüslerimiz tahrikkâr bir biçimde birbirine değdi. Benimkiler onunkilerden bile daha büyüktü. Fransa'da keşfedilen yeni bir işlem sonucu, silikonla doldurulmuştu; ama uygulaması her zaman başarılı olamıyordu (geçenlerde bir Fransız striptizci, silikon yanlışlıkla bir

damara verilince, ölmüştü). Ben şanslıydım ve hiç kimse, iyi eğitimli bir doktor bile benim güzel, diri göğüslerimin gerçek olmadığını fark edemezdi.

Mary-Ann bir keresinde utanarak, "Göğüslerin süper, Myra! Lisedeyken bütün oğlanların peşinde olduğuna bahse girerim" demişti. Çok gülünç bir fikirdi, çünkü o zamanlar ben oğlanların peşindeydim. Myron 14 yaşındayken, öyle ya da böyle, okuldaki her yakışıklı oğlanın tadına bakmaya ant içmişti ve üç yıl içinde yüz bir olayda başarılı oldu, yaşamının bu dilimini Şehrazat Dönemi diye adlandırmıştı; yüz bir gece ya da 'uçuş' sözcüğü daha iyi tanımlayabilir o kuş gibi nesnelerle yaptıklarını, bu kuşların süngülemeleri onu çılgına çevirmişti, ama beni tiksindiriyor; çünkü ben üremenin bu kaba ve *ortalıkta* olan aracını geride bırakıp her şeyin saklı ve saf büyüden ibaret olduğu derin merkeze ulaştım.

Ama Mary-Ann'de büyük gelişmeler var; bedenime olan hayranlığı yalnızca estetik açıdan değil... ancak söz konusu olan beden, tabiri caizse, olağanüstü güzel, kendini işine adamış estetik cerrahların eseri. Benim isteğim doğrultusunda, değişimin her aşamasında uyanık kalmama izin verildi, bu işlemin sonucunda ciddi bir ruhsal yıkım yaşayabileceğim konusunda beni uyarmalarına karşın hem de.

Ama hırpalanmadım. Tam tersi. Büyülenmiştim, mutlu olmuştum, hayran kalmıştım (elbette anestezinin biraz sarhoş edici etkisi de vardı). Ve ani bir neşter darbesiyle, cerrah beni iğrenç penisten kurtardığı zaman, neden bilmiyorum, "Görüşeceğiz..." diye şarkı söylemeye başlayarak herkesi şaşırtmıştım... hiç de uygun bir şarkı değildi; çünkü işlemin sonucunda onu ya da denklerini –Rusty'ninki dışında– bir daha göremeyecektim, en azından Myron'ın gördüğü biçimde değil.

Sonuç olarak, çok sevinçliydim ve benzersiz olma kararımdan bir an bile pişmanlık duymadım. Tasarılarımın son zamanlarda ters bir yola girmesi, yaşamı mükemmelleştirmek isteyenlerin alması gereken bir riskti. Örneğin operasyonla, Rusty gibi birine tecavüz etmem arasında, Muzaffer Kadın olacağıma her zaman inandım, erkeklerin bir zamanlar Myron üzerinde ve hâlâ sıradan kadın üzerinde egemen olduğu gibi ben de erkeklerin üzerinde tam bir egemenlik kuracaktım. Ama zaferimin bu denli gerçekleşmiş olması,

beni gelecekte beklenen ihtişamdan mahrum etti. Çok şaşırıyorum; ama, erkeklere olan bütün ilgimi kaybettim. Onları geride bıraktım, sanki yeni bir yaratıkmışım gibi gerçek soyundan ayrılıp değişime uğramış ve eski halinden çok farklı bir biçim almış ya da ırkında bilinen her şeyden daha farklı olmuş bir şey gibi. Şimdi insani güç anlamında bütün istediğim, Mary-Ann'in beni sevmesini sağlamak, böylece –ona sahip olmadan hatta– hayatımın sonuna kadar onu sevmeye devam edebilmek.

Bir kez daha, gerçekten neler hissettiğini söylediğinde, uğradığım şaşkınlığı tahmin etmeye çalışın (ve ben bunu hep biliyor, ama kendi kendime bile itiraf etmekten kaçınıyordum): "Keşke bir erkek olsaydın, Myra, o zaman seni o kadar sevebilirdim ki!"

Elbette umulanın yarattığı şaşkınlık beklenmeyenin yarattığından her zaman daha yoğundu. Serin gövdesi aniden alev alev yanmaya başlamış gibi onu bıraktım. "Sevgi her zaman cinsellik değildir," dedim zayıf bir sesle.

"Oh, biliyorum. Ve seni seviyorum gerçekten, olduğun gibi. Bana dokunmandan bile hoşlanıyorum, bir yere kadar," ardından akıllıca bir ekleme yaptı, "ama gerçekten yalnızca bir erkekle kendimi bırakabilirim. Benim yapım böyle."

"Rusty ile mi?"

Gözlerini kapattı, anımsadığı acıyla alnı kırıştı. "Hayır. O iş bitti. Ama onun gibi biri." İçini çekti. "Ve onun gibisi pek yok."

"Pek yok ha?" Düşüncesiz ve serttim. "Amerika'nın tamirhaneleri Rusty'lerle dolu."

Başını salladı. "Hayır. O özel biri. Oğlanların çoğu hep üstüne atlar. O yapmaz. Yatakta çok tatlıdır ve bunu seviyorum. Öbür türlüsüne dayanamıyorum. Hiçbir zaman dayanamadım. Şu ilk erkeğim beni perişan etmişti, lisedeydik. Manyak gibiydi, her yerimdeydi!" Anılarının etkisiyle titredi. "Tuhaf bir biçimde," dedi, "bana dokunma biçiminle Rusty'yi anımsatıyorsun."

Yüzüm Marmont Şatosu'na ve heybetle dönen koro kızına dönük, oyun masasında bu satırları yazarken gözlerim yaşlarla doldu. Ne yapacağım?

Randolph işe yaramıyordu. Bu sabah Strip'te, Larue'nin yakınında Wil Wright'ta ona rastladım. Çift porsiyon çikolatalı ve kavrulmuş bademli ve fıstıklı dondurmasının yarısını götürmüştü

bile, eğer püriten bir Yahudi olmasaydı, ona aynı tür oral hazzı, hem de çok daha az kaloriyle, bir penis de verebilirdi. Ama ümitsiz bir vakaydı o. İlk ve tek evliliği bir yıl sonra sona ermişti ve bana nelerin yolunda gitmediğini asla anlatmamıştı. Sanırım iktidarsız değilse de yetersizdi. O zamandan beri, bildiğim kadarıyla, yalnızca cinselliğin kuramı ilgilendiriyordu onu; gerçek ilişki ise ancak yemek yiyerek kurtulabildiği sonsuz bir gerilim yaratıyordu onda.

"Onu seviyorsan her şeyi anlatmalısın." Üç adet vişneyi birden çiğnerken verdiği büyük öğüt buydu.

"Yapamam."

"Neden olmasın? Ona egemen mi olmak istiyorsun?"

"Yalnızca o bana egemen olabilir..."

"Yani güç, geçişli olduğu kadar geçişsiz de öyle mi? Demek ki açıkça yeni bir evreye giriyorsun."

"Ne evresi olursa olsun, ne yapacağımı bilmiyorum. Eğer ona bir zamanlar Myron olduğumu söylersem, Myra'yı yok ederim..."

"Hiç de kötü bir fikir değil."

Çok öfkelendim. "Myron'ı her zaman bana tercih ettin, değil mi?" Onu cezalandırıyordum. "Ve nedenini de biliyorum. Ona âşıktın sen, allahın cezası hela ibnesi!"

Ama öfkem yüzünden elimi yanlış oynamıştım; bu tam da Randolph'un hoşlandığı türden bir ortam yaratmıştı. Dikkatle kaşığını bıraktı, dudaklarını yaladı ve, "Bu çok ilginç, söylediğin şey. Şimdi bana açıkça söyle: Neden arkadaşlığın her zaman açık bir cinsel yanı olması gerektiğini düşünüyorsun? Üstelik senin kendi deneyimin..."

"Sevgili Randolph, neden siktirip gitmiyorsun? Bu merhametli bir davranış olurdu, aynı zamanda da iyileştirici."

Hiçbir şey insanın analistinden tamamen kurtulması kadar tatmin edici olamaz ve ben benimkinden kurtulmuştum. Bu işin sonu, ona, yaptığı yalancı tanıklık için elli iki bin beş yüz dolar ödemek zorunda olduğuma çok sinirlendiğimi fark ettiğimde geldi, üstelik yardımına hiç ihtiyacım olmamıştı.

Maalesef Randolph, benim sert itirazımı nevrozun yeni bir belirtisi olarak yorumlamayı seçti. "Büyük bir gelişme içindeyiz," diye bağırdı, domuz gözleri heyecanla parlıyordu, "Şimdi bir an

geriye dönelim. Duygularını harekete geçiren her zamanki gibi benim seni Myron'a tercih ettiğim korkusu..."

"Bak, senin kimi ya da neyi tercih ettiğin hiç umurumda değil. Bu senin sorunun. Benim tek düşündüğüm ne sen ne de oburluğun, (cinsel yaşamın söz konusu değil), ama Mary-Ann..."

"Harika! Bu beklediğimiz büyük atılım! Cinsel yaşamım olmadığını söylediğinde..."

"...bir zamanlar erkek olduğumu öğrenirse beni terk eder..."

"...gözünde canlandırabiliyor olmalısın..."

"...ve buna dayanamam. Ama eğer ona söylemezsem..."

"...benim Myron'la cinsel ilişkide bulunduğumu. Şimdi söyle, beni eylemde nasıl görüyorsun? Aktif mi pasif mi..."

"...önüne çıkan ilk eli çabuk aygır onu benden çalacak..."

"...arzularımda oral mı yoksa anal mı olurdum ya da..."

"Yemek yiyişine bakılırsa, oral! Randolph beni iğrendiriyorsun, gerçekten!" Bütün analistler gibi Randolph da yalnızca kendisiyle ilgiliydi. Aslında, çoğu zaman, analistlerin, hastalarına, kendilerini bir ayna olarak kullandırttıkları için para vermeleri gerektiğini düşünüyorum.

"Sözlerimi geri alıyorum," dedim kibarca. "Öyle demek istememiştim."

"*Bilinçli* olarak bu doğru olabilir, ama yaptığın suçlama gösteriyor ki..."

Onu bırakıp, karşıdan karşıya geçerek arabamı park etmiş olduğum yere geldim; Büyük Los Angeles bölgesinde yürümeyi çok tehlikeli bir eylem haline getiren şu çılgın sürücülerin biri tarafından neredeyse çiğneniyordum. Aslında, yayalara buralarda pek iyi gözle bakılmıyor. İşin aslı, polis, bir yerleşim bölgesinde görülen her yayayı derhal durdurup sorguya çeker; çünkü California'lıların inanışlarına göre yalnızca ibneler ya da suçlular yürür; iyiler araba kullanır ve bu arabalar da havayı yanan fosillerin pis kokusuyla doldurur ve böylece akciğerlerimiz günden güne büyük eğrelti otlarının ve dinozorların artıklarıyla dolar ve böylece, onlar, bizim zamanımdan önce solup ölmemize neden olarak ardıllarından öçlerini almış olurlar.

Dönüp duran Las Vegas koro kızını izlerken doğal olarak Adolphe Menjou, Carole Landis ve harika John Hubbard'ın oy-

nadığı *Turnabout* (1937) hakkında düşünürken buldum kendimi; ve karı-kocanın, sesli filmin büyüsüyle (Koca, kadının sesiyle; kadın, kocanın sesiyle konuşuyordu) kişiliklerini değiştirdikleri o çok akıllıca senaryoyu düşündüm uzun uzun ve Parker Tyler'ın çok güzel bir biçimde ortaya koymuş olduğu gibi sonuç olarak şunu elde etmiştik: "Antik büyülü inançların çağdaş yalancıktan yapma kılığında gerçekleştirilmesi; günümüz uygarlığında modern psikoloji ve özellikle psikoanalizin açığa çıkardığı manevi özlerin aynı belirsiz ve çelişkili yapısı gösteriliyor."

Yazarken. Tyler'ın "Filmlerin Büyüsü ve Efsaneleri"nin yıpranmış kopyası hep önümde açık durur ve sürekli yol göstermesi için bildik bir metin ararım. Ama bu gece Tyler'ın (*Turnabout* ve Varşova Sanat Oyuncuları'nın sahip olma düşüncesiyle ilgili *The Dybbuk*'una gönderme yaptığı bölüm) görüşü kadar hiçbir şey beni rahatlatamazdı; "dişiyi *taklit* ederek erkek dişi *olduğuna* inanır, bundan dolayı kendiliğinden ve bilincinde olmadan karşılıklı bağımlılık büyüsünün taklitçi biçimini oynar." Elbette arayışımın başlangıcında büyü işin içindeydi. Ama o gölge çizgiyi aştım, büyüyü gerçekleştirdim, kendimi yarattım. Ama nasıl bir sona?.. Hangi gerçek nedenden dolayı kadınlık tuzağına düşmek için erkekliği parçaladım? Hemen bir şeyler yapmalı yoksa artık muzaffer olamayacağım, fethedici Myra Breckinridge olamayacağım... fısılda adını! Karşılıklı bağımlılık büyüsü yapılmalı. Ama nasıl?

38 Durumu tam olarak kaydetmeliyim. Sakinleştiricinin etkisi altında olduğumu söylüyorlar. Bu da bana uyuşturucu verilmiş demektir. İradem dışında beni burada tutuyorlar. Ama onları atlatacağım.

Kendine Dr. Mengers diyen biri tuzağıma düştü bile. Defterimi istediğimde hemen arzumu yerine getirdi. "Mükemmel bir terapi," dedi, iyi doktoru oynuyordu; ama bir çocuk bile sahte olduğunu anlayabilirdi. CIA'dendi. Hepsi öyle. Nabzımı yoklar gibi yaptı. "Bugün çok daha iyi. Çok çok daha iyi. Belirsiz bir dönemdi, biliyorsun. Ama inanılmaz bir süratle iyileştin."

Rolümü muhteşem bir kurnazlıkla oynadım. Ben de oyuna uydum, hastaymış gibi yaptım, sesimi iyice güçsüzleştirdim.

"Söyleyin doktor," dedim titreyerek, "ne zamandır burada bu haldeyim?"

"On gündür, komada," dedi apaçık bir doyumla.

On gündür ellerinde tutsakmışım: Kendilerine göre birtakım nedenlerle beni buraya getirdiler; ama, bir yanlış yaptılar, iş irade savaşına gelince, kesinlikle ben kazanacağım, uyuşturulmuş durumuma rağmen.

"Ne zaman ayağa kalkabilirim?" diye fısıldadım.

"Bir haftadan önce değil. Gördüğün gibi boynundan bileklerine kadar alçıya alınmış durumdasın. Ama kolların serbest." Dirseğimin üst kısmını çimdikledi. "Acıdı mı?"

Sadistti de bu adam. Onu çığlığımı duyma zevkinden mahrum ettim. "Kesinlikle hayır," dedim, kaşlarını çattı ve küçük siyah not defterine bir şeyler karaladı. Düşündüğünden daha çetin ceviz olduğum ortadaydı. Aslında korktuğum şey işkence değil; ama bana kesinlikle vermiş oldukları çeşitli ilaçlar ve serumlardı, kollarımdan belliydi bu, çürük içinde ve delik deşiktiler; mavi, siyah ve sarı lekelerle doluydular. Benim kadar cesur ve benzersiz bir kadın bile beyne ve sinir sistemine yapılan topyekûn bir saldırıya karşı koymayı ümit edemezdi.

Onlara ne anlattım? Düşmana insanlığın yazgısının sırrını verdim mi? İnşallah vermemişimdir. Beni tutsak edenleri sıkı bir sorgudan geçirirsem rahat edeceğim ancak. Eğer her şeyi söylemişsem, yaklaşan hamle için hiçbir umut kalmamış demektir. Bana İran'da Musaddık'a ve Guatemala'da Arbenz'e yaptıklarını yapacaklardır.

Sonra aramıza bir "hemşire" katıldı. CIA için bile kötü bir oyuncuydu, muhtemelen son dakikada işe alınmıştı, bir Pentagon bürokratının metresi değilse tabii. Bir dereceyle bana yaklaştı, söz konusu nesneyi ağzıma nasıl yerleştireceğini bilemez gibiydi. Huzursuzluğu ve tedirginliği çok belliydi. Derece muhtemelen ilaçlıydı ve herhalde bir an için vicdan azabı çekmişti; ama bu vicdan azabı, onu saklayamadığı bir öfkeyle izleyen doktor tarafından hemen giderildi.

Öfkeli bir sesle, "Haydi, ateşini alın, lütfen," dedi.

Derecenin dilimin altına yerleştirilmesine izin verdiğimde, ağlamaklı bir sesle, "Ama adam geçen sefer parmağımı ısırdı," dedi.

"Ama o zaman Mr. Breckinridge deli gibiydi. Artık tamamen normal."

"*Mr. Breckinridge* demekle neyi kastediyorsunuz?" diye sordum, birdenbire cinsiyet değişiminin farkına varmıştım, neredeyse iş başındaki dereceyi yutuyordum. Birbirlerine işbirlikçi bir bakış attılar, aynı televizyonda Oswald'ın muhtemel arkadaşı ve suç ortağı Ruby'ye, onun tarafından vurulmadan önce baktığı gibi.

"Doktor" yatıştırıcı bir biçimde dereceyi düzeltirken, "Elbette *Miss* Breckinridge," dedi. Daha fazla söylenmedim, ama benzersizliğimin hak kazandırdığı Mrs. unvanını tercih ederdim.

"Hemşire" doktorun sempatisini kazanmak için bandajlı elini göstererek, "Hâlâ burada çirkin bir yara var," dedi. Kendimle gurur duydum, muhtemelen; bu emperyalizmin uyuşturucu tüccarları tarafından vahşice saldırıya uğrayan beynimin bütünlüğünü korumak için sonuna kadar savaşmıştım.

"Şimdi, hemşire, bu beyin... bu hanımın şu son birkaç gün içinde neler yaşadığını düşünmeli ve anlamalıyız."

"*Bizim* neler yaşadığımızı," diye homurdandı "hemşire", en azından Savunma Bakanı Yardımcısının metresiydi, o kadar küstahtı.

Üstü pek anlayışsızdı (kesinlikle rütbeleri farklıydı; bundan yararlanacağım) "İşimizi yapmamızı öneriyorum hemşire ve onu olduğu gibi kabul etmenizi."

"Evet, Doktor." Yumuşamış gibi görünmeye çalıştı ama beceremedi. Sonra dereceyi aldı ve "normal," dedi, düş kırıklığına uğramış gibiydi. Belli ki sanki doğal nedenlerden ölmüş gibi görünmemi istiyorlardı. Allahtan, bedenim, zihnime olduğu gibi onların zehirlerine artık teslim olmayacaktı. Onların hepsini yenecek ve ayakta kalacağım! Eğer beni öldürmek istiyorlarsa, doğrudan eyleme geçmeliler, bu da ipuçu bırakmaları demektir.

"İyi haber!" Şarlatan neşeyle bağırdı, not defterine bir şeyler yazıyordu. "Kritik noktayı aştık, başardığına çok seviniyorum!"

Başardık, diye düşündüm, cesurca gülümseyerek, şey gibi... adı neydi... belleğim beni terk etmiş gibi. Uyuşturucuları çok güçlü olmalı. Yoksa elektroşok mu uyguladılar? Bu benim şeyin şeydeki

haline benzememi açıklar... Filmin adını da anımsayamıyorum. Belleğimin bazı bölümlerini tümüyle yitirmişim. Ama hepsini yeniden kazanacağım, bu bir irade meselesi. Bu arada, dış dünyaya haber ulaştırma yolları bulamayacağımdan eminler; ama her konuda olduğu gibi gücümü bu konuda da hafife alıyorlar.

Artık gittiler. Hastane odası gibi döşenmiş küçük bir hücrenin ortasındaki metal bir yatakta yatıyorum. Bu komik dekora inandırıcılık katmak için olsa gerek, berbat bir dezenfektan kokusu bile var. Bir aptal bile buranın hastane değil, hapishane olduğunu anlar. Yoksa jaluziler niye kapalı olsun ki?

Boynumdan bileklerime kadar, alçıya benzer bir şeyle kaplanmışım. Bu kabuğun içinde hiç kımıldayamıyorum. Bacaklarım, sanki uyuyorlarmış da şimdi, karıncalanarak yeniden hayata dönüyorlarmış gibi. Ayaklarımı oynatabiliyorum: Bu da bir şey ve zavallı kollarım, rengi solmuş da olsa, zarar görmemiş ve sanırım yakında bu alçıdan deli gömleğinden kurtulabileceğim... tabii eğer her kurtulma girişimimin engellenebileceği dikkatli bir gözetim altında değilsem eğer. Şu anda güvenebileceğim tek şey zekâm.

Lana Turner'ın ilk filminin adını anımsayamıyorum! Beynime bir şey olmuş olmalı. Hiçbir erkeğin asla sahip olamayacağı Myra Breckinridge olduğumu biliyorum, ama ya ötesi? Film adlarını unutmuşum. Geçmiş, bir karmaşa. Paniğe kapılmamalıyım.

Onlar beni ele geçirmeden önce en son anımsadığım şey ne? Bu çok zor. Santa Monica. Duvar kayalar? Hayır. Duvar kayalar değil. Onun gibi bir sözcük. Kanyon. Santa Monica Kanyonu. Dönemeçli bir yol. Araba kullanırken gözlerime güneş geliyor. Yalnız mıyım? Evet, yalnızım. Arabada kimse yok. Köpek? Evet, tel tüylü bir teriye yavrusu. Kucağımda oturuyor. Güneş gözlerimin içinde. Bu da demektir ki öğleden sonra ve Hollywood'dan denize geliyorum; oh, Myra Breckinridge'in beyni yok edilemez ya da uzun süre kullanım dışı bırakılamaz, CIA tarafından bile!

Arabayı, çirkin okyanusa bakan, beyaz pancurlu yeşil küçük bir evin önüne park ediyorum. Kale? Kanal? Evler? Falezler... evet, o, Pasifik falezlerini görüyorum. Bizim evimiz. Bizim? Başka kim? Hayır. Çok hızlı gittim ve artık başım çatlıyor. Muhtemelen sodyum pentotal.

Arabayı ana caddeye park ediyorum. Arabadan iniyorum.

Durup köpeğin dışarı atlamasını bekliyorum. Atlıyor. Garaj yolunda koşuyor. Evin kapısının önünde duruyor. Peşinden gidiyorum, sonra

39 Vurup kaçan bir otomobil tarafından çiğnenip on gün bilinçsiz yatmışım. On iki kırık kaburga, bir çatlak uyluk kemiği, paramparça bir kaval kemiği, bir düzine yırtık ve incinmiş bağ, bir de üstüne beyin sarsıntısı gelmiş başıma. Çilem boyunca tam bir aziz gibi davranan Dr. Mengers'a göre, yalnızca güçlü fiziksel organizmam kurtarmış beni.

Bu akşam, "Açıkçası başaracağını sanmıyorduk" dedi bana. "Ama seni ilk gördüğüm an kendi kendime dedim ki büyük bir mücadele verecek ve verdin de. Gece hemşiresi hâlâ evinde, nekahet döneminde."

"Gece hemşiresi mi? Ne yaptım ki ona?"

"Kolunu kemiğe kadar ısırdın."

İkimiz de buna çok güldük. Sonra ciddi konuşmaya başladım. "Belleğim beni endişelendiriyor, doktor... Örneğin *Uninvited*'ın yıldızlarını anımsayabiliyorum (Ray Milland, Ruth Hussey, Donald Crisp) ve yapımcılığını 1944'te Paramount için Charles Brackett'in üstlendiğini biliyorum; ama yönetmeni kimdi?"

"Lewis Allen." Bir an bile düşünmeden yanıtladı.

Filmler hakkında çok bilen bir doktor bulmuş olmak bana bir an kendi sorunlarımı unutturdu. Belli ki o da 1931 ve 1947 arasında çekilmiş her filmi görmüştü. Hatta, kısa bir süre için, Roland Young'ın doktoru bile olmuştu. Coşkuyla, sinema bilgilerimizi paylaştık ve bunu yaptıkça unuttuğumu sandığım birçok ayrıntıyı anımsayabildiğimi fark ettim. Ama Edith Head'in oynamış olduğu bütün filmleri sayana kadar Dr. Mengers sevincini belli etmedi. "Gördün mü? Anımsayabiliyorsun. Yalnızca alıştırma meselesi. Zihnine ciddi bir şey olmadı. Geçirdiğin bu sarsıntı, rüzgârın soluğunu kesmesi gibi bir şey... nefeslenmen biraz zaman alacak. Merak etme. Çok iyi gidiyorsun."

Rahatlamıştım, daha fazla söze gerek yok. Artık doktordan çok

arkadaşım olan bu mükemmel hekime güvenim sonsuzdu. Ona, o kadar yakın hissediyordum ki kendimi, sırlarımı açabilirdim. Biraz utanarak da olsa, bu gece bunu yaptım.

"Dr. Mengers, muhteşem görünmediğimin farkındayım, bu türban zarif çizgilerimi olduğundan güzel göstermiyor, ama beni ürküten bir şey var... Galiba..." Sözcükler ağzımdan zorlukla çıkıyordu. "Galiba sakalım uzuyor."

Birden kaçak oynamaya başladı. Neden? Üstü kapalı bir biçimde endişelenmememi, hatta tıraş olabileceğimi söyledi. Buna yanıtım, çor sert bir biçimde, yüzüne jilet süren bir kadının, kadınlığına elveda demesi demek olduğuydu. "İhtiyacım olan şey," dedim tekrar konuya gelerek, "yoğun bir kadınlık hormonu iğnesi."

"Korkarım şu anki durumunda bu söz konusu bile olamaz. Bu tür bir iğne iyileşme sürecini ciddi bir biçimde sekteye uğratır. Belki daha sonra." Sakinleştirici olmasına karşın, davranışlarında çok garip bir şey sezdim. Acaba ilk izlenimim doğru muydu? Bu gerçekten bana karşı bir komplo muydu? Her zaman savunmada kalmalı ve doktor olduğunu *iddia eden*, ama filmler hakkında çok şey bilen bu adamın verdiği sahte güven duygusuna kendimi kaptırmamalıyım.

Mary-Ann'in beni görmeye çalıştığı belliydi. Her gün hastaneye geliyordu, iyi kız! Dr. Mengers'a onu çok sevdiğimi ve biraz daha az korkunç görünmeye başladığımda onu kabul edeceğimi söylemesini istedim. Bu arada, onunla iki günde bir telefonda konuşuyorduk.

"Neler çektiğimi bilmiyorsun!" diye bağırdı sesimi ilk duyduğunda ve anında sevinç gözyaşlarına boğuldu. Ben de sevgilimin sesini duyduğumda neredeyse ağlayacaktım. Her neyse, evde her şey yolundaydı. Köpeklerin tuvalet eğitimi fena değildi; ama ara sıra ufak kazalar oluyordu, özellikle de salondaki yeni perdeler üzerinde. Mary-Ann şan derslerine devam ediyor ve çok özlendiğim Akademi'ye devam ediyordu. Buck her gün sağlığımı soruyordu ve Dr. Montag yarın beni görmeye gelecekti.

Bana çarpan arabanın sürücüsü hâlâ bulunamamıştı. Polis onlara bazı ipuçları verebileceğimi umut ediyordu, ama yapamadım. Köpeğin bahçedeki yolda koşmaya başlamasından sonrasını hiç

anımsamıyordum. Belli ki arkamdan çarpmışlardı bana.

Bir kaza mıydı? Yoksa... kim? Rusty? Buck? Birdenbire şüpheyle doldu içim. İki hafta önce de Larue'nin önünde az daha çiğneniyordum. Tesadüf mü? Neyse, eğer bunu o orospu çocuklarından biri yaptıysa, onun kahrolası kafasını uçurmazsam bana da Myron Breckinridge demesinler!

40 Oda Randolph'un piposunun kokusuyla doldu. Yerdeki küller onun değişken manevralarını gösteriyor. İyi görünüyor. Ben de iyiyim, hem de sürekli başağrıları ve bacaklarıma yakıcı iğneler batıyor hissine rağmen. Allahtan yarın alçı çıkarılacak.

Çok şaşırdım; çünkü Randolph, ona kuşkularımdan söz ettiğimde paranoyak olduğumu falan düşünmedi.

"Bu benim aklımdan da geçti," dedi, piposunu çiğneyerek.

"Pekâlâ Rusty'nin intikamı olabilir."

"Ya da Buck Loner'ın. Beni Akademi'den uzaklaştırmak için her şeyi göze alır o. Cinayet işlemeyi bile."

Kuşkularımı seslendirmiş olsam da, içten içe, kimsenin, bilinçli olarak beni, bana bu kadar ihtiyacı olan bir dünyadan uzaklaştırmak isteyebileceğine inanamıyordum. Hemcinsime inanmak istiyordum. Onun cinselliğe karşı olan tutumunu değiştirecceksem eğer, eğitimin ve örnek olmanın yanında belli bir şefkat de göstermeliydim. Evrimimiz süresince yalnızca nefretin hareketlerimizi belirlediği zamanlar olmuştu. Ama bu çağ sona eriyordu artık; çünkü dünyaya Mary-Ann'den öğrenmiş olduğum bir sevgi türünü getirmeliydim, öyle bir sevgi ki yoğunluğuna karşın, yine başka bir şeyin başlangıcı yalnızca, belli belirsiz de olsa yalnızca benim algılayabildiğim yeni bir boyut. Onu netleştirebildiğim zaman, gerçek görevim başlayacak. Ama şimdilik bunu gizlemeli ve hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığını ve görünen her şeyin yanlış olduğunu ilan etmeliyim.

"Ben Buck'dan çok Rusty'den kuşkulanıyorum," dedi Randolph ve Buck Dayı ve Bobbie Dean Loner tarafından "Sevgilerle" notuyla birlikte gönderilmiş olan geçmiş olsun sepetindeki mey-

velere daldı iri pençeleriyle. Randolph dişlerinin arasında bir şeftaliyi parçaladı. Başımı çevirdim. "Rusty'nin olayında, psikolojik güdü çok daha fazla." Randolph'un dişleri, tüylerimi ürperten bir takırtıyla şeftalinin çekirdeğine çarptı.

"Neyse, olanlar oldu ve geçmişte kaldı. Her kimse bağışlamaya hazırım."

"Gerçekten mi?" Randolph şaşırmıştı, yani buna hazırlıklı değildi.

"Elbette. Acı soylulaştırır, öyle değil mi?" Randolph'la sırrımı paylaşmaya hiç niyetim yoktu, özellikle de şimdi, dünyada fırtınalar kopartacak yepyeni bir kişilik yaratırken. "Ama Dr. Mengers'la konuşup bana bir hormon kokteyli vermesini söylemeni rica ediyorum. Her yanımdan kıllar fışkırıyor."

Randolph şeftali suyu bulaşmış dudaklarını bir muzla silip sonra onu soydu. "Evet, bana istediğini söyledi. Maalesef şu anda bu tıbbi açıdan tehlikeli."

"Ama Mary-Ann'in beni böyle görmesine izin veremem."

"Eminim anlayacaktır."

Daha fazla yakınmama fırsat vermeden, konusu, her zamanki gibi Randolph Spenser Montag olan monologlarından birine başladı.

"...Brentwood'daki ofis, sakin bir mahalle. Hastalarımın çoğu civarda yaşıyor, benim için kolay olmasa da onlar için kolay olacak. Eve avans ödedim bile, İspanyol çiftlik evi tipinde, yani birkaç hafta içinde işe başlayabileceğim. Kültürel açıdan Los Angeles düşündüğümden çok daha zengin, bir sürü son derece ilgi çekici insan..."

Dr. Randolph'un aklileştirme çabalarından kapının aniden açılması ve hemşirenin "sürpriz, sürpriz!" diye bağırmasıyla kurtuldum.

Sürpriz, hemşirenin odaya geri geri soktuğu, bir tekerlekli sedyeydi. Ne yani, bu şeye yatıp kutsal emanet ya da firavun mumyası gibi gezdirilecek miydim? Hemşire, o şeyi, savurarak çevirdiğinde sır çözüldü, Letitia Van Allen bir boyunlukla sedyeyle bağlanmış olarak yatıyordu.

"Hayatım!" Durumunun tuhaflığına rağmen Letitia coşku içindeydi. "Tanrıya şükür komadan çıktın. Bizi o kadar çok korkuttun

ki!"

"Ben Dr. Montag," dedi Randolph, büyük bir ciddiyetle, uzun süre asla konuşma dışı bırakılamayacak bir adam. Onları tanıştırdım.

"Özür dilerim, el sıkışamıyorum." Letitia korkusuzdu. "Boynum kırık ve iki omurum birbirine geçik. Onun dışında gayet iyiyim."

Hemşire onayladı. Besbelli Letitia'ya tapıyordu. "Miss Van Allen'ın her yanından enerji *fışkırıyor*. Onu bu masada zar zor tutabiliyoruz."

"Ne zamandır buradasın?" diye sordum başına gelenleri merak ederek.

"Senin kazandan iki gün sonra, Malibu'da merdivenlerden aşağı balıklama uçtum ve işte buradayım, yirmi yıldır ilk kez gerçekten dinleniyorum."

"Yaramaz bir kız olması ve hiç dinlenmemesi dışında." Hemşire hayranlıkla doluydu. "Bütün ofisini hastaneye taşıdı. Odasını görmelisiniz. Tımarhane gibi!"

"Hayatım, bize güzel bir martini yapar mısın? Beefeater marka cin, vermut yok, buzlu, çok azıcık da kaya tuzu."

"Ama, Miss Allen, hastane kurallarını biliyorsunuz..."

"Ve senin için de bir kadeh şampanya. Çabuk ol! Letitia'nın bağrı yanıyor."

Hemşire gitti. Letitia pek neşeliydi. Birden kaşlarını çattı. "Hayatım, yüzüne ne oldu senin? Sanki sen..."

"...sakal bırakıyorum..." İçimi çektim. "Evet, öyle. Kazadan dolayı oluşan bir tür hormonal dengesizlik. Öyle değil mi, doktor?"

Randolph, Letitia'ya doğru piposundan kıvılcımlar üfledi ve ikna edici derecede bilimsel bir onay verdi. Bu arada, Letitia meraklı bakışlarla beni inceliyordu. Kalın bir fondotön sürmemiş olduğum için kendi kendime lanet ettim.

"Biliyor musun," dedi Letitia, Randolph hırıltılı sessizliğine gömüldüğünde. "Çok yakışıklı bir erkek olabilirdin. Gerçekten, Myra, doğru söylüyorum."

"Aptal, aptal konuşma!" Hem endişe içindeydim hem de geçici de olsa, bu korkunç eski halime dönmemi engellemek için fazla çaba sarf etmeyen Dr. Mengers'a öfke doluydum.

"Hayatım, hakaret etmek için söylemedim ki! Tam tersi. Aslında..." Hemşirenin getirdiği martinileri içip koca bir ananası kırıp açan ve yağlı etini parçalayan Randolph'u seyrederken Letitia uzun uzun özürler diledi.

Sanki yüzyıllar süren bir geyik muhabbetinden sonra, Randolph ananasını bitirdi ve pofurtular, hırıltılar ve homurtular içinde ayağa kalktı ve vedalaştı.

Kapı ardından kapanır kapanmaz, Letitia sedyesiyle beraber uçuşa geçti ve yatağının tam yanına park etti. "Mükemmeliyet!" Mutlulukla kükrüyordu. "Tam anlamıyla mükemmeliyet! Hayatımda hiç böylesine mutlak ve eksiksiz bir mutluluk yaşamamıştım. Öyle bir... hayır, yaşadıklarım sözcüklerle tanımlanamaz. Bütün bildiğim artık tamamlanmış olduğum. Yaşadım ve sonuna kadar sevdim! Artık cinsellikten vazgeçebilirim; çünkü artık yaşanacak her şey düzeyi düşürmek olur."

"Ölümcül olması bir yana." Letitia'nın mutluluğu fena halde içimi karartmıştı. "Rusty bu defa ne yaptı?"

"Ne yapmadı ki?" Gözleri hatırladıkları şeyler ve cinin etkisiyle parlamaya başlamıştı. "Fox'la anlaşma yaptığı gün oldu her şey. Ona o dizide başrolü sağladım, en yüksek ücret, adının başa yazılması, ortaklık falan dahil. Neyse, imzadan sonra kutlamak için Malibu'ya döndük." Sesi düşler dünyasından geliyordu. "Her şey yukarıda başladı, tuvalette giysilerimi yırttı. Sonra boğazıma metal bir elbise askısı geçirerek bana ayakta tecavüz etti. Askı boğazımı sıkıyordu, zorlukla soluk alabiliyordum. Harikuladeydi! Sonra herşey art arda geldi. Benim gibi bir kızın hoşuna giden şeyler... kalçamda söndürülen bir sigara; koca, kalın, deri kemeriyle tam bir dayak, bacaklarımın içinde baştan aşağı kanlı ısırıklar. Alışılmış eğlenceler işte, ama bu kez daha önce hiç denemediği şeyleri yaptı. Bu kez beni merdivenlerin başına sürükledi ve arkadan tecavüz etti, bir yandan da çizmesiyle beni tekmeliyordu. Sonra, tam büyük orgazma erişmek üzereyken, zevkten titrerken beni merdivenlerden aşağı fırlattı, böylece orgazmım ve trabzanlarla son çarpışma aynı ana denk geldi. Zevkten bayılmışım! Hiç şüphesiz, hayatımın bütünlüğe ermesiydi."

"Ve işte buradasın, yarı felçli." Kendimi terslemekten alıkoyamıyordum.

"Geçici olarak. Ama kabul ediyorum, daha ileri giderse öleceğim. Bu yüzden artık birbirimizi bir daha görmemeye karar verdik, iş dışında."

"Sana artık ihtiyacı yok, o yüzden seni başından attı."

"Sen umutsuz bir vakasın, Myra!" Letitia kocaman bir kahkaha attı. "Aslında tam tersi doğru. Bir yıldız olacağı için bana her zamankinden çok ihtiyacı olacak, iş konusunda. Hayır, bu tür şeyler kendi doğal gelişimini izleyecek. Açıkçası bir daha sevişmek isteyeceğimi sanmıyorum. Bir kere o trabzanla çarpışma anında yaşadığım türden bir mükemmellik yaşadıysan eğer, geriye kalan her şey ikinci sınıf demektir. Ben tamamlanmış bir kadınım, belki de dünyada başka bir örneğim yoktur."

Letitia'ya yalnızca hayranlık duyabileceğimi (belki de kıskançlık) söylemeliyim. İlk Betty Hutton filmlerinden bu yana dişi mazoşizmi bu kadar güzel işlenmemişti. Ama benim kendi dertlerim vardı. Doğrudan konuya girdim.

"Rusty Mary-Ann'e geri dönecek mi?"

"Asla. Değişik alanlarda faaliyet gösteriyor. Universal'den kovulan şu genç vurucu –John Edman Jane– ile birlikte bir bekar evi tuttu."

"Yani ahlâksız bir yaşam sürmeye başladığını düşünüyorsun." Rahatlamıştım.

"Benden sonra, nereye gidebilir ki? Merak etme. Senin kız arkadaşınla ilgilenmiyor artık."

Neşeyle söylemişti bunu. Öyle bile olsa, utanç duydum, kendimden çok Mary-Ann için.

"O benim kız arkadaşım *değil*. Lezbiyenlikten ödü kopuyor."

"Ama sen öyle düşünmüyorsun. Laf kalabalığını bırak, Myra. Arkadaşın Letitia'ya söyleyebilirsin. Neden olmasın, hepimiz bu yola öyle ya da böyle girdik; çok eğlenceli olabilir, iki kız ve bir dildo.

Masumiyetimizi savunmayı sürdürmeme rağmen, Letitia, cine devam edip giderek daha fazla kafayı bulunca, ayrıntılarıyla, yıllar önce, Buck Loner'ın karısı Bobby Dean tarafından nasıl baştan çıkarıldığını anlattı, daha sonra, belli ki pişman olan Bobby, bir gün köylü pazarından Brüksel lahanası alırken, birden hidayete ermiş ve oracıkta sevicilikten vazgeçip Yehova Şahidi olmuştu. Öykünün

bir kıssadan hissesi de vardı, yani.

Ama ben Mary-Ann'in şöhretiyle daha çok ilgiliydim ve ilişkimiz yeryüzündeki her şeyden daha önemliydi.

Körkütük sarhoş Letitia odasına götürüldükten hemen sonra, birkaç dakika önce Mary-Ann'le konuştum. Mary-Ann'in sesi mutluydu. Eve gelmemi bekleyemeyecekti. Doktorun şimdi bana söylediği şeyi söyledim: Yarın alçı çıkarılacaktı ve hafta sonuna kadar eve dönebilecektim. Ne yazık ki doktor bana hormon iğnesi yapmayı reddediyor ve yüzüm garip sakal adacıklarıyla korkunç görünüyordu. Hemşire, güzelim saçlarımın hepsinin kesildiğini söylediğinden beri bandajın da çıkarılması beni korkutuyordu. İnşallah Mary-Ann bu tüyler ürpertici manzaraya dayanabilir. İnşallah ben de.

41 Memelerim nerede? *Memelerim nerede?*

42 Ne kadar olağanüstü bir belge! Bütün bir sabahı bu defteri okuyarak geçirdim ve bu çılgın sayfaları yazan insanın ben olduğuma bir türlü inanamadım. Bunları karıma göstersem mi diye çok düşündüm; ama, sanırım sonuç olarak, geçmişi kurcalamamak en iyisi. Zaten, bir zamanlar kadın olduğum dönemlerden hiç söz etmiyoruz. Ve ajanım Miss Allen dışında, beni o zamanlardan tanıyan insanlarla görüşmekten kaçınıyoruz.

Üç yıldan beri, San Fernando Vadisi'nde, çiftlik dedikleri; ama aslında palmiye ve limon ağaçlarıyla kaplı birkaç dönümlük bir bahçe içinde yer alan bu evde yaşıyoruz. Her türlü lüksü olan, modern bir ev. Kısa bir süre ince bahçeye bir ocak yaptım. Komşular bayıldılar. Komşularımızın çoğu gösteri dünyasından kişiler, diğerlerinin de şu ya da bu şekilde gösteri dünyasıyla bir ilişkisi var. Birçok ortak ilgi alanı olan hoş insanlarla dostane bir çevre oluşturduk.

Şu anda ABC'de ikinci yılında olan bir dizinin senaryosunu yazıyorum. Elbette uzun metraj film senaryoları yazmak isterdim, ama kolay değil. Yine de Miss Van Allen, adımı sürekli öneriyor, her an bir yerlerden bir şeyler çıkabilir yani. Bu arada dizi iyi bir referans sağlıyor ve iyi para kazanıyorum.

Tavanarasını temizlerken New York'ta yazmış olduğum birçok notla birlikte, bu defteri de buldum. Doğrusu bir anlam veremiyorum. Belli ki hırslı bir evre geçirmişim! Allahtan artık her şey yoluna girdi ve bildiğim en iyi eşe ve evliliğe sahibim. Mary-Ann hâlâ zaman zaman profesyonel olarak şarkı söylüyor ve haftanın beş günü yerel televizyonun sabah kuşağında kendi çocuk programını sunuyor. Vadi'nin çoluk çocuk sürüsü arasında bayağı bir şöhret!

Buck Loner'ı görmeyeli epey oldu, ama Akademi'yi pek güzel yürütüyor. Öğrencilerinin arada sırada gösteri dünyasında iş bulduğunu duyuyorum. Yani emeklerim tamamen boşa gitmedi. En ünlü mezunu bir zamanlar Rusty Godowsky olan Ace Mann. Televizyon dizisindeki işi bitince, hemencecik Universal'le özel bir anlaşma imzaladı ve şu anda *Film Daily*'ye göre dünyanın en iyi gişe yapan dördüncü yıldızı. Aynı zamanda, ne yazık ki tam bir eşcinsel, bundan dolayı biraz sorumluluk ve suçluluk duyuyorum. Ama geçen hafta, Santa Monica Bulvarı'nda Wil Wright'ın önünde burun buruna geldiğim Dr. Montag bunun muhtemelen Rusty'nin doğasında olan bir şey olduğunu ve benim yaptığım şeyin, onun gerçek kişiliğini ortaya çıkardığını söyledi. Umarım haklıdır.

Dr. Montag artık yüz elli kilo olmasına rağmen mutlu görünüyor, ilk önce tanımadım onu, o da beni tanımadı zaten. Hiçbirimiz gençleşmiyoruz ki. Şu anda neredeyse tamamen kelim, ama bunu gösterişli bir Amerikan Hava Kuvvetleri stili bir bıyıkla telafi ediyorum. Söylemeye bile gerek yok, ama Mary-Ann'in ve benim asla çocuk sahibi olamayacağımız gerçeği sürekli bir üzüntü kaynağı. Ama ikimiz de Hıristiyan Bilimcileri'ne katıldığımızdan bu yana, yaşamda olan her şeyin, en iyisi olduğuna inanıyoruz. Memelerimin alındığını öğrendiğimde (Dr. Mengers bunu yapmak zorunda kalmıştı; çünkü, kazadan dolayı, silikonun kana karışma olasılığı yaşamımı tehdit ediyordu), neredeyse aklımı yitirmiş ve kendimi öldürmeye çalışmıştım, ama şimdi anlıyorum ki bu başıma

gelen en iyi şeydi; çünkü Mary-Ann, *Myron* Breckinridge olduğumu anlayınca, davranışları tamamen değişti. İki hafta sonra, uzun bir nekahet ve iyileşme dönemi geçirdiğim hastaneden çıkınca, Vegas'ta evlendik ve böylece en azından bir yere yerleşip köpek yetiştirip, aile planlaması üzerine çalışarak mutlu ve normal bir yaşam sürmeyi başardık.

Tesadüfen defterin bir kenarına karalanmış bir alıntı fark ettim. Onun ("ben" demekten nefret ediyorum!) Jean-Jacques Rousseau hakkında bir kitaptan alıntıladığı bir şey. Myra gibi birçok Doğulu sözde entelektüelin, aslında hiç kitap okumadıklarını, yalnızca kitaplar hakkında kitaplar okuduklarını söylemek, hiç de büyük bir sırrı ifşa etmek olmaz sanırım. Her neyse, bu alıntı hâlâ hoşuma gidiyor. "Eğer ilkel durumun tembelliği ve kendini beğenmişliğimizin bizi yönlendirdiği araştırma eyleminin orta noktasında" kalmış olsaydı, insanlığın çok daha fazla mutlu olacağına ilişkindi. Bence altına imza atabileceğim çok güzel bir ifade: çünkü mutluluğun, atasözündeki mavi kuş gibi, eğer bakmasını biliyorsan, kendi bahçende bulabileceğin bir şey olduğu gerçeği kanıtlanmıştır...

Gore Vidal'ın *"Myra"*sı yayımlandığı yıl bir hayli polemiğe yol açmış! Filme de çekilmiş olan roman, eğlendirici olmasının yanı sıra cinsellik ve iktidarla ilgili oldukça sıradışı mesajlar içeriyor. "Film gibi" hayatların yaşandığı Hollywood atmosferinde geçmesi ve kahramanın güzeller güzeli fettan bir kadın olması, romanın düşünsel kaynaklarını perdelemiyor.

Romanın kahramanı Myra kendisinin ve insanların cinsel deneyimlerine ait bütün bilgileri elde ettiği takdirde insanlığın gelecekteki yaşamını değiştirebilme gücüne sahip olacağını düşünmektedir. Bu yüzden önce kendi cinselliğiyle oynar ve kendini yeniden yaratır. Cinselliğin çok boyutluluğunu kendinde toplayarak, bir öncü olmak üzere yola çıkar. O, cinsellikle ilgili bütün mevcut söylemlerin artık geçerliliklerini yitirmiş olduklarının farkındadır. Her ne kadar ilk bakışta erkeklere egemen olma heveslisi dişi bir örümcek gibi görünse de bir misyonu vardır; bu da klişeleşmiş bakış açısını alaşağı ederek insanları tek boyutlu cinsellikten kurtarmak! Ona göre doğurganlığa yönelik heteroseksüel cinsellik terk edilmediği takdirde insan ırkı yok olacaktır; çünkü gereksiz yere, fazla sayıda üreyen insanlar dünyanın kaynaklarını tüketmektedirler.

Gore Vidal'ın romanı, cinselliğin doğal ve evrensel bir kategori, verili bir biyolojik durum olmaktan çok bilgi/iktidar ilişkisi çerçevesinde tarihsel bir oluşum olduğu bilinciyle yazılmıştır. Ve cinselliğe ait her türlü kurgunun çok kolay değişebileceğini göstermektedir.

"Yeni Kadın" Myra, böyle bir değişimin gerçekleşmesinin serüvenidir...

AYRINTI • ROMAN
ISBN 975-539-084-7